

Ліягона

**Народжений,
щоб звільнити
нас, сс. 16, 44**

**Благословення
міжрелігійного
служіння, с. 26**

**Шлях молодої жінки
до подолання згубної
звички, с. 56**

**Для дітей: створи
власну книжечку
про Ісуса, с. 68**

*“Коли я побачив
Джозефа Сміта,
він, образно
кажучи, опустив
небеса на землю,
а потім він узяв
землю, підняв її
й відкривав Божі
справи просто і
ясно. І в цьому
полягає краса
його місії”.*

Президент Бригам Янг
(1801–1877), *Discourses of
Brigham Young*, sel. John A.
Widtsoe (1954), 458–459.

ПОСЛАННЯ

- 4** **Послання Першого Президентства: Сім'я та друзі—навічно**
Президент Генрі Б. Айрінг
- 7** **Послання візитного вчителювання: Божественна місія Ісуса Христа: Єдинонароджений Син**

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки: *Світло для світу*, художник Джей Брайант Ворд.
Четверта сторінка обкладинки: *Пастухи звіщають про народження Ісуса*, художник Артур А. Діксон. Друга сторінка обкладинки: фотографія храму в Наву, шт. Іллінойс, зроблена Scott Jarvie Photography.

СТАТТІ

- 16** **Вклонімося в пошані Господу**
Старійшина Брюс Д. Портер
Виповнення стародавнього пророцтва приносить свободу полоненим і надію людству.
- 22** **Індексування життєво важливе**
Дженіфер Грейс Джоунс
Чи може щось настільки просте дійсно викликати зміни в сім'ях по усьому світу?
- 26** **Ставати кращими святыми, беручи участь у міжрелігійних заходах**
Бетсі Ванденберге
Як служіння з представниками інших конфесій може поглибити наше учнівство.
- 32** **Від мцунгу до друга**
Девід Діксон
Годфрі не хотів нічого чути про Церкву, поки купа сплячих гілок не допомогла йому змінити думку.

34 Африка—континент яскравої надії

Річард М. Ромні
Африка—це місце, де ми можемо бачити, як розгортається диво Відновлення.

РУБРИКИ

- 8** **У що ми віримо: Господь повернеться на землю у славі**
- 10** **Наші домівки, наші сім'ї: Як допомогти дітям розпізнавати Святого Духа**
Меррілі Браун Бойак
- 13** **Як навчати з брошури Заради зміцнення молоді: Покаяння**
- 14** **Церковні новини**
- 40** **Голоси святих останніх днів**
- 80** **До нових зустрічей: Подорож додому**
Хезер Уітл Ріглі

- 44 Обіцяння Різдва**
Старійшина Роберт Д. Хейлз
Які обіцяння ви дасте Спасителю о цій Різдвяній порі?

Чи зможете ви в цьому номері знайти заховану Ліягону? Підказка: Перукар вам допоможе.

60

- 48 Підготовка до Другого пришествя**
Старійшина Джеффри Р. Холланд
Оскільки наш розподіл є останнім і найвеличнішим, на нас покладено відповідальність підготувати Церкву, щоб прийняти Агніця Божого.
- 52 Запитання і відповіді**
Як мені протистояти спокусі?
- 54 Заради зміцнення молоді: Погляд з кінця дороги**
Старійшина Бредлі Д. Фостер
Ви можете покаятися. І коли ви це зробите, все покращиться.
- 56 Я більше не залежна: мій шлях подолання порнографії**
Ім'я не вказується
Будучи молодою жінкою, я ніколи не думала, що у мене будуть проблеми з переглядом порнографії.
- 58 Більше, ніж просто напарник**
Думаєш, що ти лише причіпний вагон, коли йдеться про домашнє вчителювання? Зміни свою думку.
- 60 Стояти на святих місцях**
Фотографії з усього світу показують, як молодь стоїть на святих місцях.
- 64 Улюблена Різдвяна пісня**
С. Г. Ліндстром
Коли одна сестра вийшла, щоб співати, помилково я сумнівалася, чи пісня буде гарною.

- 66 Мій брат місіонер**
Кевін В.
Тепер у мене власна кімната. У мене не було причини сумувати за братом—чи все ж таки була?
- 67 Особливий свідок: Чому так важливо проводити час з нашими сім'ями?**
Президент Бойд К. Пекер
- 68 Початкове товариство вдома: Я знаю, що Ісус Христос прийде знову**
- 71 Наша сторінка**
- 72 Чекаючи на Ісуса**
Метью Д. Фліттон
Де був Ісус-Немовля? Ми не могли святкувати Різдво без Нього.
- 74 Слідами історії: Ось це місце!**
Енні Бір
- 76 Для молодших дітей**
- 81 Портрет пророка: Джозеф Філдінг Сміт**

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Кворум Дванадцятьох Апостолів: Бойд К. Пекер,
Л. Том Перрі, Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс,
М. Рассел Баллард, Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз,
Джеффри Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен

Редактор: Крейг А. Кардон

Консультанти: Mervyn B. Arnold, Shayne M. Bowen,
Stanley G. Ellis, Christoffel Golden Jr.

Головний директор: Девід Т. Ворнер

Директор з питань підтримки

сім'ї і членів Церкви: Вінсент А. Вон

Директор церковних журналів: Аллан Р. Лойборг

Бізнес-менеджер: Гарф Кеннон

Головний редактор: Р. Вел Джонсон

Помічники головного редактора: Раян Карр,
Ларен Портер Гонт

Редколегія: Susan Barrett, Brittany Beattie, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman,
Lori Fuller, Garrett H. Garff, Jennifer Grace Jones, Michael
R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan
Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe,
Marissa Widdison

Головний директор художнього відділу:

Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Тедд Р. Петерсон

Дизайнери: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball
Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen,
Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare,
K. Nicole Walkenhorst

Координатор з прав власності: Колліт Небекер Он

Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Склад видавництва: Кевін С. Бенкс, Конні Боуторп Брідж,
Джулі Бурдетт, Брайан В. Двіжаї, Деніс Кірбі, Джинні Дж.
Нільсон, Гейл Тейт Рафферті

Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін

Відповідальний за друк: Крейг К. Седжвік

Відповідальний за розповсюдження:

Стівен Р. Крістіансен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org
або звертайтеся до місцевого розподільного центру Церкви
або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайт
iahona.lds.org; поштою до *Liahona*, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; або
електронною поштою на адресу: iahona@ldschurch.org.

Лягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською,
китайською (спрощеною), латвійською, литовською,
мальгаською, маршалійською, монгольською, німецькою,
норвезькою, польською, португальською, російською,
румунською, самоанською, себуано, словенською,
суахілі, тагальською, тайтянською, тайською, тонганською,
угорською, українською, урду, фіджійською, фінською,
французькою, хорватською, чеською, шведською та
японською мовами. (Періодичність видання різна в
залежності від мови).

© 2013 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Лягони* можна копіювати для
разового некомерційного церковного або домашнього
використання. Ілюстративні матеріали не можна копіювати,
якщо інше не зазначено у відповідному місці біля ілюстрації.
Із запитаннями щодо авторських прав звертайтеся до Офісу
інтелектуальної власності за адресою: Intellectual Property
Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA;
електронна адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

December 2013 Vol. 13 No. 12. LIAHONA (USPS 311-480)
Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address label
from a recent issue; old and new address *must* be included.
Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-
537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American
Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to
Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ідеї для домашнього сімейного вечора

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому
сімейному вечорі. Ось два приклади:

ФОТОІЛЮСТРАЦІЯ ДЕВІДА СТОКЕРА

"Як допомогти дітям розпізнавати Святого Духа", с. 10: Після прочитання цієї статті ви можете спланувати заходи із застосуванням слухового, візуального чи кінестетичного методу, що допоможе вашим дітям зрозуміти, як до них промовляє Святий Дух. Ви можете прочитати і розіграти по ролях Різдвяну історію. Ви можете розучити гімни та пісні Початкового товариства про Спасителяве народження і виконати їх для ваших друзів і сусідів. Ви можете разом переглянути ілюстрації із зображенням Спасителя або помістити сценку Різдва на видному місці у вашому домі. Ви можете спланувати сімейний проект служіння. Що б ви не

вирішили зробити, допоможіть дітям зрозуміти, коли саме вони відчувають Духа.

"Ставати кращими святими, беручи участь у міжрелігійних заходах", с. 26: ви можете знайти спосіб взаємодії з іншими релігійними деномінаціями під час святкування Різдва. Ви можете разом з іншою християнською сім'єю прочитати Різдвяну історію або послужити. Ви можете запросити сім'ю не християнської деномінації на свій сімейний вечір і по черзі дізнатися про вірування і традиції одне одного. Ви можете після цього обговорити зі своїми дітьми, які істини вони засвоїли від ваших друзів.

ВАШОЮ МОВОЮ

Лягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті languages.lds.org.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Африка, 32, 34

Вади, 64

Викладання, 10

Діти, 10

Домашнє вчителювання, 58

Друге пришествя, 8, 48, 68, 72

Єпископи, 54

Завіти, 44

Ісус Христос, 7, 8, 16, 48, 68

Критицизм, 80

Медіа, 56

Місіонерська робота, 4, 32, 34

Моральність, 56

Піонери, 34, 74

Покаяння, 13, 16, 54, 56

Порнографія, 56

Початкове товариство, 71

Пророки, 34, 48

Пророцтво, 44

Прощення, 54

Різдво, 4, 16, 40, 41, 43, 44, 64, 72, 76

Розподіли часів, 48

Свобода, 16

Свобода волі, 52

Святий Дух, 10

Сімейна історія, 22

Сім'я, 10, 66, 67

Служіння, 26, 32, 58

Сміт, Джозеф Філдінг, 81

Співчуття, 80

Сповідь, 54

Спокуса, 52, 56

Храмова робота, 22

Президент
Генрі Б. Айрінг

Перший радник у Першому
Президентстві

СІМ'Я ТА ДРУЗІ— НАВІЧНО

Де б ви не жили, у вас є друзі, що прагнуть більшого щастя, яке ви вже знайшли, живучи за принципами відновленої євангелії Ісуса Христа. Можливо, вони не можуть описати це щастя словами, але вони відчують його, спостерігаючи за вашим життям. Вони б дуже хотіли знайти джерело цього щастя, особливо коли бачать, що ви у житті стикаєтеся з такими ж проблемами, як і вони.

Ви відчували щастя, коли дотримувалися заповідей Бога. Це обіцяний результат життя за євангелією (див. Мосія 2:41). Ви вірно дотримуетесь Господніх заповідей не для того, щоб виставляти себе на показ перед іншими, але ті люди, які помічають ваш щасливий вигляд, підготовлені Господом до того, щоб почути добру новину про Відновлення євангелії.

Благословення, які вам були надані, накладають на вас обов'язки і відкривають чудові можливості. Як завітний учень Ісуса Христа ви маєте обов'язок відкривати іншим людям можливість знаходити все більше щастя, насамперед вашим друзям і членам сім'ї.

Господь бачив ваші можливості й окреслив ваш обов'язок такою заповіддю: “Належить кожній людині, яку було попереджено, попередити свого ближнього” (УЗ 88:81).

Господь полегшує дотримання цієї заповіді завдяки зміні, що відбувається у вашому серці, коли ви приймаєте євангелію Ісуса Христа і живете за нею. Внаслідок цього ваша любов до інших людей зростає, як і ваше бажання допомогти їм відчувати таке саме щастя, яке відчуваєте ви.

Одним з прикладів цієї зміни є те, як ви реагуєте на можливість допомагати в здійсненні Господньої місіонерської роботи. Місіонери повного дня швидко дізнаються, що вони можуть очікувати від істинно наверненого позитивного відгуку на прохання дати інформацію про потенційно зацікавлених Церквою. Навернена людина дуже хоче, аби друзі та члени сім'ї розділили її щастя.

Коли лідер місіонерської роботи приходу або місіонери просять вас назвати людину, яку можна було б навчати, це велика похвала. Вони знають, що друзі бачили, яка ви щаслива людина, тому вони підготовлені почути євангелію і зробити вибір на її користь. І вони мають упевненість, що ви будете тим другом, який їм потрібен на шляху до царства.

Вам не треба боятися, що ви втратите друга, запросивши його зустрітися з місіонерами. У мене є друзі, які відмовилися від зустрічі з місіонерами, але упродовж

років дякували мені за те, що я запропонував їм те, що, як вони знали, було дуже цінним для мене. Ви можете знаходити вічних друзів, пропонуючи їм пізнати євангелію, яка, як вони бачили, зробила вас щасливими. Ніколи не втрачайте можливості запропонувати другові, а особливо члену сім'ї, зробити вибір жити за планом щастя.

Найкраща нагода зробити це запрошення відкривається в храмах Церкви. Там Господь пропонує спасительні обряди нашим предкам, які не могли отримати їх під час цього життя. Вони дивляться на вас з любов'ю і надією. Господь пообіцяв, що вони матимуть можливість прийти в Його царство (див. УЗ 137:7–8), і Він вселив у ваше серце любов до них.

Багато з вас відчували радість, проходячи храмові обряди за

інших, саме таку, яку ви відчуваєте, коли надаєте імена людей, з якими можуть зустрітися місіонери. Ви відчували навіть більшу радість, виконуючи обряди за своїх родичів. Через пророка Джозефа Сміта було дано одкровення, що наше вічне щастя можливе лише тоді, коли ми відкриємо шлях для отримання цих благословень нашим предкам шляхом виконання вікарних храмових обрядів (див. УЗ 128:18).

Різдво відкриває наші серця для Спасителя і для радості, яку приносить Його євангелія. Ми краще виявляємо свою вдячність Йому, коли даруємо цю радість іншим. Вдячність обертається на радість, коли ми даємо імена місіонерам і коли ми приносимо імена наших предків до храму. Цей доказ нашої вдячності може започатковувати дружбу та сім'ї, що триватимуть у вічності. ■

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Президент Айрінг пояснює, що ми можемо виявляти вдячність Спасителеві, ділячись євангелією з іншими. Ви можете обговорювати з тими, кого навчаєте, як дар євангелії благословив їхнє життя. Ви можете запропонувати їм з молитвою визначити людей, з якими вони хотіли б поділитися даром євангелії і тим, як вони це можуть зробити.

Поділись своїм свідченням

Оцій Різдвяній порі ти можеш поділитися даром євангелії, подарувавши другові або сусідові примірник Книги Мормона, написавши в ній своє свідчення. Зроби наступні кроки, щоб підготувати цей дар:

1. На аркуші паперу накресли прямокутник розміром 11,5 x 16,5 см і попроси когось із дорослих допомогти його вирізати.
2. Зверху наклеї свій портрет—малюнок або фотографію.
3. Напиши своє свідчення під портретом.
4. Попроси когось із дорослих прикріпити цей аркуш до внутрішньої сторони обкладинки Книги Мормона.

МОЛОДІ

Можна подарувати тобі Книгу Мормона?

Джош Арнетт

Під час навчання у старших класах середньої школи мій учитель семінарії запропонував учням нашого класу подарувати Книгу Мормона друзям, які не належать до Церкви. І хоча я був дуже сором'язливий, все ж таки погодився це зробити.

Кілька днів я набирався сміливості, а потім під час шкільного сніданку подарував книгу своїй подрузі Бритні і склав коротке свідчення. Вона подякувала мені за книгу.

У кінці навчального року Бритні переїхала, але ми підтримували стосунки. Вона розповідала мені про

свою нову школу і про те, що майже всі її друзі—члени Церкви, але вона ніколи не ділилася зі мною ніякими думками на духовну тему.

Усе змінилося перед моїм від'їздом на місію. Я отримав листа від Бритні, де йшлося про те, що у неї для мене велика новина: вона збирається охреститися і хоче подякувати мені за дружбу і за те, що я показував їй гарний приклад.

Господь використав 15-річного хлопця без жодного місіонерського досвіду і спонукав його поділитися євангелією з іншою людиною, яка, як Він

знав, прийме її. Я знаю, що дослухаючись до Духа, ми всі можемо знаходити людей навколо нас, які хочуть дізнатися про відновлену євангелію. Я знаю, що коли ми допомагаємо привести до Господа хоча б одну людину,

“якою великою буде [наша] радість з нею в царстві [нашого] Батька” (УЗ 18:15).

Автор живе у шт. Вашингтон, США

З молитвою вивчіть цей матеріал і спробуйте зрозуміти, чим поділитися. Як розуміння життя і місії Спасителя збільшує вашу віру в Нього і благословляє тих, про кого ви піклуєтеся як візитна вчителька? Щоб знайти більш докладну інформацію, зверніться до reliefsociety.lds.org.

Божественна місія Ісуса Христа: Єдинонароджений Син

Це одне з серії послань візитного вчителювання, де розповідається про різні аспекти місії Спасителя.

Наш Спаситель Ісус Христос називається Єдинонародженим Сином, оскільки Він є єдиною особою на землі, яка народилася від смертної матері та безсмертного Батька. Від Бога, Свого Батька, Він успадкував божественні сили. Від своєї матері, Марії, Він успадкував земну природу і був підвладний голоду, спразі, втомі, болю і смерті¹.

Оскільки Ісус Христос—Єдинонароджений від Батька, Він зміг віддати Своє життя і знову відновити його. Писання вчать, що “через спокутування Христа” ми “можемо одержати воскресіння” (Кн. Якова 4:11). Ми також дізнаємося, що всіх може “бути піднято в безсмерті до вічного життя”, якщо ми “повір[имо]” (УЗ 29:43).

Коли ми повніше зрозуміємо, що означає для Ісуса бути Єдинонародженим Сином Батька, наша віра в Христа зросте. Старійшина Д. Тодд Крістофферсон, з Кворуму

Дванадцятьох Апостолів, сказав: “Віра в Ісуса Христа—це переконаність і впевненість у (1) Його статусі Єдинонародженого Сина Божого, (2) у Його безмежній Спокуті і (3) у Його буквальному Воскресінні”². Сучасні пророки свідчили: “[Ісус Христос] був ... Єдинонародженим Сином у плоті, Викупителем світу”³.

З Писань

Іван 3:16; Учення і Завіти 20:21–24; Мойсей 5:6–9

ПОСИЛАННЯ

1. Див. *Основи євангелії* (2009), сс. 52–53.
2. Д. Тодд Крістофферсон, “Розвивати віру в Христа”, *Ліягона*, вер. 2012, с. 13.
3. “Живий Христос: Свідчення Апостолів”, *Ліягона*, квіт. 2000, сс. 2–3.

Віра, сім'я,
допомога

З нашої історії

У Новому Завіті ми читаємо про жінок, чії імена згадуються і не згадуються, які виявляли віру в Ісуса Христа, вивчали його вчення і жили за ними та свідчили про Його служіння, дива і велич. Ці жінки стали взірцевими послідовницями і важливими свідками в роботі спасіння.

Наприклад, Марта склала могутнє свідчення про Спасителеву божественність, коли сказала Йому: “Я вірую, що Ти Христос, Син Божий, що має прийти на цей світ” (Іван 11:27).

Серед найперших свідків Спасителевої божественності були Його мати, Марія, та її двоюрідна сестра Єлисавета. Невдовзі після того, як ангел Гавриїл явився Марії, він явився Єлисаветі. Як тільки Єлисавета почула привітання від Марії, вона “наповнилася Духом Святим” (Лука 1:41) і свідчила, що Марія стане матір'ю Сина Божого.

Що я можу зробити?

1. Чому так важливо, щоб я розуміла ролі Ісуса Христа?

2. Як може зростати наша віра, якщо ми дотримуємося наших завітів?

ГОСПОДЬ ПОВЕРНЕТЬСЯ НА ЗЕМЛЮ У СЛАВІ

Усе, що ми робимо в Церкві—місіонерська робота, сімейно-історична та храмова робота, навчання євангелії, наслідування Христа у житті—готує нас та інших до вічного життя й до Другого пришествя Господа¹.

Свідками Його Першого пришествя—Його земного життя—було відносно небагато людей. Коли Він повернеться “з силою і великою славою”, усі люди побачать це (УЗ 29:11). Друге пришествя розпочне Тисячоліття, коли Спаситель “житим[е] в праведності з людьми на землі тисячу років” (УЗ 29:11).

У Писаннях описано багато подій, які відбудуться перед Другим пришествям. Серед таких подій:

- Велике Відступництво, відхід від істини (див. 2 Солунянам 2:1–3; 2 Тимофію 4:3–4).
- Відновлення євангелії та священства, а також поява Книги Мормона (див. Ісая 29:4–18; Дії 3:19–21).
- Євангелію буде проповідовано по всьому світу (див. Матвій 24:14).
- Війни, злочестя та природні катаклізми (див. Матвій 24:6–7; 2 Тимофію 3:1–7).
- “Ознаки на небі й на землі” (Йоїл 3:3; див. також Матвій 24:29–30; УЗ 29:14–16; 49:23).

Хоча ми можемо бачити ознаки того, що Його Друге пришествя вже наближається, ніхто не знає точно,

коли повернеться Господь: “Час і день той не знає ні жодна людина, ні ангели в небесах, і не знатимуть, доки Він не прийде” (УЗ 49:7).

Дехто не буде готовий до Спасителевого повернення. То буде страшний час для злочестивих, але час спокою і радості для праведних. Отже Писання і пророки святих останніх днів навчають нас жити так, щоб ми були готові до зустрічі зі Спасителем, коли б Він не прийшов знову. Господь навчав:

“І в той день, коли Я прийду у Своїй славі, виповниться притча, яку Я розповів відносно десяти дів.

Бо тих, хто є мудрими й отримали істину, і взяли Святого Духа собі за свого провідника, і кого не було обмануто—істинно Я кажу вам, їх не буде зрубано і кинуто у вогонь, але вони переживуть той день” (УЗ 45:56–57; див. також Матвій 25:1–13). ■

За більш докладною інформацією зверніться до Лука 21; 2 Петра 3; Учення і Завіти 45:16–52; 88:87–107; 133:17–56.

ПОСИЛАННЯ

1. Див., наприклад, Девід А. Беднар, “І серця дітей повернуться”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 24; та Ніл Л. Андерсен, “Готувати світ до Другого пришествя”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 49.

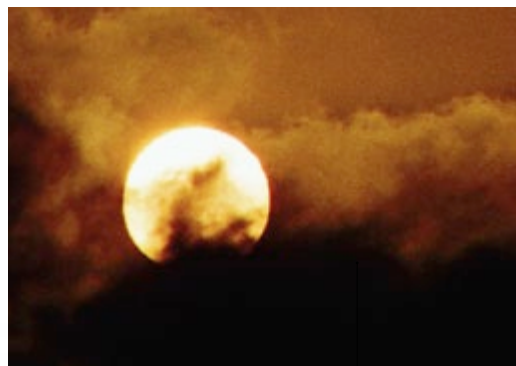

“Ми свідчимо, що одного дня [Ісус Христос] повернеться на землю. “І з’явиться слава Господня, і разом побачить її кожне тіло” (Ісая 40:5). Він правитиме, як Цар над царями, і царюватиме, як Господь над панами, і кожне коліно вклониться, і кожний язик сповідається перед Ним. Кожен з нас стане перед Ним, і Він судитиме нас згідно з нашими діяннями і прагненнями наших сердець”.

“Живий Христос: Свідчення Апостолів”, *Ліягона*, квіт. 2000, с. 3.

Перед Другим пришествям будуть землетруси, бурі з громами і блискавицями, шторми і хвилі морські, “що здійснюються за межі свої” (див. УЗ 88:89–90).

“Заміниться сонце на темність, а місяць—на кров перед приходом Господнього дня, великого та страшного!” (Йоїл 3:4).

Спаситель повернеться у славі: “І такою великою буде слава Його присутності, що сонце сховає своє обличчя від сорому” (УЗ 133:49).

Спаситель стане на Оливній горі і юдеї запитають: “Що це за рани на Твоїх руках і на Твоїх ногах?” Він відповість: “Ці рани є тими ранами, якими Мене було поранено в домі Моїх друзів. ... Я є Ісус, Якого було розіп'ято”. (Див. УЗ 45:48–52).

Праведні воскреснуть і їх буде піднято, щоб зустріти Спасителя на хмарах (див. УЗ 88:95–97).

ЯК ДОПОМОГТИ ДІТЯМ РОЗПІЗНАВАТИ СВЯТОГО ДУХА

Меррілі Браун Бойяк

Ми можемо використовувати різні методи спілкування Святого Духа, щоб допомагати дітям розвивати своє свідчення.

Як батьки чотирьох синів ми з чоловіком завжди шукали, яким чином допомогти дітям відчувати Духа і здобути свідчення. Поворотним пунктом у розумінні того, як це зробити, став незвичайний досвід. Я була в магазині, коли відчула спонукання.

Оцінки нашого найстаршого сина з суспільних наук погіршувалися. Ми говорили з ним про це, заохочували краще навчатися, але поліпшення не спостерігалося. Ми молилися, аби зрозуміти, як йому допомогти. Одного разу в книжковому магазині я отримала сильне відчуття придбати одну книгу, яка була серед купи книг, що продавалися за зниженою ціною.

У книзі розповідалося про те, що кожен з нас навчається у різний спосіб. Багато людей навчаються візуально, тобто вони найкраще навчаються, коли бачать. Такі люди часто люблять мистецтво і читання. Деякі навчаються на слух. Вони найефективніше сприймають інформацію, коли чують її. Ці люди часто люблять музику. І, нарешті, є люди, які навчаються за допомогою кінестетичного методу. Вони найкраще навчаються в русі або в процесі якоїсь діяльності. Таким учням іноді важко навчатися в школі, коли вчитель

вимагає, щоб вони сиділи спокійно. Вони найкраще навчаються, коли рухаються.

Це і було відповіддю! Наш син вочевидь навчався на слух. Він любив слухати музику і розмовляти! Ми дізнались, що він часто

протягом уроків із суспільних наук знаходився не в класі, займаючись чимось іншим, а потім вчитель казав йому йти додому й читати матеріал. Йому було важко, бо він не чув обговорення в класі. Як тільки ми це зрозуміли, то просили читати

заданий матеріал вголос, а потім обговорювати його з нами. Оцінки сина знову покращилися.

Як сприяти набуттю духовного досвіду

Але наше розуміння стилів навчання на цьому не припинилося. Ми зрозуміли, коли глибше почали вивчати це питання і спостерігати за своїми дітьми, що Святий Дух навчає їх у такий спосіб, у який вони найкраще навчаються. Пророк Джозеф Сміт казав, що Дух промовляє до нас нашою мовою і у зрозумілій нам мові. Святий Дух пристосовує Свою мову, аби бути зрозумілим для всіх, навіть для малих дітей. “Доступ до Небесного Батька завжди відкрито. Він пристосовується до нашого рівня розуміння. “Якщо Він приходить до малої дитини, Він пристосовується до мови і здібностей малої дитини” (Joseph Smith, in *History of the Church*, 3:392)¹.

Знання про те, що Дух пристосовує Своє спілкування до нашого розуміння, може заохочувати батьків створювати можливості для своїх дітей, аби вони чули повчання від Святого Духа у такий спосіб, який буде для них найбільш зрозумілим. “Всі сини твої стануть за учнів Господніх, і спокій глибокий настане синам твоїм!” (Ісаія 54:13).

Як я вже згадувала, наш син найкраще сприймає навчання на слух. Йому і нашому третьому сину подобається музика, тож у нашому домі ми часто включаємо гарну музику у виконанні Мормонського хору Скінні, а також класичну музику. Вони сильно відчують Духа в такій

обстановці. У нас також було багато жвавих обговорень евангельських тем, і це допомагало їм засвоювати істини, які, коли вони їх чули, підкріплювалися Духом.

Інший син найкраще навчався візуально. Він любив читати і найсильніше відчував Духа, коли читав Писання або книги, зосереджені на евангелії. Ми давали йому читати багато книг, що допомагали відчувати Духа і здобувати свідчення. Ми також помістили картини з евангельськими сюжетами і висловлюваннями на стінах дому, аби перетворити його на бенкет візуального навчання.

Наш другий син найкраще навчався за допомогою візуального та кінестетичного методів. Він був дуже активним хлопчиком і найбільше йому подобалося їздити на гірському велосипеді або ходити в походи з батьком. Ми зрозуміли, що він найсильніше відчував Духа, коли був на природі або коли рухався. У нас було багато сімейних походів, під час яких ми говорили про Ісуса Христа, Сотворіння і про план спасіння. Ці послання глибоко проникли в серце нашого другого сина, коли він брав участь у цих заходах.

Ми з чоловіком також зрозуміли, що кінестетичний спосіб навчання може відбуватися під час здійснення служіння. Тож ми багато служили разом з дітьми, щоб вони могли бачити, чути і брати участь. Це створювало прекрасну ситуацію, в якій всі наші сини могли засвоїти уроки милосердя і служіння, подібного до Христового, а найбільше ці проекти подобалися нашому другому синові.

Чути і розуміти

Ми також зрозуміли, що люди “чують” Святого Духа у багато способів. Я викладала урок Недільної школи відносно нещодавнім новонаверненим і поставила запитання: “Як ви відчуваєте Духа?” Їхні відповіді поглибили моє розуміння. Один сказав: “Я відчуваю ясність у думках”. Інший сказав: “У мене виникає всередині тепле відчуття”, в той час, як ще один поділився: “У мене виникає глибоке відчуття спокою”. Жінка, яка була членом Церкви лише кілька місяців, сказала: “По мені біжать мурашки!” А кілька чоловік сказали, що час від часу “чують” голос, який промовляє до них, або що до них приходять нові ідеї.

Старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, учив: “В своїй найбільш знайомій формі, одкровення або натхнення приходять через слова або думки, які виникають у розумі (див. Енош 1:10; УЗ 8:2–3), або раптове осяяння (див. УЗ 6:14–15), через приємне або неприємне відчуття щодо запропонованого способу дій або

навіть через надихаючу акторську гру, як це відбувається під час вистави. ... “Натхнення приходить як почуття, а не як звук”².

Зрозуміло, що кожен з нас може почути або відчути спілкування Святого Духа у різні способи. Ми повинні не обмежуватися тим, щоб казати дітям, що вони відчуватимуть тепло, тому що діти можуть не мати цього відчуття; вони можуть отримати натхнення в інший спосіб.

Старійшина Джей Е. Дженсен, колишній президент кворуму сімдесятиників, розповідав таку історію про члена Кворуму Дванадцятиох Апостолів, який їздив по одній з місій. Між зональними конференціями

цей апостол звернувся до члена кворуму сімдесятиників, який виступав на попередній конференції, і сказав: “Мені здається, що ви створили в розумі місіонерів більше проблем, ніж розв’язали їх. Коли я відвідував членів Церкви по всьому світу, то зрозумів, що відносно небагато людей відчувають палання у грудях. В дійсності, багато людей казали мені, що їх дуже бентежить те, що вони ніколи не мали цього відчуття, хоча вони й багато молилися та постилися”. Старійшина Дженсен продовжував: “З роками я спробував зрозуміти різні способи, в які діє Дух Господа. Безсумнівно, Бог промовляє з небес, але Він

виявляє, підтверджує або дає спрямування у різні способи”³. Дуже важливо навчати дітей, що їм слід навчитися чути Духа у той спосіб, у який Він промовляє до них.

Коли ми навчаємо дітей, ми ділимося принципами віри, покаяння, хрищення і дару Святого Духа. Навчати їх чути і розуміти спонукання, які вони отримують, дуже важливо для їхнього духовного розвитку. Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008) радив нам: “[Вашим дітям] буде потрібна вся сила і уся віра, яку ви можете їм передати, доки вони ще поруч з вами. І вони також будуть потребувати більшої сили, яка приходить від вищого джерела”⁴.

Отримувати спрямування і скерування від Небесного Батька через Святого Духа—це велике благословення в нашому житті. Коли ми навчаємо наших дітей тому, як отримувати і звертати увагу на ці спонукання, відчуття і настанови, вони зможуть здобути особисте свідчення, яке дасть їм силу в майбутньому. Святий Дух може бути їхнім постійним супутником, і вони зможуть чути Його краще. Як батьки ми можемо допомагати в цьому процесі й допомагати дітям отримувати благословення. ■

Автор живе в штаті Каліфорнія, США.

ПОСИЛАННЯ

1. Джеральд Коссе, “Зрозуміти може навіть дитина”, *Ліягона*, лист. 2008, с. 32.
2. Даллін Х. Оукс, “Вісім умов для отримання одкровення”, *Ліягона*, вер. 2004, с. 8.
3. Джей Е. Дженсен, “Have I Received an Answer from the Spirit?”, *Ensign*, Apr. 1989, 21–22.
4. Гордон Б. Хінклі, “Оці наші маленькі”, *Ліягона*, груд. 2007, с. 7.

ПОКАЯННЯ

Спокута Спасителя Ісуса Христа уможлиблює покаяння, і кожен з нас повинен каятися.

Іноді ми боїмося, коли серйозна природа гріха вимагає сповіді перед єпископом або президентом філії, пояснює старійшина Бредлі Д. Фостер, сімдесятник, у своїй статті на сторінках 54–55 цього номера журналу. Однак “той, хто пройшов дорогою покаяння, розкаже вам, що шлях не лише можливий, але, побувавши на ньому і озираючись назад, ви побачите ось що:

Ви можете це зробити. І коли ви це зробите, все покращиться. ...

Як тільки ви почнете, то відчуєте полегшення. ...

Ваш єпископ допоможе вам у цьому процесі. Ви полюбите його і ніколи не забудете.

Рекомендації для навчання молоді

Прочитайте зі своїм підлітком розділ про покаяння у брошурі *Заради зміцнення молоді*. Обговоріть благословення, які ми можемо отримати завдяки Спокуті, і як покаяння це уможлиблює.

Ви можете також поділитися своїм свідченням про покаяння та Спокуту і розповісти, що вони означають у вашому житті. Ви також можете попросити своїх підлітків поділитися з вами своїм свідченням

про покаяння. І, якщо це доречно, ви можете запросити дітей підліткового віку допомагати братам і сестрам залучитися до справи, описаної нижче.

Рекомендації для навчання дітей

Щоб продемонструвати, що означає залишатися на шляху, яким заповідав нам іти Господь, ви можете використати іграшковий автомобіль (або літак, човен чи потяг) для наочного уроку. Візьміть карту й попросіть дитину пересунути автомобіль з однієї точки карти в іншу. Запитайте: “Що потрібно робити, коли автомобіль починає відхилятися від курсу?”

Як тільки стає зрозумілим, що, коли автомобіль відхиляється від курсу, його слід повернути на правильний шлях, запитайте, як це можна порівняти з покаянням. Поясніть, що іноді, коли ми йдемо життям, нам доводиться змінювати напрям, аби переконатися, що ми йдемо правильним шляхом. Іноді ми можемо робити це самостійно. Але іноді ми потребуємо допомоги. Попросіть дітей розповісти про випадки, коли вони справлялися самостійно, коли інші їм допомагали, і про способи, у які можуть їм допомагати Небесний Батько та Ісус Христос. Навчаючи цій темі, пам’ятайте, що діти до восьми років

УРИВКИ З ПИСАНЬ ПРО ПОКАЯННЯ

Приповісті 28:13

Ісаїя 1:16–18

Енош 1:2–8

Мосія 4:1–3; 26:30–31

Алма 34:32–33

Геламан 12:23

З Нефій 9:20–22

Учення і Завіти 18:10–13;

58:42–43

не підзвітні і їм не треба каятися, але важливо, щоб вони навчалися принципу покаяння.

Обговоріть їхні відповіді разом з ними і поговоріть про те, що покаяння є даром від Небесного Батька та Ісуса Христа, завдяки якому ми можемо повернутися до Них знову. ■

ЦЕРКОВНІ НОВИНИ

Відвідайте news.lds.org, щоб знайти більше церковних новин та подій.

Старійшина М. Рассел Баллард звертається до святих в Європі

“Віра, яку колись проявили піонери з Європи, вимагається і сьогодні, щоб святі останніх днів могли просувати Церкву і царство Бога вперед”, — сказав старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, під час трансляції для членів Церкви в Швеції, Данії, Фінляндії та Норвегії.

“Якою буде Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів через 20 років тут, у ваших країнах? — запитав старійшина Баллард. — Що ми скажемо першим членам Церкви із Скандинавії, якщо не зможемо звітувати, що наша віра, наша

сміливість і наші дії були саме такими, як і в них, що ми докладали наші найкращі зусилля для зміцнення Церкви у кожному приході, філії, колі та окрузі?”

Ця трансляція була лише однією з подій недавнього візиту старійшини Балларда до Стокгольма, Швеція; Лондона, Англія; і Парижа, Франція.

Старійшина Баллард зустрівся з місіонерами, які служать у Швеції, і виступив перед неодруженою дорослою молоддю в Стокгольмі. Ця зустріч транслювалася до 402-х будинків зборів Європейської території. Він говорив про важливість шлюбу і наголосив, що вибір, який робить молодь щодо того, чи жити за євангельськими принципами, є визначальним для майбутнього Церкви. Він закликав, щоб кожен з них до кінця цього року або привів одну людину до Церкви, або повернув когось до активності.

Старійшина Баллард також виступав перед членами Церкви під час скандинавської конференції, яка транслювалася до всіх будинків зборів у Швеції, Данії, Фінляндії та Норвегії. Кількість членів Церкви у скандинавських країнах становить понад 23000 у 123 підрозділах.

У Лондоні, Англія, старійшина Баллард і старійшина Хосе Тейксейра, президент Європейської території, зустрілися з місіонерами, які служать в Лондонській та Лондонській Південній місіях. Сотні місіонерів почули свідчення старійшини Балларда і відчували його захоплення місіонерською роботою.

У Франції старійшина Баллард зустрівся з місіонерами у Версалі. Він також зупинився, щоб подивитися на територію майбутнього Паризького Французького храму, про будівництво якого було оголошено на жовтневій генеральній конференції 2011 року. ■

Зі слів Сарі Джейн Уївер, Church News.

Старійшина М. Рассел Баллард з Кворуму Дванадцятьох Апостолів стоїть із членами Церкви після зустрічі у Швеції в червні.

Книгу Мормона буде видано малайською

Церква оголосила про видання Книги Мормона малайською, яка буде 109-ю мовою перекладу цієї книги Писань. Книга Мормона словацькою стала доступною у березні цього року. Малайською розмовляють у країнах південно-східної Азії: в Малайзії, Сінгапурі, Індонезії та Індії.

Відтепер Книгу Мормона малайською мовою можна замовити у місцевих розподільчих центрах Церкви та в он-лайн магазині на store.lds.org (під номером 35607348) і на scriptures.lds.org.

Матеріали для навчання дітей на LDS.org

Десятиліттями вчителі, провідники і батьки доповнювали своє викладання евангелії матеріалами журналів *Друг* та *Ліягона*. Тепер деякі з цих матеріалів доступні он-лайн на LDS.org і їх організовано так, щоб ви могли легко знайти потрібні вам матеріали для уроків.

Ви можете шукати матеріали за темою, за категорією і також за номером уроку для Початкового товариства англійською мовою, якщо введете слова "Resources for Teaching Children (Матеріали для навчання дітей)" у рядок пошуку на LDS.org. Ви також можете перейти на цю сторінку зі сторінок посібників для Початкового товариства.

Теми матеріалів для навчання дітей також доступні іспанською і португальською. Їх можна знайти як через сайт LDS.org, так і через домашню сторінку журналу *Ліягона* цими мовами.

Серед матеріалів є історії, вправи, статті з журналу *Ліягона* та інші схвалені Церквою ЗМІ для навчання дітей вдома або в Церкві. Щомісяця будуть додаватися нові теми.

Зі слів Камілли Уест, *LDS.org* Новини і події.

Початкове товариство святкує своє 135-річчя

У Фармінгтоні, шт. Юта, США, 135 років тому єпископ Джон У. Хесс був стурбований поведінкою дітей в його приході. Він зібрав разом матерів приходу і поговорив про важливість скерування в розвитку маленьких дітей.

Аурелія Спенсер Роджерс послухала, і потім обговорила це з Елайзою Р. Сноу, яка відвідала Фармінгтон весною 1878 року. Сестра Сноу в свою чергу зустрілася з Президентом Церкви Джоном Тейлором, який доручив єпископу Хессу створити в своєму приході організацію для дітей. Асоціація

Початкового товариства Фармінгтонського приходу була офіційно організована 11 серпня 1878 року і її президентом стала сестра Роджерс.

Сьогодні близько одного мільйона дітей по всьому світу щотижня отримують користь від Початкового товариства. Провідники і вчителі Початкового товариства намагаються підтримувати батьків у їхньому обов'язку допомагати дітям здобувати свідчення про Небесного Батька, Ісуса Христа і відновлену евангелію. ■

Зі слів Розмарі М. Уїксом, Джин А. Стівенс та Шеріл А. Есплін, з генерального президентства Початкового товариства.

Перші збори Початкового товариства, художники Лінн Фосетт і Гордон Коуп.

Провідники і вчителі Початкового товариства прагнуть допомогти дітям здобути свідчення про Небесного Батька, Ісуса Христа і відновлену евангелію.

ВКЛОНИМОСЯ В ПОЩАНІ ГОСПОДУ

*Що б нас не зв'язувало—гріхи,
обставини чи минулі події—Господь
Ісус Христос, великий Еммануїл,
прийшов, щоб звільнити нас.*

Понад 700 років до народження Христа Ісаія пророкував про Нього словами, які увіковічилися завдяки ораторії *Месія* Джорджа Фрідеріка Генделя: “Бо Дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах Його, і кликнуть ім'я Йому: Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру” (Ісаія 9:5).

Месія Генделя також зодягнула в чудесну музику таку настанову, яка міститься в Ісаія 40:9: “Благовіснику Сіону, свого голоса сильно підвищ, благовіснику Єрусалиму! Підвищ, не лякайся, скажи містам Юди: Ось Бог ваш!”¹

Ось Бог, народжений немовлям у Віфлеємі й сповитого. Ось ваш Бог, народжений в бідності й простоті, аби Він міг іти серед звичайних людей як звичайна людина. Ось ваш Бог, нескінченний і вічний Викупитель, зодягнутий у плоть, Який прийшов, щоб жити на тій землі, яку Він створив.

Повернімося разом зі мною до святого першого Різдва у Віфлеємі, щоб поміркувати над народженням нашого Господа. Він народився серед нічної тиші, у зеніті часів—Еммануїл (див. Ісаія 7:14), Пагінчик Єссея (див. Ісаія 11:1), що Ним Схід із висоти нас відвідав (див. Лука 1:78), Господь Вседержитель (див. 2 Коринтянам 6:18). Його народження відзначило обіцяний прихід Творця на землю, поблажливість Бога до людей (див.

СЦЕНА РІЗДВА, ХУДОЖНИК БЕРНАРДІНУС ІНДІСР, ІСТОСКРНОТОЛІНКСТОСК

1 Нефій 11:16–27). Як Ісаїя описував цю подію: “Народ, який в темряві ходить, Світло велике побачить, і над тими, хто сидить у краю тіні смерти, Світло засяє над ними!” (Ісаїя 9:1).

Ми знаємо із сучасного одкровення, що передвисвячений Цар Ізраїля прийшов на землю навесні (див. УЗ 20:1). Михей пророкував, що Він народиться у Віфлеємі, який є “мал[им] ... у тисячах Юди” (Михей 5:1). Село, в якому він народився, лежить у тіні могутнього Єрусалиму, що знаходиться на 8 км північніше. Єрусалим був столицею Юдеї, місцем розташування храму і bastіоном римської влади. На противагу, Віфлеєм був сільським поселенням, де вирощували зернові й розводили худобу. Він був відомий лише як місце народження Давида, давнього ізраїльського царя, з родоводу якого вийде Христос. Отже, маленьке поселення було відоме як Місто Давида. Його гебрейська назва *Бет-Лехем*, що означає “дім хліба”², не мала особливого значення, доки не народився Той, Хто був Хлібом Життя.

На полях, які оточували Віфлеєм, паслося багато отар овець, і, як правило, початок весни був періодом народження ягнят. Пастухи не спали більшість ночей, піклуючись про своїх овець під кришталевим

Спаситель знав життя з кожного боку й під кожним кутом, як внизу, так і зверху. Він, Хто був найбільшим, зробив Себе найменшим—Небесний Пастир, Який став Агнцем.

нічним небом. Тому ангелам, які проголосили Спасителеве народження, не довелося їх будити.

Агнець Божий

Хлопчик, Який народився у той період народження ягнят, відомий під іменем “Агнець Божий” (Іван 1:29; 1 Нефій 11:31; УЗ 88:106). Цей титул має глибоке значення, бо Він з’явився разом із ягнятами і в майбутньому буде “як ягня проваджений ... на заколення” (Ісаїя 53:7). Однак, як не парадоксально, Він був також Добрим Пастирем (див. Іван 10:11), Тим, хто піклується про овець. Отже ці споріднені символи Його життя представляють як тих, хто служить, так і тих, кому служать. Було єдиним правильним для Христа виконувати обидві ролі, бо в житті Він “спустився нижче всього” (УЗ 88:6), і у вічності Він “піднявся на висоту” і є в усьому, і серед усього і “навколо всього” (УЗ 88:6, 41). Він знав життя з кожного боку й під кожним кутом, як внизу, так і зверху. Він, Хто був найбільшим, зробив Себе найменшим—Небесний Пастир, Який став Агнцем.

Його прихід був чимось більшим за народження великого пророка, за появу обіцяного спадкоємця царського трону або навіть прибуття єдиної досконалої людини, яка коли-небудь ходила по землі.

Це був прихід Бога небес, Який явився “немов проста людина”³.

Ісус Христос є Творцем світу і Великим Єговою Старого Завіту. Саме Його голос відлунював на горі Синай, Його сила оберігала вибраний Ізраїль під час їхніх мандрів, і Його присутність явила Еноху, Ісаї та всім пророкам славу того, що має статися. У цьому й полягає найбільше диво Різдва: коли Бог і Творець небес та землі вперше явив Себе світові особисто, Він вирішив прийти немовлям—безпомічним і залежним.

Згідно зі стародавньою гебрейською традицією Месія мав народитися на Пасху. Ми знаємо, що того року, в зеніті часів, саме на квітень випав тиждень Пасхальних свят—те священне юдейське вшанування спасіння Ізраїля від ангела руйнівника, який заподіяв смерть першонародженим синам у Єгипті. Кожна ізраїльська сім'я, яка принесла в жертву ягня і окропила його кров'ю дерев'яні одвірки своїх будинків, була врятована (див. Вихід 12:3–30). Через тридцять три роки після Пасхи, яка ознаменувала народження Христа, Його кров'ю було окроплено дерев'яні палі хреста, щоб спасти Його народ від ангелів-руйнівників смерті та гріха.

Можливо, саме через святкування Пасхи в готелях не знайшлося місця для Марії та Йосипа. Населення Єрусалиму збільшувалося на десятки тисяч у період Пасхи, змушуючи приїжджих шукати місця у прилеглих містечках. Марія та Йосип пішли до Віфлеєму, батьківщини Йосипа, аби виконати наказ про перепис населення, виданий кесарем Августом. Згідно з вимогами перепису вони могли прибути до Віфлеєму о будь-якій порі року, але, ймовірно, вони обрали Пасхальну пору, оскільки за законом Мойсея вимагалось, щоб усі чоловіки приходили до Єрусалиму

на Пасху⁴. Так як Віфлеєм був дійсно поруч зі Святим Містом, подружжя з Назарета могло одночасно виконати дві справи.

Власник готелю в усій цій історії грає сумнозвісну роль. Однак, беручи до уваги величезну кількість людей, яка приходила в цю місцевість під час Пасхи, нам важко звинувачувати його за те, що у нього не виявилось місця, яке б він міг запропонувати подружжю з Назарета. У той час, як більшість паломників під час Пасхи зупинялася в тисячах наметів, які вони розбивали на рівнинах навколо Єрусалима, тисячі інших шукали прихисток у готелях, що називалися караван-сарай. Безсумнівно, готель у Віфлеємі був переповнений, і пропозиція власника готелю зупинитися в хліву була, ймовірно, виявом щирої доброти.

Навіть якби подружжя знайшло місце в готелі, він був би дуже примітивним помешканням. Типовий караван-сарай тієї доби був кам'яною спорудою, яка складалася з ряду невеликих кімнат,

Згідно зі стародавньою гебрейською традицією Месія мав народитися на Пасху. Ми знаємо, що того року, в зеніті часів, саме на квітень випав тиждень Пасхальних свят.

кожна з яких мала лише три стіни, а одна сторона була відкрита для очей сторонніх людей. Натомість хлів був, імовірно, двором, обнесеним з усіх сторін стінами або навіть печерою, видовбаною у вапняку, де знаходилися тварини, які належали гостям⁵. Чи в обнесеному стінами дворі, чи у печері, чи в іншому прихистку, народження Христа серед тварин мало одну важливу перевагу над людним готелем: там принаймні були спокій і приватність. У цьому розумінні пропозиція зупинитися в хліву була благословенням, завдяки якому найсвятіше народження в людській історії відбулося в благоговійній самотності.

Свобода в'язням

За сімсот років до першого Різдва пророк Ісаїя записав месіанське пророцтво, яке Спаситель пізніше зачитав своїм односельчанам з Назарета: “Дух Господа Бога на Мені, бо Господь помазав Мене благовістити сумирним, послав Мене перев'язати зламаних серцем, полоненим звіщати свободу, а в'язням—відчинити в'язницю” (Ісаїя 61:1; див. також Лука 4:18–19).

Коли ми читаємо про місію Христа проголошувати свободу в'язням і відкрити в'язницю полоненим, ми, найвірогідніше, в першу чергу думаємо про Його служіння у духовному світі серед померлих. *Однак усі ми в'язні*—в'язні тління й слабкості смертного тіла, ми підвладні спокусам плоті, хворобам і, зрештою, смерті—*і всі ми потребуємо визволення*.

Що б нас не зв'язувало—гріхи, обставини чи минулі події—Господь Ісус Христос, великий Еммануїл, прийшов, щоб звільнити нас. Він проголошує свободу в'язням і звільняє від пут смерті, тюрми гріха, невігластва, гордовитості й помилок. Було пророковано, що Він скаже в'язням: “Виходьте” (Ісаїя 49:9). Єдиною умовою нашої свободи є те, щоб ми прийшли до Нього зі скрушеним серцем і упокореним духом, покалися і прагнули виконувати Його волю.

Приблизно 30 років тому я познайомився з чоловіком, якого назву Томас. У той час, коли я зустрів його, йому було 45 років. За 20 років до того його батьки приєдналися до Церкви. Томаса не цікавила нова релігія його батьків. Однак батьки любили його і плакали

надію, що одного дня їхній син прийде до пізнання істини відновленої евангелії. Минали роки, вони багато разів намагалися переконати його хоча б зустрітися з місіонерами і почути їхнє послання. Він знову і знову відмовлявся й глузував з батьків за їхню віддану віру.

Одного разу у відчаї мати сказала: “Томасе, якщо ти прослухаєш один раз місіонерські бесіди, я більше ніколи не буду говорити з тобою про Церкву”. Томас вирішив що це вигідна угода й погодився зустрічатися з місіонерами. Під час перших трьох бесід він просто сидів, переповнений гордовитості, час від часу насміхаючись із того, про що навчали місіонери.

Під час четвертої бесіди, присвяченої Спокуті Ісуса Христа і першим принципам евангелії, Томас нічого не казав, але став незвично мовчазним і уважно слухав. У кінці уроку старійшини свідчили про Спасителя. Один з місіонерів після цього відчув спонукання відкрити Біблію і прочитати ці слова:

“Прийдіть до Мене, усі стружені та обтяжені,—і Я вас заспокою!

Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий,—і знайдете спокій душам своїм” (Матвій 11:28–29).

Раптом Томас почав плакати. “Ви хочете сказати, що Христос може пробачити *мої* гріхи?—запитав він.— Я прожив жахливе життя. Мене переслідують спогади про *мої* гріхи. Я зроблю все, що завгодно, аби звільнитися від свого почуття провини”.

Його гордовитість була ширмою, за якою ховалася душа, що перебувала в полоні гріха і провини. Старійшини запевнили Томаса, що Христос простить його і звільнить від тягаря провини, якщо він покається і його христять та конфірмають. Після цього вони свідчили про силу Спокути. З того часу і надалі все змінилося в житті Томаса. Йому треба було багато в чому каятися і багато чого подолати, але завдяки благословенням Господа він став гідним хрищення.

Минуло понад 20 років, і коли я сидів у каплиці Франкфуртського Німецького храму, до мене обернувся сивоволосий чоловік, що сидів попереду, і запитав: “Чи ви не старійшина Портер?” На мою велику радість я впізнав Томаса—чоловіка, якого було

звільнено від пут гріха силою Ісуса Христа і все ще вірного Господній Церкві.

Можливо, цієї Різдвяної пори ми, кожний з нас, могли б прийняти рішення наблизитися до нашого Небесного Батька у смиренній молитві й благанні про те, щоб сила Його Улюбленого Сина перебувала з нами у наших щоденних справах і звільняла нас від особистих різновидів ув'язнення—великих чи малих.

О ніч свята

У грудні 1987 року, приблизно за два тижні до Різдва, я поїхав до Ізраїлю у справах. На жаль, той час не був мирним на Святій землі. Були демонстрації на Західному березі, на вулицях старого Єрусалима було безлюдно, а магазини були забиті дошками. Політична напруженість наповнювала повітря, і на додачу до всього майже тиждень мрячив холодний дощ. Боючись насильства, туристи трималися подалі від того регіону. Однак, коли я йшов Єрусалимом, спокій наповнював моє серце завдяки знанню, що саме це місто Викупитель так сильно любить.

Я повернувся до Сполучених Штатів пізно в п'ятницю перед Різдом. Коли через два дні зажеврів світанок Суботнього дня, мій будильник розбудив мене музикою "О, ніч свята":

Можливо, цієї Різдвяної пори ми, кожний з нас, могли б прийняти рішення наблизитися до нашого Небесного Батька у смиренній молитві й благанні про те, щоб сила Його Улюбленого Сина перебувала з нами у наших щоденних справах і звільняла нас від особистих різновидів ув'язнення— великих чи малих.

*Де Цар царів лежить у стайні бідній,
Щоб стати другом нам в скрутні часи⁶.*

Музика і послання глибоко пронизали мене, і покотилися сльози, коли я розмірковував над славетною жертвою і досконалим життям Викупителя Ізраїля—Того, Хто народився бути другом для принижених і надією для лагідних. Я думав про те, що бачив у Єрусалимі, і все моє єство наповнилося любов'ю до Того, Хто прийшов на землю і взяв на Себе всі наші тягарі. Я був приголомшений думкою, що Він може ставитися до мене, як до друга. Я ніколи не забував лагідних почуттів того раннього недільного ранку, які були таким яскравим свідченням, якого я ніколи не отримував раніше.

Я свідчу про Спасителя світу. Я знаю, що Він живий. Я знаю, що Його було передвисвячено до Сотворіння світу проголошувати свободу в'язням. Про Його народження і життя я кажу: "Вклонімося в пошані Господу"⁷. ■

З виступу "A Child Is Born" (Дитя народилося) на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга, що відбувся 9 грудня 2008 року. Повний текст англійською мовою можна знайти на сайті speeches.byu.edu.

ПОСИЛАННЯ

1. *The Messiah*, ed. T. Tertius Noble (1912), vi.
2. Див. Путівник по Писаннях, "Віфлеєм", scriptures.lds.org.
3. "О Боже, Вічний Батьку", *Гімни*, № 99.
4. Див. Bible Dictionary, "Feasts".
5. Див. Рассел М. Нельсон, "Знання про те, що Спаситель живе, приносить мир і радість", *Ліягона*, груд. 2011, с. 21.
6. "Cantique de Noël" ("O Holy Night"), *Recreational Songs* (1949), 143.
7. "Ідіть, усі вірні", *Гімни*, № 116.

ІНДЕКСУВАННЯ ЖИТТЄВО ВАЖЛИВЕ

Завдяки індексуванню все більша кількість записів стає доступною в режимі он-лайн, тож члени Церкви можуть знаходити імена родичів і приносити їх до храму.

Дженіфер Грейс Джоунс

Співробітник редакції церковних журналів

На клавіатурі лежить маленька записка: “На цьому комп’ютері буде працювати Сем’юел о 5 ранку”. Відгукуючись на заклик президента колу проіндексувати один мільйон імен, з яким той звернувся до членів колу, 14-річний Сем’юел Б. з Юти почав вставати о 5 ранку, щоб індексувати до школи. Маючи вдома лише один комп’ютер і шість братів та сестер, яким треба виконувати домашні завдання, Сем’юелу довелося пожертвувати сном, аби знайти час, щоб попрацювати за комп’ютером.

Однак ентузіазм Сем’юела передався іншим членам сім’ї. Невдовзі його брат Нейтен пожертвував часом для баскетболу, а його сестра Айвіллін пожертвувала часом для читання, аби займатися індексуванням. “Ніколи раніше діти не заохочували мене до якоїсь справи,—розповідає батько Сем’юела.—Поки вони не долучилися, я думав, що індексувати важко. Вони навчили мене, що це може бути легко і весело”. Напередодні Нового року, перш ніж настане північ, діти поспішали досягнути поставлених раніше цілей з індексування на рік.

За тисячі миль від них сім’я Лануса у Гватемалі відчуває такий самий ентузіазм. Ця сім’я, в якій є 9 чоловік—п’ятеро дітей, мама, тато, бабуся і дідусь—ділить один комп’ютер на всіх. Оскільки дітям потрібен комп’ютер для виконання домашнього завдання, мамі—для закінчення навчання в університеті, а татові для роботи, на комп’ютері завжди хтось працює, і кожен член сім’ї по черзі індексує. Разом усі члени сім’ї проіндексували за 2011 рік понад 37 тис. імен.

Ці діти та члени їхніх сімей відгукнулися на заклик старійшини Девіда А. Беднара, з Кворуму Дванадцятьох

Апостолів, зверненого до молоді Церкви у жовтні 2011 року:

“Багато хто з вас можуть вважати, що сімейно-історичну роботу мають виконувати головним чином люди старшого покоління. Але я не знаю про обмеження за віком, про які б говорилося в Писаннях або проголошених провідниками Церкви інструкціях і які б обмежували служіння в цій важливій роботі лише дорослими. ...

Я запрошую молодь Церкви дізнаватися про дух Іллі та відчуття його”¹.

Швидкий і легкий спосіб досліджувати сімейну історію

Індексування—це легкий спосіб для кожного розпочати дослідження сімейної історії та відчуття дух Іллі. Урядами та церквами упродовж століть велися записи про людей та сім’ї, однак до цих записів нелегко дістатися і потрібно багато часу, щоб проаналізувати їх. Раніше люди, які жили далеко від місця проживання їхніх предків, повинні були їхати в ті місця і переглядати записи, не маючи жодної впевненості в тому, що вони знайдуть хоча б одне ім’я.

Запуск у 2006 році програми індексування у FamilySearch пришвидчив сімейно-історичні пошуки. Імена, які раніше утримувалися у написаних від руки паперових записах і зберігалися у далеких сховищах, було надруковано (проіндексовано) і зараз їх миттєво можна знайти за допомогою комп’ютера. Аби здійснити це, волонтери-індексатори завантажують на свої домашні комп’ютери “партії” записів, що нараховують

від 10 до 50 імен. Вони вдруковують імена, дати та іншу інформацію в базу даних FamilySearch, таким чином уможливаючи створення електронних покажчиків, які легко досліджувати.

До запуску програми індексування у FamilySearch, коли використовувалися попередні методи добування імен, потрібні були роки для створення доступного для пошуку покажчика навіть для одного виду записів. Майка Джадсон, менеджер з індексування у FamilySearch, розповідає, що знадобилося 11 років, аби проіндексувати Freedman Bank Records (записи Сполучених Штатів про звільнених рабів, які відкривали банківські рахунки). Зараз, за його підрахунками, це зайняло б лише кілька місяців.

З 2006 року волонтери по всьому світу вже проіндексували більше мільярда записів, але є все ще багато роботи. Мільярди інших записів чекають у Сховищі Гранітної гори в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта. І крім цих є записи, що знаходяться у інших архівах по всьому світу, які Відділ сімейної історії фотографує зі швидкістю 35 млн. цифрових зображень на місяць.

Незвичайні ситуації, незвичайні благословення

Перше Президентство заявило: “Члени Церкви захоплюються до участі в індексуванні FamilySearch, яке є важливим для ведення сімейної історії та храмової роботи”². Члени Церкви по всьому світу дослухалися до цієї поради і отримали надзвичайні благословення.

Святі в Україні старанно працюють над створенням електронних покажчиків, що полегшать дослідження

сімейної історії у Східній Європі. Сім'я Руденко з Києва показує надзвичайний приклад. Вони йдуть на жертву, аби платити за Інтернет заради того, щоб їхні діти могли індексувати імена. Сестра Руденко залишає сімейний лептоп на кухонному столі, щоб мати змогу індексувати, коли випадає вільна хвилинка упродовж дня. Вона друкує імена однією рукою, тримаючи іншою немовля. Їхній 16-річний син і 12-річна донька також регулярно індексують, і сім'я час від часу ходить до архівів у пошуках імен родичів. Сім'я Руденко регулярно подає імена до храму і виконує обряди за тих людей, іноді приходячи до храму кілька разів на тиждень.

Сестра Руденко розповідає про благословення, які вона отримує завдяки сімейно-історичній роботі: «Я вірю, що індексування та сімейно-історична робота захищають нас. У патріаршому благословенні мені було обіцяно, що виконання цієї роботи захистить мене і моїх дітей. Їхній розум буде чистим, і вони зможуть протистояти поганому впливові цього світу. ... Завдяки цій роботі [мої діти] отримують силу від Бога».

Багато членів Церкви зрозуміли, що індексування є чудовою нагодою служити незалежно від навичок або ситуації. Мелінда Перрі з Юти, США, потрапила в автокатастрофу, коли їй було 24 роки, і залишилася паралізованою від шиї і до низу. Пристосовуючись до цього нового способу життя, сестра Перрі молилася про те, щоб мати можливість служити. Вона отримала відповідь, коли Рейлін Андерсон, член президентства Товариства допомоги колу, відвідала її і навчила індексувати. Тепер сестра Перрі кожного дня проводить час за комп'ютером з паличкою, прикріпленою до її руки, яка рухається настільки, щоб можна було друкувати. Кожного дня вона індексує партію імен.

«Замість того, щоб зосереджуватися на собі, як я робила раніше, моя увага зосереджена на служінні іншим,—каже сестра Перрі.— Я люблю Господа, і мені подобається надавати Його благословення іншим за допомогою індексування».

Слухаючи презентацію про сімейну історію, президент колу Девід Пікап у Чорлі, Англія, отримав враження, що індексування допоможе членам його колу мати більше бажання ходити до храму. Однак він розмірковував, як те, що виглядає як звичайне

введення даних, може привести людей до храму?

Він вирішив сам спробувати індексувати і побачив, що дух Іллі сильніше почав відчуватися у його житті. Для нього індексування стало “вдосконалюючою” роботою. “Коли ви індексуєте, то думаєте не лише про імена, які індексуєте, але й про імена своїх родичів”,—каже він.

Президент Пікап закликав членів свого колу скористатися індексуванням, як одним із шляхів участі у сімейно-історичній роботі. За короткий час він разом з іншими провідниками колу помітив значне збільшення кількості членів колу, гідних храмової рекомендації, та зростання відвідуваності причасних зборів. Вони помітили, що члени Церкви, які беруть участь у індексуванні, розвинули більше бажання приносити імена членів своєї сім’ї до храму.

17-річна Макензі Х. сприйняла заклик президента Пікапа всім своїм серцем і почала індексувати, а також допомогла своїм братам, сестрам, батькам та дідусям з бабусями долучитися до цього. За менш ніж 2 роки Макензі проіндексувала більше 44 тис. імен. А що більш важливо, Макензі та її сім’я відчули спонування шукати імена своїх власних родичів, нести їх до храму і брати участь у спасительних обрядах.

Індексування допомогло членам колу Чорлі сильніше відчувати вплив Духа у своєму житті й стало для них знряддям, якого вони потребували, щоб принести імена членів їхніх сімей до храму. “Вам не потрібно бути гідними відвідування храму, щоб індексувати,—каже президент Пікап,—але індексування очистить вас, і ви захочете стати гідними відвідування храму. Вам захочеться піти до храму, і ви захочете виконати роботу за своїх предків. ... Я знаю це, бо так сталося зі мною”.

Індексування допомагає кожному

Господь пообіцяв: “Ось, Я прискорю Мою роботу в належний час” (УЗ 88:73). Індексування—це один зі способів, у який Господь виконує це обіцяння. Люди можуть знаходити своїх предків і не перейматися тим, як інші будуть знаходити своїх, однак індексування полегшує й прискорює пошуки сімейної історії. “Господь дав нам технології для надзвичайного вдосконалення в пошуку імен,—каже брат Джадсон.— Зараз ви не просто працюєте над своєю сімейною історією. Індексування—це колективне зусилля в наданні допомоги всім дітям Небесного Батька”. ■

ЦЕ БІЛЬШЕ, НІЖ ПРОСТЕ ВВЕДЕННЯ ДАНИХ

Спочатку індексування може видатися не більше, ніж звичайним введенням даних, але досвідчені індексатори часто свідчать, що індексування—це духовна справа, яка благословляє життя по обидві сторони зависи.

Нижче подані ідеї, що допоможуть перетворити індексування на духовний досвід:

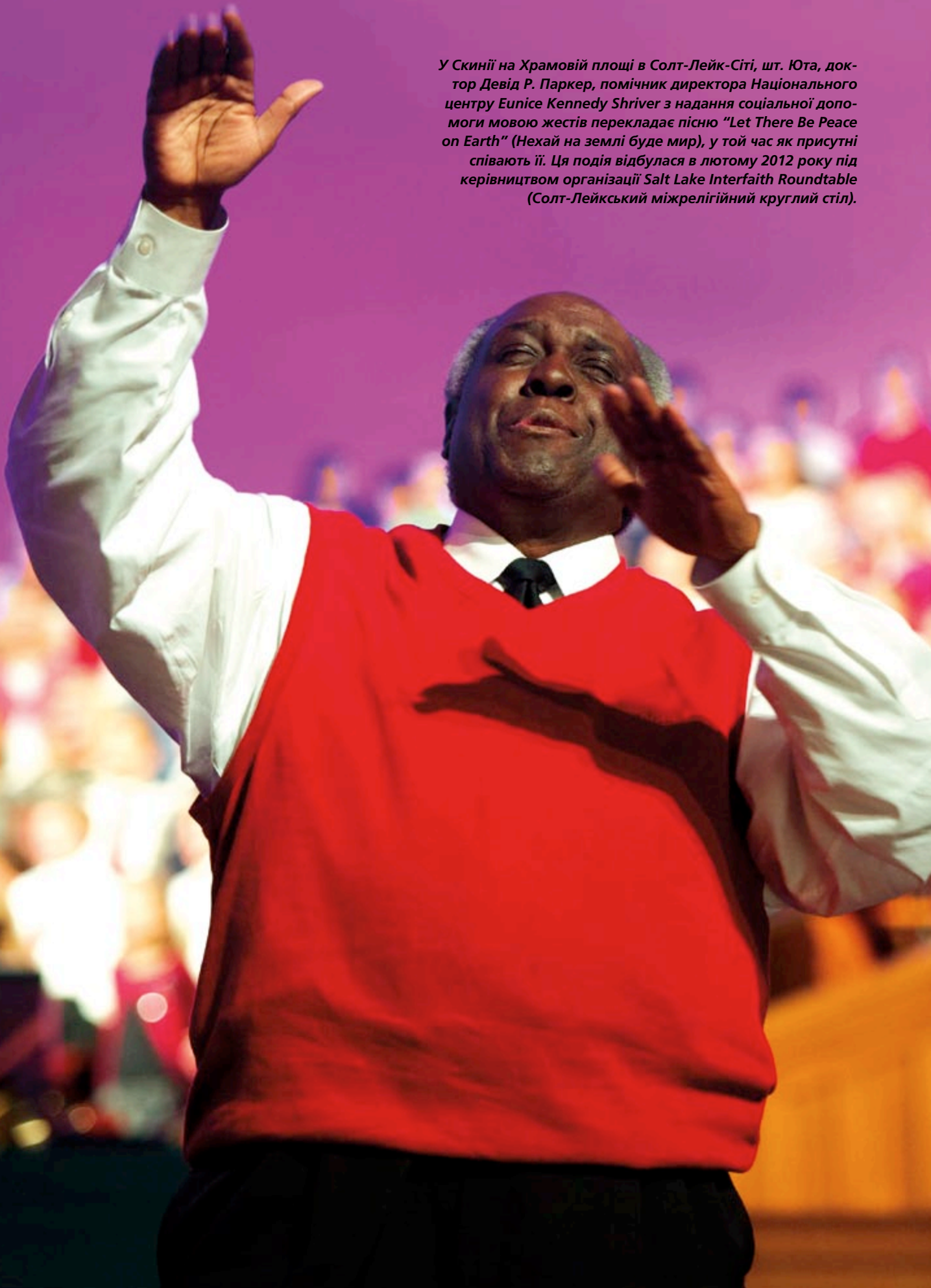
1. Починайте з молитви. Ви можете помолитися про те, щоб відчуті дух Іллі, аби ваше серце повернулося до ваших предків.
2. Усуньте все, що відволікає: телевізор або музику, яка може ображати Духа.
3. Індексуйте з членами сім’ї або друзями. Це не лише допоможе вам у прочитанні складного почерку, але і відкриє двері для обговорення вашої особистої сімейної історії.
4. Пам’ятайте, що кожне проіндексоване вами ім’я представляє особу, яка може бути знайдена нинішніми нащадками і отримати обряди, виконані повірниками у храмі.
5. Пам’ятайте, що Господь допомагатиме вам. За допомогою Спасителя ви можете подолати будь-які труднощі, що виникатимуть під час індексування (див. 2 Коринтянам 12:9–10).

Індексування можна здійснювати голландською, англійською, французькою, німецькою, італійською, японською, польською, португальською, російською, іспанською і шведською мовами. Для отримання додаткової інформації зайдіть на сайт familysearch.org/indexing.

ПОСИЛАННЯ

1. Девід А. Беднар, “І серця дітей повернуться”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 26.
2. Лист Першого Президентства, 29 лютого 2012 р.

У Скинїї на Храмовій площі в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта, доктор Девід Р. Паркер, помічник директора Національного центру Eunice Kennedy Shriver з надання соціальної допомоги мовою жестів перекладає пісню "Let There Be Peace on Earth" (Нехай на землі буде мир), у той час як присутні співають її. Ця подія відбулася в лютому 2012 року під керівництвом організації Salt Lake Interfaith Roundtable (Солт-Лейкський міжрелігійний круглий стіл).

СТАВАТИ КРАЩИМИ СВЯТИМИ,
БЕРУЧИ УЧАСТЬ У

МІЖРЕЛІГІЙНИХ Заходах

Коли ми служимо поруч з тими, хто належить до іншої віри, ми не лише зміцнюємо громади і покращуємо стосунки, але також і самі стаємо кращими послідовниками Христа.

Бетсі Ванденберге

Провідники Церкви часто закликають членів Церкви з чесним серцем брати участь—незалежно від релігійних уподобань—у служінні та у справах, пов'язаних з питаннями моралі. І провідники Церкви часто показують приклад. Нещодавно президент Дітер Ф. Ухтдорф разом зі своєю дружиною Гарріет отримав нагороду “Гуманність року” від Служби католицької громади. Він іронічно зазначив, що “двоє німців, колишні лютерани, які зараз є відданими мормонами, вшановуються католиками у Сполучених Штатах”¹.

Члени Церкви по всьому світу позитивно відгукнулися на заклик служити пліч-о-пліч з членами інших організацій. Мене зворушили звіти про те, що приходи СОД доглядають за громадськими городами, проводять міжрелігійні конференції на тему моральних цінностей і разом з іншими релігійними деномінаціями організують прибирання у своїх громадах.

Служачи разом з людьми інших віросповідань, я зрозуміла, що заохочення старійшини Квентіна Л. Кука, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, є істинним: шанобливе і щире міжрелігійне служіння не лише зміцнює наші громади, але також дає нам можливість колективно й індивідуально зростати в любові до Бога і Його дітей².

Покращувати світ

Кілька років тому пресвітеріанська священиця переїхала в мою громаду, маючи бажання служити всім своїм сусідам, а не лише своїм одновірцям. Коли вона звернулася до своїх сусідів, які були переважно святими останніх днів, виявляючи дружельюбність, пропонуючи служити та запрошуючи на сусідські вечірки, члени приходу почали брати участь у проектах служіння, організованих її церквою.

Організацію Holladay Matters (у Холладі, шт. Юта, США) було створено, щоб радо запрошувати людей будь-якої віри або тих, які не мають релігійних уподобань, до громадських проєктів та заходів. На фото зображено засновниць—жінок різних віросповідань.

Разом із сусідами, які належали до кількох вір, вона зібрала кошти, які суттєво допомогли одній сім'ї СОД оплатити дуже великі витрати на медичне лікування.

Апостол Орсон Ф. Уїтні (1855–1931) сказав: “Бог використовує більше одного народу для виконання Своєї величної роботи. ... Вона є надто великою, надто напруженою лише для одного народу”³. Величких цілей можна досягнути, коли хороші люди об'єднуються разом. Зусилля священиці, яка жила з нами по сусідству, увінчалися створенням міжрелігійного комітету, який разом з Товариством допомоги нашого колу провів жіночу конференцію, під час якої було зібрано гігієнічні набори і книги для агенцій у справах біженців. Ці міжрелігійні стосунки у той час дали можливість членам колу допомогти місцевій громаді нагодувати велику групу біженців і прийти на допомогу, коли інша церква потребувала більшої кількості волонтерів для роботи у притулку для бездомних.

“На нас лежить відповідальність ... співпрацювати з іншими церквами і організаціями”,—сказав Президент Томас С. Монсон членам Церкви⁴, і ця програма допомогла благословити світ більше, ніж просте гуманітарне служіння. У зверненні до християнських провідників у Сполучених Штатах старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, описав серію діалогів між СОД та евангелістами, що проходили в Університеті Бригама Янга⁵. Серед наслідків цих конференцій був такий: один видатний теолог вибачився за те, що у його громаді хтось неправильно охарактеризував мормонську віру⁶. Про наведення таких мостів старійшина Холланд сказав: “Я все-таки вважаю це спланованим Богом ходом подій у ці неспокійні часи”⁷.

У грудні 2011 року діти з католицької церкви Непорочного зачаття у шт. Нью-Джерсі, США, виступили з Різдвяною програмою разом з дітьми Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Благодійний концерт допоміг зібрати продукти для місцевої продуктової комори.

Покращення наших стосунків

Коли ми служимо разом з іншими, певні настанови можуть допомогти більш суттєво взаємодіяти і уникати образ. Якось я жила у великому місті й записалася волонтером до навчальної загальноосвітньої програми місцевої церкви, відкритої для широкого загалу. Але людина, яка керувала цією програмою, дізнавшись про моє членство в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів, вирішила, що це неприйнятно для участі в ній. Той випадок навчив мене поважати вклад будь-якої людини незалежно від її релігійних уподобань (чи їхню відсутність). Я з вдячністю відгукуюся на зацікавленість кожної людини більше дізнатися про Церкву, але я також знаю, що ми, святі останніх днів, відповідально сприймаємо заповідь Ісуса любити наших ближніх, одягати роздягнених, годувати голодних і відвідувати ув'язнених (див. Матвій 25:34–36), не сподіваючись, що ті, кому ми служимо, чи ті, з ким ми служимо, навернуться. Щира і шаноблива участь у міжрелігійних заходах ніколи не вимагатиме,

щоб будь-яка з груп, у тому числі й наша, відмовлялася від своїх вірувань. Натомість це заохочуватиме учасників не боротися “ні з якою церквою” (УЗ 18:20) і зодягатися в узи милосердя (див. УЗ 88:125).

Ще одна корисна настанова була дана мудрим провідником колу в нашій місцевості, густо заселеній святими останніх днів. Він порадив членам Церкви, які служать разом з представниками інших вір, не “тягти ковдру на себе”, домінуючи в прийнятті рішень або провідництві, але працювати, радячись і даючи можливість усім “мати рівні привілеї” (див. УЗ 88:122). Цей провідник, який мав великий досвід співпраці з іншими церквами, також заохочував членів Церкви розвивати хороші стосунки. Він зрозумів, що люди, які співпрацювали зі святими останніх днів, вважають нас працюючими і приємними, але більш зацікавленими у виконанні роботи, ніж у розвитку дружніх стосунків.

Мій досвід роботи в громаді та освітянський досвід переконали, що Дух відчувається сильно, коли різні люди

об’єднуються заради гідної мети. Братерська любов і щирі наміри дають можливість досягнути у служінні навіть більше, ніж докладена старанна праця⁸.

Один промовець-святий останніх днів, виступаючи на міжрелігійній академічній конференції зазначив, що встановлення зв’язків з іншими допомагає людям інших конферсій краще нас зрозуміти⁹. Ще одна вчена, не нашої віри, веде семінари з мормонізму у провідному американському університеті. Вона зрозуміла, що її студенти хотіли дізнатися про нашу Церкву “головним чином ... тому, що в дитинстві їх навчали, що ця релігія є культом, однак спілкування з мормонськими друзями і колегами не відповідало тому стереотипу”¹⁰.

Ставати кращими

Служіння з іншими не лише допомагає їм краще зрозуміти нас, але це також мотивує нас навчатися від них і краще розуміти, що Бог “не зважа[є] на особи” (УЗ 1:35). Він допомагає хорошим людям будь-якої віри і культури у їхніх намаганнях покращити життя Своїх дітей.

Таке визнання добра в інших допомагає нам залишатися смиренними—на

ДОКТРИНАЛЬНІ МОМЕНТИ

- Бог використовує чесні серця в усіх деномінаціях і культурах, щоб просувати Свою роботу на землі.
- Праця з людьми інших вір у здійсненні добрих справ дає нам можливість робити більше добра, ніж ми могли б зробити самотужки.
- Шаноблива, дружня міжрелігійна взаємодія зменшує непорозуміння, розвиває почуття братерства і сестринства і наближає до Батька всіх нас.

Учасники обговорюють питання захисту релігійних свобод на міжрелігійній конференції, що пройшла у Сан-Паулу, Бразилія, у березні 2013 р.

Внизу, зліва на-право: Виконавиці танцю Бхаратанатям виступають у Солт-Лейкській Скинї під час фестивалю під назвою "Міжрелігійний музичний дар", що відбувся в лютому 2010 р. Присутнім цей дар приніс велику радість. У відео з серії "Мормонські послання" доросла молодь різних віросповідань обговорює важливість статевої чистоти. Учасники щорічного заходу Interfaith Charity Quilting Bee (Міжконфесійна благодійна бджола з виготовлення ковдр) із Х'юстона, шт. Техас, США, виготовляють ковдри для бідних сімей.

противагу фарисеям, яких Ісус засуджував за їхню духовну гордовитість (див. Матвій 23) чи зорамійців, яких змальовано у книзі Алми як таких, які зневажали інших і були дуже пихатими (див. Алма 31). Коли ми відкриті до всього доброго, що є в інших людях, то самі стаємо кращими.

Наша любов може виходити за вузьке сімейне коло, щоб включати не лише наших друзів, але, зрештою, наших ближніх і навіть ворогів. Один з членів Церкви, який служив у Американських Збройних силах у повенні часи після Другої світової війни в Японії розповідав, як йому було нелегко побороти важкі почуття до японців. Однак, коли японські жителі запросили його до місця поклоніння, то він відчув, що "їхній дух торкнувся мене і я відчув, як мої почуття до них дивовижним чином перемінилися. Мої важкі почуття розтанули. ... Я думав про те, що відбулося в тому святилищі і про дивовижну зміну в моїх почуттях до цих людей"¹¹.

Подібним же чином, коли ми щиро за-прошуємо до себе інших, вони можуть відчути таку ж переміну. Член євангелістської

церкви, яка закінчила Університет Бригама Янга, написала статтю про свій досвід і описала свою початкову стриманість у стосунках зі студентами СОД. Але як тільки у неї зав'язалися міцні дружні стосунки, вона почала цінувати "акцент, який ставлять святі останніх днів на близьких стосунках між Богом і людиною. Я почала розуміти, що, намагаючись триматися переконання про неосязність Бога, я принесла в жертву Його близькість—і це усвідомлення справило на мене глибокий вплив"¹².

У своєму зверненні до християнських провідників старійшина Холланд визнає, що "ризиковано дізнаватися щось нове про людину. Нові враження завжди впливають на старі погляди і таким чином неодмінно відбувається переосмислення, перевстановлення, перегрупування наших старих поглядів на світ"¹³. Товаришуючи з людьми інших релігій, я часто ловлю себе на обдумуванні наших відмінностей, намагаючись розрізнити культурні розмежування від доктринальних і в той же час намагаючись бути вдячною за все чесотне і хороше, що

Алан Бекхем, Голова Солт-Лейкського міжрелігійного круглого столу, виступає з промовою в Солт-Лейкській Скиннії у лютому 2012 р.

Три жінки-святі останніх днів відвідали Faith Feast (Бенкет віри), міжкультурний прогресивний обід у Спокані, шт. Вашингтон, США. Разом з іншими присутніми вони відвідали місцеву мусульманську мечеть, культову споруду сикхів та пресвітеріанську церкву.

вони пропонують. Дійсно, часом докладання зусилля здається ризикованим, але це завжди того варте. У процесі зміни своїх поглядів я розумію, що позбавляюся того, що є поверхневим у моєму культурному розвитку, й наближаюся до суті евангелії.

Кілька груп святих останніх днів запрошували мою подругу-священицю виступити на тему: “Любити свого ближнього попри релігійні відмінності”, і вона дійсно сильно відчувала, що присутні сприймали сказане нею. У свою чергу вона запрошувала кількох святих останніх днів, у тому числі й мене, виступати перед різними зібраннями своєї церкви на цю саму тему. Після служби мене оточували присутні, які розмовляли зі мною, обнімали і навіть плакали від почуття взаємної любові й розуміння. Під час таких ситуацій я розуміла істинність слів старійшини Холланда:

“Коли ми не звертаємо уваги на колір шкіри, етнічну приналежність, соціальний статус; коли для нас немає значення, куди ходять ці люди—до церкви, синагоги чи мечеті, якого вони віросповідання і які в них уложення віри, але якщо ми докладаємо всіх зусиль, щоб побачити в них, ким і чим вони насправді є—дітьми того

самого Бога—щось хороше і гідне відбувається всередині нас, і таким чином ми стаємо ближчими до Бога, Який є Батьком усіх нас”¹⁴. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ПОСИЛАННЯ

1. Дітер Ф. Ухтдорф, у Marjorie Cortez, “Catholic Community Services honors Uchtdorfs, Eccles as humanitarians of the year”, Nov. 7, 2012, deseretnews.com.
2. Див. Квентін А. Кук, “Partnering with Our Friends from Other Faiths”, Aug. 9, 2010, patheos.com.
3. Орсон Ф. Уутні, у Conference Report, Apr. 1928, 59.
4. Томас С. Монсон, у “The Mormon Ethic of Civility”, Oct. 16, 2009, mormonnewsroom.org
5. Див. Джеффри Р. Холланда, “Разом відстоювати справу Христа”, *Ліягона*, серп. 2012, сс. 24–26.
6. Joseph Walker, “Evangelical leader says LDS Church is not a cult”, Oct. 10, 2011, deseretnews.com.
7. Джеффри Р. Холланда, “Разом відстоювати”, *Ліягона*, с. 24.
8. Див. Michael A. Neider, “The Voice of the People”, *Ensign*, Oct. 2012, 38–40.
9. Див. Blair D. Hodges, “Mormons, Methodists meet to consider similarities, compare cultures, theology, music”, Feb. 25, 2012, deseretnews.com.
10. Joseph Walker, “University of Virginia Chair in Mormon studies named for Richard L. Bushman”, Oct. 12, 2012, deseretnews.com.
11. Ferron A. Olson, “Forgiveness at Wakayama”, *Ensign*, Dec. 2011, 57.
12. Sarah Taylor, in “An Evangelical Student’s Experience at BYU”, *Meridian Magazine*, ldsomag.com.
13. Джеффри Р. Холланда, “Разом відстоювати”, *Ліягона*, с. 29.
14. Джеффри Р. Холланда, “Разом відстоювати”, *Ліягона*, с. 29.

ВІД МЦУНГУ ДО ДРУГА

Простий акт служіння літнього місіонерського подружжя справив тривале враження.

Девід Діксон

Співробітник редакції церковних журналів

Мцунгу на дереві? Що мцунгу робить на дереві? А що це за інструмент у його руках, яким він так швидко відрізає гілки?

Такі запитання виникали в голові угандійців, які спостерігали, як іноземець (мцунгу) використовує електропилу на батарейках, щоб відрізати сухі гілки з величезного тінистого дерева. Сам інструмент був для місцевих жителів чимось надзвичайним. Багато з них раніше не бачили нічого подібного.

Але ще дивовижнішим для них був сам мцунгу. Старійшина Роланд Харріс, літній місіонер з Юти, США, розчищав гілку за гілкою, відрізаючи засохлі гілочки у високих місцях. Люди внизу дивувалися тому, що іноземець робить це для одного з таких, як вони.

Згодом простий акт служіння старійшини Харріса започаткував дружні стосунки з людиною, яка не хотіла й знати ні про Церкву, ні про людей у ній.

Знайомство з Годфрі

Старійшина Роланд Харріс і сестра Джанет Харріс відслужили 23-місячну місію в Угандійській Кампальській місії. Сестра Харріс, висококваліфікована медсестра, була покликана медичним радником для місіонерів. Старійшина Харріс, будівельник-пенсіонер, який може відремонтувати майже все на світі, піклувався про церковні будівлі та автомобілі, що належали місії.

Невдовзі після прибуття в Уганду старійшина і сестра Харріс найняли місцевого члена Церкви—Марію—допомогати в прибиранні їхнього дому.

Марія охристілася три роки тому. “Ми так полюбили

її,—розповідає сестра Харріс.— Вона допомагала нам зрозуміти життя в Уганді”.

Чим краще вони пізнавали Марію, тим глибшою ставала їхня дружба. Вони невдовзі дізналися про її чоловіка Годфрі, який був хорошою людиною, однак тримався на відстані від членів Церкви, особливо від місіонерів. “Він не дозволяв місіонерам приходити до себе додому”,—розповідає сестра Харріс. Однак Марія хотіла, щоб Годфрі з ними познайомився.

Вона запросила Харрісів на коротку гостину. “Ми ні на що не сподівалися,—розповідає сестра Харріс.— Ми сказали Годфрі, що Мері для нас є дорогим другом і ми б хотіли познайомитися з її сім’єю”. Годфрі розмовляв з ними, але навіть не допускав думки зближитися з ними більше.

Усе змінилося того дня, коли старійшина Харріс прийшов зі своїми інструментами, драбиною і запропонував послужити.

Поворотний момент

Дім Годфрі та Марії був оточений височезними тінистими деревами, на яких було багато сухих і надто великих гілок, що небезпечно нависали над їхнім дахом.

Старійшина Харріс відразу ж взявся за роботу. Він провів чотири години високо на деревах, відрізаючи гілки до 25 см в діаметрі. Це завдання вже давно чекало на своє виконання. “Я знаходився щонайменше 6 м над землею”,—розповідає старійшина Харріс. Коли люди проходили поруч, вони не могли повірити своїм очам.

Зі свого боку, Годфрі також був вражений. “Він щиро нам дякував”,—каже сестра Харріс. Навіть така відносно проста робота, як підрізання дерев, може крити в собі серйозну небезпеку. “У них немає грошей на медичне обслуговування”,—розповідає сестра Харріс. Якщо, наприклад, хтось упаде з дерева і зламає руку чи ногу, то, ймовірно, цій людині доведеться лікуватися власними зусиллями.

Велике нагромадження зрізаних гілок на землі заклало фундамент глибокої дружби. “Годфрі з того часу завжди виходив і вітав нас”,—каже старійшина Харріс. Годфрі й Марія також почали приймати у своєму домі інших членів Церкви.

Перетнути Ніл

З плином місяців старійшина і сестра Харріс зблизилися з Годфрі й Марією. Згодом їхня дружба стала силою та підтримкою для Харрісів, коли посередині місії у них сталася велика трагедія. Вони дізналися, що їхній син Бред загинув у автокатастрофі.

Коли Марія і Годфрі про це дізналися, вони обоє одягнули свій найкращий одяг і вирушили в нелегку подорож, щоб бути поруч зі своїми дорогими друзями.

В Уганді дуже мало людей мають автомобіль. Люди або ходять пішки, або наймають

таксі. Найпоширенішим таксі є *бода-бода*, мотоцикл, на якому часто перевозять аж до шести чоловік.

“У темряві дуже небезпечно керувати *бода-бода*,—розповідає сестра Харріс.— Вони перетнули Ніл на *бода-бода* в темряві”.

Їдучи небезпечними дорогами в глуху ніч і витрачаючи на це значні кошти, Годфрі й Марія прибули, щоб “сумувати з тими, хто сумує” і “співчувати тим, хто потребує співчуття” (Мосія 18:9). Того вечора співчуття і любов дійсно завершили коло. Тепер Марія і Годфрі надавали служіння. “Це було надзвичайно”,—каже сестра Харріс. Марія запропонувала, щоб усі стали на коліна й помолитися. Годфрі, не вагаючись, приєднався до них.

Старійшина і сестра Харріс поїхали до Каліфорнії, США, на поховання Бреда. Після цього вони повернулися до Уганди, щоб завершити свою місію. Зараз, повернувшись додому в Юту, Роланд і Джанет Харріс все ще підтримують близькі стосунки з Марією та Годфрі.

Служіння є ключем, що відкриває двері, які в іншому випадку були б для нас закриті. Як навчає Президент Томас С. Монсон: “Коли самовіддане служіння знищує егоїстичні бажання, силою Бога здійснюються Його задуми” (“Готові й гідні служити”, *Ліягона*, трав. 2012, с. 68). ■

Африка

Континент яскравої надії

Річард М. Ромні
Співробітник редакції
церковних журналів

*Віра і послух
святих останніх
днів у Африці та
на Мадагаскарі
є прикладом для
членів Церкви
повсюди.*

“Легко любити людей Африки”¹,—сказав старійшина Джеффі Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, у Фрігауні, Сьєрра-Леоне, під час виконання свого доручення, яке також включало відвідування Ліберії та Гани.

Він сказав, що віра і послух африканських святих останніх днів, що ґрунтуються на любові до євангелії, є прикладом для всіх членів Церкви.

Завіт хрищення відкриває двері багатьом благословенням, так само як і вірне вивчення євангелії.

За словами старійшини Холланда, вражає те, що “бачиш, як багато значить для них євангелія, що вони з нею роблять і як плакають її, як вірно платять десятину і служать, ходять до храму—вважаю храм вінцевим символом—і як вони виховують своїх дітей у Церкві й посилають синів та дочок на місію. Це є чудовим доказом їхньої вірності”².

На ваших очах

Старійшина Холланд зазначив, що за винятком Південно-Африканської Республіки (де кіл було організовано в 1970 році), Церква присутня в Африці менше 30 років. Тому Церква тут “народжувалася на ваших очах, буквально за день” і “Африка є одним з тих особливих місць, де ви можете побачити славу Господа, чудо і диво Відновлення, яке в буквальному розумінні розгортається на ваших очах”³.

Він сказав, що завжди пам’ятатиме, як був у Аккрі, Гана, разом з Президентом Гордоном Б. Хінклі (1910–2008), коли було оголошено про будівництво храму на тій землі. “[Люди] вставали і радісно вигукували, плакали і танцювали, обнімалися і кричали. Можна сказати, що той дух досі відчувається. Ось чому я люблю африканців—вони беззастережно радіють в євангелії. Більшість

із них має так мало матеріальних речей у своєму житті, але коли вони здобули євангелію, вони просто прийняли її. ... І це триває досі. Вони це роблять до сьогодні”⁴.

Виповнення пророцтва

Інші пророки та апостоли, які виконували доручення в Африці, розповідають про цей континент як про місце, де пророцтва Господа здійснюються в буквальному розумінні.

“Африканці—добрий і терпеливий народ,—сказав старійшина Річард Г. Скотт, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, після своєї зустрічі з членами Церкви в Мозамбіку та Нігерії. — У них немає великих доходів чи ресурсів, що дозволяли б їм фінансово щось виконувати, тож вони просто виконують це, керуючись щирими почуттями. Вони йтимуть багато миль, аби виконати те, до чого їх спонукає Святий Дух заради просування роботи”⁵.

Старійшина Скотт зазначив, що у 1999 році, коли він освячував Мозамбік для проповідання євангелії, там було лише 40 членів Церкви, а країна належала до Південноафриканської Йоганнесбурзької місії. На час другого візиту, що відбувся в січні 2011 року, Церква в Мозамбіку зросла до 5 тис. членів, які були поділені на 2 округи і 19 філій, що збиралися по всій країні. Мозамбік є також штаб-квартирою Мозамбікської місії Мапуто, яка включає також Анголу⁶.

Молода, але зростаюча

“Ми тут молоді”⁷,—сказав старійшина Рассел М. Нельсон, також з

Кворуму Дванадцятьох Апостолів, під час відвідування Мадагаскару, Малаві та Кенії.— Ми спостерігаємо, як Господь поширює Свій вплив на цьому величному Африканському континенті, аби благословити людей ... істиною, світлом євангелії, [у тому числі] обрядами спасіння і піднесення”⁸. Він сказав, що особливо був вражений силою місцевих провідників Церкви в Африці: “Навіть не можу висловити словами, наскільки ми вдячні за цих [місцевих] провідників, які віддають свій час і таланти служінню Господу, аби благословляти життя цього народу”⁹.

У старійшини Нельсона “дуже оптимістичне” бачення майбутнього Церкви і народу Африки та Мадагаскару, оскільки їхня віра є сильнішою за їхні випробування. “Ви дійсно є дітьми завітного Ізраїля, підготовлені до зустрічі з Господом Ісусом Христом і Богом, нашим Вічним Батьком, та до того, щоб перебувати у Їхній присутності зі [своїми] сім’ями”¹⁰—сказав він на зборах у Мадагаскарі. Старійшина Нельсон також зазначив: “Ці люди мають великий потенціал. У них є віра. У них є любов до Господа, і вони мають усе необхідне, що робить людей по-справжньому сильними”¹¹.

Під час інтерв’ю у Найробі, Кенія, старійшина Нельсон зазначив: “У нас є каплиці святих останніх днів. У нас є кіл тут, [у] Найробі. Сьогодні у нас відбулася конференція колу. Так радісно було зустрітися з людьми. Зібралось більше тисячі чоловік, [і вони були такі] благоговійні, [і у них був] чудовий хор, а

Намагаючись завжди пам'ятати Спасителя, члени Церкви зміцнюються і оновлюються, коли приймають причастя.

в президії прекрасне президентство колу [і] патріарх. Мені важко висловити свою радість, коли бачу такий швидкий розвиток”¹².

Попри випробування

Старійшина Холланд сказав, що Церква в Африці процвітає, навіть незважаючи на випробування. Наводячи приклад цього, він розповідав: “Навіть коли вирувала громадянська війна в Кот-д’Івуарі [Берег Слонової Кістки], святі ... продовжували їздити до храму. Це для них була велика жертва. Я просто приголомшений”¹³.

Кажучи про Сьєрра-Леоне та про Ліберію, старійшина Холланд сказав: “Оскільки у них таке криваве, сповнене військових конфліктів, жорстоке нещодавнє минуле, це одна з причин того, чому євангелія там поширюється такими швидкими темпами. Ці люди знають, яким життя *не* повинно бути, і зараз, завдяки свідченням місіонерів та членів Церкви, вони бачать, яким життя *може* бути. Небеса змогли перетворити [їхні випробування] на благословення, і ці народи піднімаються самостійно над політичними негараздами і громадянським розбратом”¹⁴.

Крім того, старійшина Холланд зазначив, що зростання Церкви в Зімбабве в останні роки продовжується попри важкі часи: “Церква процвітає. Ми маємо

зростання, ми маємо коли, ми маємо місії. Це відбувається по всій Африці”¹⁵.

Проповідувати євангелію

За словами старійшини Холланда, один з ключів успіху Церкви в Африці полягає в тому, що “ми не долучаємося до великих політичних або соціальних процесів. Ми проповідуємо євангелію. Нас хвилюють питання справедливості, соціального розвитку та рівності. Однак ми вважаємо, що [відповіді містяться в євангелії], тож ми просто проповідуємо євангелію. Так було правильно повсюди, і це справджується в Африці: люди здобувають такі розуміння, благословення і світло в своєму житті, що раптом все починає змінюватися і в їхньому житті завдяки благословенням”¹⁶.

Господнє обіцання

Старійшина Холланд процитував Спасителя, Який сказав: “Будуть останні першими, а перші—останніми!” (Матвій 20:16).

“У певному розумінні,—сказав він,—євангелія прийшла в Африку пізно, але принаймні ми змогли зробити це згідно з Господнім розкладом—і це був Господній розклад, я відразу ж вас запевню. Відносно нещодавно у африканців почали з’являтися місії та місіонери, благословення священства та інше. Це великий континент, і в нас усе ще довгий шлях попереду. Але я впевнений, що зростання, яке ми зараз спостерігаємо в Африці,—це складова Господнього обіцання.

Африканські святі останніх днів рухаються з вірою. Вони продовжують розвиватися. Вони справляються з трудностю прийняти євангелію і перетворити її на частину свого життя”¹⁷. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Джеффри Р. Холланд, у “Emerging with Faith in Africa”, www.lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/emerging-with-faith-in-africa.
2. Джеффри Р. Холланд, у “Emerging with Faith in Africa”.
3. Джеффри Р. Холланд, у “Emerging with Faith in Africa”.
4. Джеффри Р. Холланд, у “Emerging with Faith in Africa”.
5. Річард Г. Скотт, in “Mormons in Africa: A Bright Land of Hope”, mormonnewsroom.org/article/mormons-africa-bright-land-hope.
6. Див. “Jesus Christ Lives’ Elder Scott Testifies in Mozambique”, lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/jesus-christ-lives-elder-scott-testifies-in-mozambique.
7. Расселл М. Нельсон, у відео в “Learn of the Savior, Saints in Madagascar and Malawi Are Told”, lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/learn-of-the-savior-saints-in-madagascar-and-malawi-are-told.
8. Расселл М. Нельсон, в “Elder Nelson Completes Trip to Africa in Kenya”, lds.org/church/news/elder-nelson-completes-trip-to-africa-in-kenya.
9. Расселл М. Нельсон, у відео в Heather Whittle Wrigley, “Elder Nelson Visits Madagascar, Dedicates Malawi”, Oct. 28, 2011, lds.org/church/news/elder-nelson-visits-madagascar-dedicates-malawi.
10. Расселл М. Нельсон, у відео в “Learn of the Savior, Saints in Madagascar and Malawi Are Told”.
11. Расселл М. Нельсон, у відео в “Elder Nelson Visits Madagascar, Dedicates Malawi”.
12. Расселл М. Нельсон, у відео в “Family Success Comes from Following the Savior”, lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/family-success-comes-from-following-the-savior.
13. Джеффри Р. Холланд, в “Emerging with Faith in Africa”.
14. Джеффри Р. Холланд, в “Emerging with Faith in Africa”.
15. Джеффри Р. Холланд, в “Emerging with Faith in Africa”.
16. Джеффри Р. Холланд, в “Emerging with Faith in Africa”.
17. Джеффри Р. Холланд, в “Emerging with Faith in Africa”.

ПІВДЕННО-СХІДНА ТА ЗАХІДНА АФРИКАНСЬКІ ТЕРИТОРІЇ*

Членів Церкви: 381417

Колів: 70

Приходів: 508

Місій: 22

Округів: 60

Філій: 646

Штаб-квартири: в Йоганнесбурзі, Південно-Африканська Республіка, та в Аккрі, Гана
*Станом на квітень 2013 р.

ХРАМИ

Діючі

Аккра, Гана, освячено 7 серпня 2005 року
Аба, Нігерія, освячено 11 січня 2004 року
Йоганнесбурзький, Південно-Африканська Республіка, освячено 24–25 серпня 1985 року

Оголошені

Дурбан, Південно-Африканська Республіка
Кіншаса, Демократична Республіка Конго

НАЙБІЛЬШЕ ДИВО

Чудового вересневого дня наша найменша дочка Еріка потрапила в серйозну авткатастрофу. Її літаком перевезли до лікарні, але після багатогодинної невідкладної операції ми отримали жахливу новину: наша прекрасна 17-річна дочка померла.

Наступні кілька місяців були для нас сповнені стражданням. Ми з болем пережили її день народження і День подяки, і тепер нам треба було набратися сил, щоб пережити Різдво без неї. Люди попереджали, що на свята нам буде важко, але ніякі попередження не могли нас підготувати.

Крім того, що ми були приголомшені смутком і розпачем, я заздрила іншим сім'ям, які збиралися разом і радісно відзначали це свято. З болем я думала: “Чому ми? Чому з нами не сталося диво, про яке розповідають інші?”

Посеред свого розпачу я згадала, як у нашому приході проводився захід під назвою “Різдво у Віфлеємі”. Члени приходу прийшли в костюмах, ніби вони жили в ті часи, коли народився Ісус. Еріка, якій тоді було 4 роки, була одягнута в довгу білу сукню, яку вона від когось успадкувала, і в шаль, накинуту на голову. Кульмінацією вечора було розігрування Різдвяної сценки в імпровізованій стайні, прикрашеній купами сіна і яслами. Молода подружжя пара зі своїм новонародженим малюком грали ролі Марії, Йосипа та маленького Ісуса.

Коли ми зібралися навколо сценки Різдва, я помітила, що Еріки біля мене немає. Я захвилювалася, але побачила, як її біла сукня промайнула біля сцени. Тоді моє хвилювання за її благополуччя перетворилося на страх, що вона зіпсує сценку. Я вже зібралася покликати її, але зупинилася і спостерігала за тим, як вона наближається до ясел.

Еріка тихенько стала на коліна біля Марії й поглянула на неї, ніби питаючи дозволу. Потім Еріка простягнула руку і ніжно приглубила сплячу дитину. Це помітила не лише я. Інші люди також притихли й дивилися, як вона стоїть на колінах біля немовляти. Ніжні почуття охопили всіх присутніх, коли вони зрозуміли, що немовля було Христом для малої Еріки.

Ці Різдвяні спогади сповнили мою скорботу спокоєм і втіхою, коли я гадувала щирість

своєї малої доньки. У моєму розумі було багато запитань про життя і смерть—запитання, які, як здавалося, не мали для мене особливого значення до смерті Еріки. Коли я розмірковувала про Воскресіння і Розп'яття, то порівнювала себе з Марією. Вона любила свого новонародженого Сина, і пізніше вона перенесла страшний біль і муку, коли бачила Його страждання і смерть. Христос не уник хреста, і Марія не уникала смутку.

На Різдво ми святкуємо початок Спасителевого життя на землі, але для мене Його народження буде завжди асоціюватися з Його стражданнями, смертю та Воскресінням—Спокутою. Оскільки Спаситель розірвав пута смерті, я знаю, що смерть Еріки не є кінцем. Це і є диво, за яке ми маємо бути вдячними—найбільше диво усіх часів. ■

Еллен Кнелл,
шт. Юта, США

Ніжні почуття охопили всіх присутніх, коли вони зрозуміли, що немовля було Христом для малої Еріки.

ВІДПОВІДЬ НА ЙОГО МОЛИТВИ

Я не відчувала дух Різдва. То був грудень мого випускного року в школі, і підготовка документів для коледжу та останній проект у класі Лавр висіли наді мною тягарем. Я сподівалася знайти волонтерське служіння, яке допоможе мені в підготовці документів для коледжу й зарахується як проект у класі Лавр. На щастя, порадиця в студентській раді попросила мене і мою подругу Джессіку організувати в школі збір іграшок для місцевої благодійної організації.

Я делегувала більшість роботи комітету з проведення заходу. Я попросила зробити стінгазету із зображенням великого термометра, на якому буде позначатися кількість подарованих іграшок. Ми вважали, що такого оголошення буде достатньо і під час шкільного сніданку збирали подарунки. Учні принесли якусь кількість іграшок, однак термометр залишався на низькому рівні.

Я була здивована, що наша порадиця почала відкладати окремо кілька іграшок. Коли ми з Джессікою запитали, що вона планує з ними робити, вона відповіла, що в одного вчителя в нашій школі нещодавно було виявлено рак. Спробувавши викладати й проходити лікування одночасно, він все ж вирішив піти з роботи. Оскільки наближалися свята, а рахунків за лікування було дуже багато, його сім'я не мала багато на Різдво. Наша порадиця запропонувала відкласти для них подарунки й загорнути їх.

Мое серце розчулилося. Я розглядала свій проект служіння як

можливість послужити самій собі, а не людям. Я вирішила втричі збільшити кількість пожертвуваних подарунків і розпочати збирання грошей для вчителя і його сім'ї.

Ми з Джессікою ходили по класах і розповідали про свій проект. Відгук був неймовірний. Вчителі, інші працівники школи та учні приносили іграшки й гроші, щоб допомогти цій сім'ї. Невдовзі ми зібрали набагато більше іграшок, ніж планували, що здивувало благодійну організацію. Ми також назбирали більше 1000 доларів для сім'ї вчителя.

Коли ми акуратно загортали зібрані й придбані подарунки, я зрозуміла, що свідчення про служіння, яке я здобула, було настільки ж великим, як і подарунки,

Коли ми загортали подарунки, я зрозуміла, що свідчення про служіння, яке я здобула, було настільки ж великим, як і подарунки, які ми дарували.

які ми дарували. Я не можу виразити словами тієї радості, яку я відчувала, коли ми непомітно спостерігали, як сім'я знайшла подарунки, які ми без їхнього відома поклали на ганку.

Через кілька місяців нас з Джессікою запросили провести семінар з організації проектів служіння. Ми розповіли, що зробили, не згадуючи імені того вчителя. Одна дівчина підняла руку і встала. Коли вона говорила, сльози котилися по її обличчю. Учитель був її дядьком, і вона розповіла, як багато наше служіння для нього означало. Вона сказала, що то була відповідь на його молитви.

Як радісно було о тій святковій порі зібратися разом у широму служінні і знати, що ми щось змінили. ■

Ліндсі Левітт, шт. Невада, США

Я МОЖУ ЦЕ ЗРОБИТИ!

Бу ввечір Різдвяної пори, і товста снігова ковдра вкривала землю. Кілька місяців ми з напарником боролися з холодною німецькою погодою, стукали у двері й роздавали примірники Книги Мормона. Навіть тоді, через 15 років після Другої світової війни, багато німців насто-рожено ставилося до американців.

Однак того вечора мала охриститися Інгеборг Бенмюллер. Під час довгої поїздки автобусом до бази Військово-Повітряних сил США вона була мовчазною. Я відчув, як наростає її душевне напруження.

Коли ми наближалися до автобусної зупинки, Інгеборг повернулася

до нас і сказала: “Чи знаєте ви, як це для мене тяжко? Війська союзників убили на війні мого чоловіка, під час бомбардувань загинуло багато інших членів сім’ї”.

Вона доторкнулася до ноги. “Я була поранена осколком гранати. Мою ногу неможливо вилікувати. Я не знаю, чи зможу туди увійти”.

Ми мовчки сиділи, обдумуючи її слова. Автобус наближався до зупинки. Інгеборг випрямилася на сидінні. Мое серце калатало. Я молився, щоб вона не передумала через свій страх.

Потім вона піднялася зі свого місця і сказала: “Небесний Батько

дав мені свідчення про істинність Відновлення. Я знаю, що Книга Мормона істинна. Я можу це зробити! Старійшино Аتكіс, допоможіть мені, будь ласка, вийти”.

Ми довго йшли до воріт. Дихання Інгеборг стало важким, коли ми проходили повз патруль. Ми переодягнулися в білий одяг і знайшли на базі басейн. Басейн став священним місцем, і мир огорнув нас. Біль, що був на обличчі Інгеборг, змінився радістю, коли вона увійшла у воду й була охрищена членом Церкви.

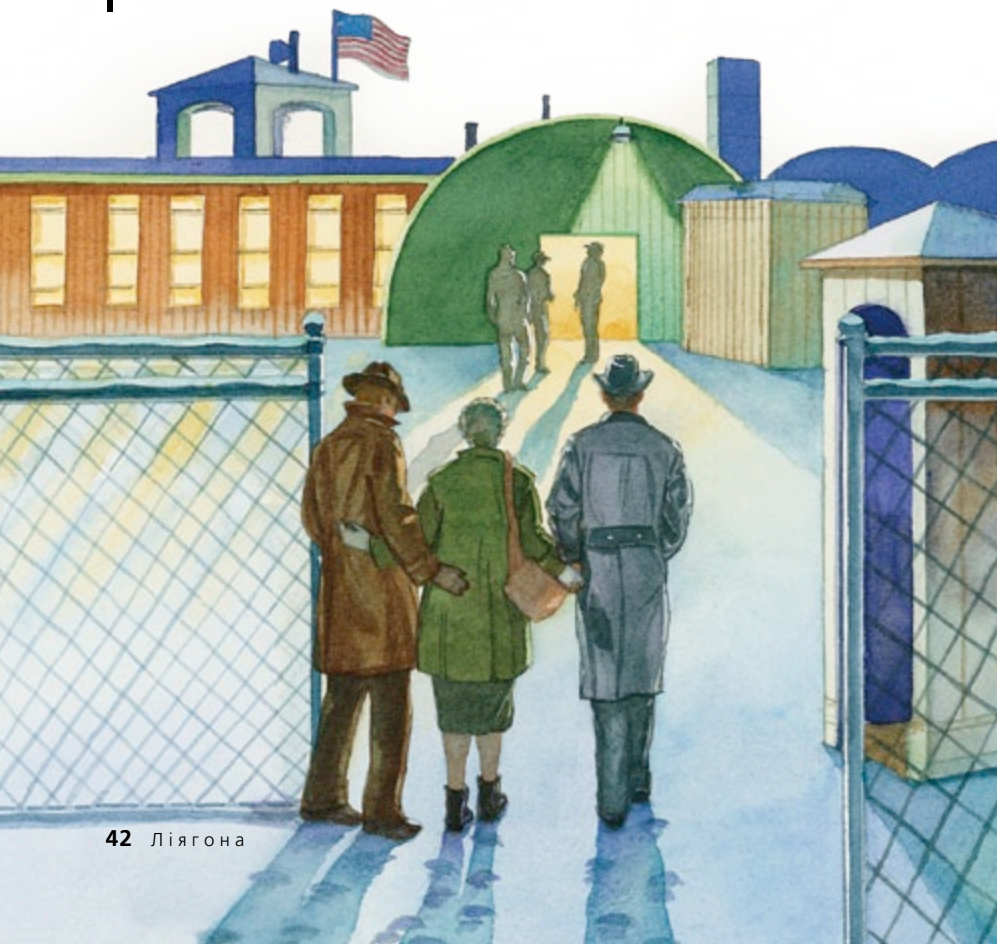
“Тієї ночі, коли старійшини залишили мені Книгу Мормона, я дуже зраділа,—розповідала вона, коли ми їхали додому.— Я не лягала спати й читала її, аж поки не дійшла до Мосії 18, де Алма хрестить людей: “Дивіться, ось води Мормона, ... і ось оскільки ви жадаєте прийти до кошари Бога і називатися Його народом, ... то що ви маєте проти того, щоб бути хрищеними?” (Мосія 18:8, 10).

Вона тихо продовжувала: “Я заснула, коли прочитала ті слова, і мені наснився сон. Я стояла біля красивого водоймища, подібного до вод Мормона. На протилежному боці водоймища стояли люди, одягнені у біле—моя сім’я! Мій чоловік, який загинув на війні, усміхався й рукою запрошував мене охреститися”.

Того вечора сестра Бенмюллер стала членом Вюрцбурзької філії й однією з багатьох у Німеччині, які згодом подолали свій страх і приєдналися до Церкви. ■

Рой Аتكін, шт. Каліфорнія, США

Інгеборг повернулася до нас і сказала: “Чи знаєте ви, як це для мене тяжко?”

МИ ПРИЙШЛИ ЗА НАШИМИ ПОДАРУНКАМИ

Коли я був членом президентства нашого округу, то допомагав у координуванні заходу, під час якого члени нашого округу збирали іграшки для бідних дітей, що жили в місті Соача, Колумбія. Усі члени Церкви активно відгукнулися. Не всі подарунки були новими, але більшість з них була в хорошому стані.

Коли ми закінчили завантажувати подарунки в автобус, який мав відвезти їх до того міста, до мене підійшла маленька дівчинка з пластмасовим м'ячем, який

уже давно був не новим і добряче подряпанним. Я тримав м'яч у руках, думаючи, хто б це міг принести такий побитий м'яч. З відчуттям певної зневаги я кинув його під сидіння.

Коли ми приїхали, наша молодь почала співати різдвяні гімни. Музика у їхньому виконанні, разом з різдвяними капелюшками, привернула увагу великої групи дітей. Коли ми почали роздавати подарунки, ці діти покликали інших дітей. Невдовзі ми роздали всі подарунки.

Коли ми вже збиралися відійжджати, я побачив хлопчика, років восьми, що біг до нас, тримаючи за руку маленького

Я про себе сподівався, що з таким самим ентузіазмом буду благословляти інших, як старший хлопчик благословив свого брата.

брата. Коли вони підбігли, старший хлопчик сказав: "Ми прийшли за своїми подарунками". Його щирість позбавила мене слів і зворушила серце.

Я пояснив йому, що подарунків уже немає. Він відповів: "Не має значення, якщо немає мого подарунка, але подарунок мого молодшого брата повинен бути тут".

Тоді я згадав про м'яч, закинутий під сидіння. Я сказав хлопцям, що в мене таки є ще один подарунок, але дуже скромний.

"Не має значення, що це,— сказав він.— Це точно наш подарунок".

Я зайшов у автобус і знайшов м'яч. Коли я віддав його маленькому хлопчикові, його радість була неймовірною. Стрибаючи від вдячності, він сказав: "М'яч! Саме такий подарунок я просив Христа-Дитину принести мені". Він щасливо продовжував танцювати, поки разом зі старшим братом вони віддалялися від мене зі своїм дорогоцінним подарунком.

Я мовчки стояв там і плакав, бо тепле почуття миру та вдячності огорнуло мене. Турбота і безкорисливе піклування старшого брата про свого молодшого брата зворушило мене, і я про себе сподівався, що з таким самим ентузіазмом буду благословляти інших, як старший хлопчик благословив свого брата.

Коли хлопчики пішли, сповнені радості, я згадав про Спасителеву любов до нас. Він не забув навіть про маленького хлопчика в горах, який просив на Різдво простий м'ячик. ■

Уолтер Еміліо Посада Родрігес,
Колумбія

Старійшина
Роберт Д. Хейлз
З Кворуму Дванадцятьох
Апостолів

ОБІЦЯННЯ РІЗДВА

Приділімо час цієї Різдвяної пори, щоб поновити наші завіти йти за Спасителем і виконувати Його волю, так само, як Він виконав волю Небесного Батька.

Ми не можемо повною мірою зрозуміти значення Різдва, якщо не зрозуміємо значення Спасителевого життя, Спокути і Воскресіння.

Я не можу думати про народження Спасителя, не думаючи про Його слова, сказані Пилату: “Я на те народився, і на те прийшов у світ, щоб засвідчити правду. І кожен, хто з правди, той чує Мій голос” (Іван 18:37).

На порозі Різдвяної пори, обміркуймо пророцтва про Спасителя, що містяться в Писаннях. Це не просто окремі висловлювання, які мають між собою щось спільне. Натомість, це глибокодумні твердження, що мають мету й обіцяння стосовно Його життя та місії і того, що Він означає для кожного з нас.

Пророцтва про Його пришествя

Про пришествя Христа пророкували тисячі років тому. Приблизно за 2000 років до народження Ісуса Христа Авраам навчав про Його роль у плані спасіння. Десь за 1400 років до Його народження Мойсей навчав тих самих прекрасних істин. Майже за 700 років до Його народження Ісаїя отримав одкровення про обставини Його народження, життя і смерті:

“Тому Господь Сам дасть вам знака: Ось Діва в утробі зачне, і Сина породить, і назвеш ім'я Йому: Еммануїл” (Ісаїя 7:14).

“Бо Дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах Його, і кликнуть ім'я Йому: Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру” (Ісаїя 9:5).

“Він погорджений був, Його люди покинули, страдник, знайомий з хворобами. ...

Направду ж Він немочі наші узяв і наші болі поніс, а ми уважали Його за пораненого, ніби Бог Його вдарив поразками й мучив ...

А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, ... Його ж ранами нас уздоровлено. ...

... Як ягня був проваджений Він на заколення, і як овечка перед стрижами своїми мовчить, так і Він не відкривав Своїх уст.

Від утиску й суду Він забраний був. ...

І з злочинцями визначили Йому гроба Його, та Його поховали в багатого, хоч провини Він не учинив, і не було в Його устах омани” (Ісаїя 53:3–5, 7–9).

Невдовзі після пророкування Ісаї пророк Легій мав сповнений глибокого значення сон і навчав свою сім'ю того, про що дізнався. Нефій записав: “Так, через шістьсот років після того як мій Батько залишив Єрусалим, Господь Бог поставить пророка серед Юдеїв — а саме Месію, або, іншими словами, Спасителя світу” (1 Нефій 10:4).

Легій також казав про велику кількість пророків, які свідчили

стосовно пришествя Викупителя світу (див. 1 Нефій 10:5).

Обіцяння Різдва

У Євангелії від Луки записано, що до Спасителевого народження Його мати поспіхом пішла відвідати свою двоюрідну сестру Єлисавету.

“Коли ж Єлисавета зачула Маріїн привіт, затріпотала дитина в утробі її. І Єлисавета наповнилась Духом Святим,

і скрикнула голосом гучним, та й прорекла: “Благословенна Ти між жонами, і благословенний Плід утроби твоєї” (Лука 1:41–42).

Так само, як Святий Дух свідчив Єлисаветі, Він свідчить і нам, що слова пророків виповнилися. Спаситель прийшов і виконав роботу, яку послав Його виконати Небесний Батько.

Про Спасителя Нефій писав так:

“І я подивився і побачив знову ту діву, і вона тримала на руках дитину.

І ангел сказав мені: Ти бачиш Агнця Божого, так, Сина Батька Вічного!” (1 Нефій 11:20–21).

Коли Спасителю було 12 років, Він навчав у храмі. Він пояснив своїм схвильованим батькам, що повинно Йому займатися справою Його Отця (див. Лука 2:42–49).

Цю справу було виконано, коли Він пішов здійснювати Свою земну місію. Спаситель описує кульмінаційний момент Своєї місії такими хвилюючими словами:

“Я прийшов до Своїх, і Свої не

Кожного тижня, коли ми беремо участь у обряді причастя, ми поновлюємо обіцяння про Спасителеве народження у нашому власному житті.

прийняли Мене. І писання про мое пришествя виповнилися.

І всі, які прийняли Мене, їм Я дав можливість стати синами і [дочками] Бога; і саме так Я дам усім, хто повірить у Моє ім'я, бо знайте, через Мене викуплення приходить і в Мені закон Мойсея виповнився” (3 Нефій 9:16–17).

Його обіцяння, що ми можемо стати Його синами і дочками, здійсниться, якщо ми будемо вірити в Нього і виявляти віру в Нього, будучи слухняними. Тоді ми будемо готові отримати дар вічного життя.

Він сказав: “Дивись, Я є Той, Кого було підготовлено від заснування світу, щоб викупити Мій народ. Дивись, Я є Ісус Христос. ... У Мені все людство матиме життя, і матиме вічно, саме ті, хто віритиме в Моє ім'я; і вони стануть Моїми синами і Моїми дочками” (Етер 3:14).

Значення Різдва

Різдво—це час дарувати подарунки, зміцнювати інших і виконувати свою частину в царстві Бога. Різдво—це також час виявляти свою любов іншим і свідчити про Спасителя.

Один зі способів, у який ми можемо свідчити,—мати зображення Різдва сценки у домі, щоб це сприяло частим розмовам про народження Господа. Ще один спосіб—це розповідати історії, подібні до розповідей про Джона Вейтмена в оповіданні *The Mansion* (Маєток).

Джон Вейтмен був успішним чоловіком, благодійна діяльність якого привернула до нього увагу й принесла визнання. Одного вечора, після того як він уважно прочитав багато вирізок з газет, де його вихваляли за виявлену щедрість, він узяв Біблію. Невдовзі він заснув, прочитавши слова Спасителя: “Не складайте скарбів собі на землі, де нищить їх міль та іржа, і де злодії підкопуються й викрадають” (Матвій 6:19).

У своєму сні Джон опинився в “небесному місті”, подорожуючи з іншими, поки вони отримували свої маєтки. Коли Вартовий біля Воріт зупинився біля малесенької хатинки, збудованої з другосортних матеріалів, він сказав Джону: “Це твій маєток”.

Джон запротестував, перераховуючи багато пожертвувань, які він зробив на користь інших.

“Хіба не були вони ретельно записані на землі й зараховані, як заслуга?— запитав Вартовий біля Воріт.— Ти вже отримав свою винагороду за них. Чи ти розраховуєш на подвійну винагороду?”¹

Я сподіваюся, що о цій Різдвяній порі кожен з нас має нагоду дарувати потайки.

Здобувати обіцяння

Кожного тижня, коли ми беремо участь у обряді причастя, ми поновлюємо обіцяння Спасителя про народження у нашому власному житті. Ми беремо на себе Його

ім'я і поновлюємо свій завіт бути слухняними та обіцяємо, що завжди будемо Його пам'ятати.

Євангелія, як записано в Ученні і Завітах, полягає ось у чому:

“Що Він прийшов у світ, Сам Ісус, щоб Його розіп'яли за цей світ і щоб Йому нести гріхи світу, і освятити світ, і очистити його від усієї неправедності;

Щоб через Нього могли бути спасеними всі” (УЗ 76:41–42).

Тож приділімо час цієї Різдвяної пори, щоб поновити наші завіти йти за Спасителем і виконувати Його волю, так само, як Він виконав волю Небесного Батька. Якщо ми це зробимо, слова, з якими звернувся народ царя Веніямина, записані за 125 років до Спасителя про народження, виповняться для нас у наш час: “О змилуйся, і приклади спокутуючу кров Христа, щоб ми могли одержати прощення наших гріхів, і наші серця могли бути очищеними; бо ми віримо в Ісуса Христа, Сина Божого, Який створив небеса і землю, і все інше; Який зійде до дітей людських” (Мосія 4:2).

Я свідчу, що Спаситель прийшов на землю в зеніті часів і що Він прийде знову. Я свідчу, що Його Церква, відновлена в цьому останньому розподілі перед Його Другим пришествям, є “чудов[ою] робот[ою] і дивом” (2 Нефій 25:17), до чого залучені ми, святі останніх днів. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Henry Van Dyke, “The Mansion”, у *Inspirational Classics for Latter-day Saints*, comp. Jack M. Lyon (2000), 54–57, 62–63.

Старійшина
Джеффри Р. Холланд
З Кворуму Дванадцятьох
Апостолів

Підготовка до

ДРУГОГО ПРИШЕСТЯ

Великі чоловіки й жінки минулих віків були спроможні йти вперед, постійно свідчити й намагатися виконувати все як найкраще не тому, що вони знали, що досягнуть успіху, але тому, що вони знали, що ви досягнете його.

Ми вийшли на сцену земного життя у найвеличніший розподіл евангелії, у якому коли-небудь жило людство, і нам треба якнайкраще скористатися цим.

Мені подобаються слова пророка Джозефа Сміта, який сказав, що пророки, священики й царі в давнину “з радісним передчуттям чекали на добу, в яку ми живемо; і, відчуваючи велике натхнення з небес і радісне передчуття, вони співали, писали й пророкували про цей наш час”¹. Зверніть увагу на подібне висловлювання Президента Уілфорда Вудраффа: “Очі Бога і всіх святих пророків дивляться на нас. Це—величний розподіл, про який говорили від початку світу”².

У мене є теорія стосовно цих попередніх розподілів і провідників, сімей та людей, які жили у той час. Я часто думав про них і про несприятливі обставини, в яких вони перебували. Вони жили у надзвичайно важкі часи і, переважно, не досягали успіху в своєму розподілі. В дійсності, суть Відновлення евангелії у ці останні дні полягає в тому, що евангелія не здатна була встояти у попередні часи, а тому й мала бути встановлена у цей останній, переможний відрізок часу.

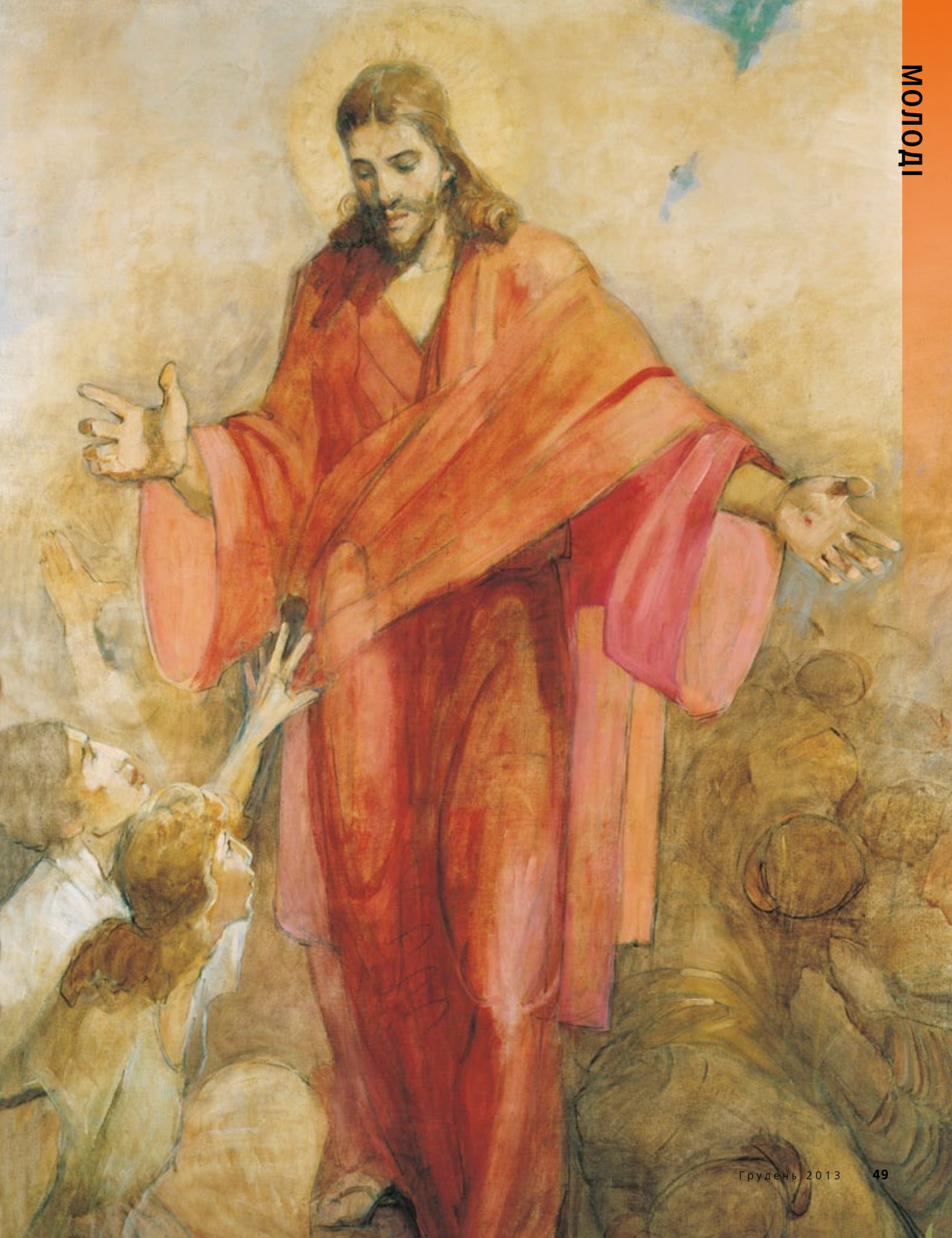
Розподіл, що не зазнає невдачі

Якщо коротко, то відступництво і руйнування того чи іншого виду було кінцевою долею кожного звичайного розподілу, який тільки існував у минулому. Але ось моя теорія. Вона полягає в тому, що великі чоловіки й жінки, які були провідниками минулих віків, були спроможні йти вперед, постійно свідчити й намагатися виконувати все якнайкраще не тому, що *вони* знали, що досягнуть успіху, але тому, що вони знали, що *ви* досягнете його. Я впевнений, що вони черпали відвагу і надію не стільки зі своїх власних обставин, скільки від вас—величного співтовариства молодих людей, зібраних сотнями тисяч по всьому світу з рішучим наміром побачити перемогу і триумф евангелії.

Якось Мороній сказав, кажучи про тих з нас, хто отримує його літопис у останні дні:

“Ось, Господь показав мені великі і дивовижні речі стосовно того, що має невдовзі відбутися, в той день, коли ці речі прийдуть до вас.

І ось, я звертаюся до вас, нібито ви присутні тут, і все ж вас немає. Але знайте, Ісус Христос показав мені вас, і я знаю ваші діла” (Мормон 8:34–35).

Мабуть, у той чи інший спосіб фактично *всі* пророки і перші апостоли мали видіння нашого часу—бачення, яке додавало їм сміливості у їхніх менш успішних періодах часів. Ті брати в більш ранні епохи знали про нас дуже багато. Такі пророки, як Мойсей, Нефій і брат Яреда бачили у видіннях дуже детальну картину останніх днів. Дещо з побаченого ними не було приємним, але безсумнівно, що всі ті попередні покоління відчували натхнення, знаючи, що зрештою настане такий розподіл, який не зазнає невдачі.

Наш, а не їхній час давав їм “натхнення з небес і радісне передчуття” і спонукав їх співати й пророкувати перемогу. Саме нашу добу, якщо казати про всіх нас, з нетерпінням чекали пророки з початку часів, і ті брати з попередніх віків досі дивляться на нас із підбадьоренням! З упевненістю можна сказати, що їхній шанс вважати себе повною мірою успішними залежить від нашої вірності й нашої перемоги. Мені подобається думка, що ми йдемо у бій в останні дні, уособлюючи Алму і Авінадія й те, чого вони навчали, а також Петра й Павла та ті жертви, на які вони пішли. Якщо ви не можете не відчувати захоплення, думаючи про таку роль, відведену вам на історичній сцені, то ви взагалі не зможете його відчувати.

Підготовка Христової Церкви до Його пришествия

Я хочу додати ще одну деталь до повної картини цього розподілу, яка, на мій погляд, є неминучим наслідком. Оскільки наш розподіл є останнім і найвеличнішим з усіх,

оскільки все згодом досягне найвищої точки і виповниться в цю епоху, отже, існує одна особлива відповідальність, яку покладено на нас у Церкві сьогодні і яку не було покладено до такої ж міри на плечі членів Церкви будь-коли в минулому. На відміну від Церкви у дні Авраама чи Мойсея, Ісаї чи Єзекїля, або навіть Якова та Івана у новозавітні часи, *ми маємо відповідальність*

Ми маємо відповідальність підготувати Церкву Агнця Божого до приходу Агнця Божого, коли Він прийде особисто в переможній славі виконати Свою роль у Тисячолітті.

підготувати Церкву Агнця Божого до приходу Агнця Божого, коли Він прийде особисто в переможній славі виконати у Тисячолітті Свою роль Господа над панами і Царя над царями. В жодному з попередніх розподілів не було такого обов'язку.

Кажучи мовою Писань, серед усіх етапів історії людства саме ми повинні підготувати наречену до приходу Молодого і бути гідними отримати запрошення на весільний бенкет (див. Матвій 25:1–12; 22:2–14; УЗ 88:92, 96). Кажучи про всіх нас—чи то за нашого життя, чи то за життя наших дітей, онуків чи будь-коли—ми, як Церква загалом і

як окремі її члени, повинні бути гідними того, щоб Христос прийшов до нас, бути гідними почути Його привітання, щоб Він нас схвалив, прийняв і обняв. Життя, які ми представимо Йому в той священний час, *повинні* бути гідними Його!

Ми повинні бути гідними Його схвалення

Я сповнююся неймовірним трепетом, думаючи про надзвичайне почуття обов'язку підготувати своє життя (і в міру своїх можливостей допомогти членам Церкви підготувати їхнє життя) до того дня, про який давно було пророковано, до тієї передачі повноважень, до часу, коли ми представимо Йому Церкву, Його Церкву.

Коли Христос прийде, то члени Його Церкви повинні виглядати і поводитися так, як мають виглядати і поводитися члени Його Церкви, щоб відчувати Його схвалення. Ми повинні виконувати Його роботу і ми повинні жити за Його вченнями. Він повинен впізнати нас швидко і легко, як справжніх Своїх учнів. Як радив президент Дж. Рубен Кларк мол. (1871–1961), колишній радник у Першому Президентстві: наша віра має бути такою, щоб її можна було *легко* побачити³.

Так, якщо у той великий і фінальний момент ми захочемо сказати, що ми є віруючими, тоді нам дійсно треба краще виявляти це. Пастир знає Своїх овець, і у той величний день нас мають знати як Його послідовників—за нашими справами і словами.

Мої дорогі юні друзі! Ці дні є останніми, і ми з вами повинні стати

Мені подобається думка, що ми йдемо у бій в останні дні, уособлюючи Алму і Авінадія й те, чого вони навчали, а також Петра й Павла та ті жертви, на які вони пішли. Якщо ви не можете не відчувати захоплення, думаючи про таку роль, відведenu вам на історичній сцені, то ви взагалі не зможете його відчути.

найкращими *святими* останніх днів. Поставте наголос, будь ласка, на слові *святими*.

Коли все це закінчиться? Коли привселюдно, переможно явиться Христос і розпочнеться Тисячоліття? Я не знаю. Те, що я дійсно знаю—це те, що все почалося 193 роки тому. Я дійсно знаю, що завдяки Першому видінню і всьому, що було після нього, ми живемо в час небувалих благословень—благословень, даних нам для того, щоб жити вірним і чистим життям, щоб коли в кінці переможно прийде Молодий, Він особисто і на законних правах запросить нас на весільний бенкет.

Мої дорогі юні брати і сестри, я залишаю вам свою любов і залишаю своє свідчення не лише про те, що Бог живий, але і про те, що Він

любить нас. Він любить *вас*. Все, що Він робить—для нашого блага і захисту. В світі існує зло і смуток, але в Ньому немає зла або шкоди. Він—наш Батько—досконалий батько—і Він дасть нам прихисток від бурі.

Насправді, єдине занепокоєння, яке не повинно залишати кожного з нас, є таким: як ми можемо жити більш повноцінно, більш віддано, аби всі благословення цього величнього розподілу щедріше пролилися на кожного з нас і на тих, на чие життя ми впливаємо.

“Не бійся, черідко мала. ... Звертайтеся до [Христа] в кожній думці; не вагайтеся, не бійтеся”. “Ви ще не зрозуміли, які великі благословення Батько ... приготував для вас” (УЗ 6:34, 36; 78:17).

Я залишаю вам моє благословення, мою любов і апостольське свідчення про істинність цього, що наш розподіл не зазнає невдачі і всі, хто живе за вченнями Христа й виконує Його роботу, буде гідним запрошення на весільний бенкет, коли прийде Молодий. ■

З виступу “Terror, Triumph, and a Wedding Feast” (Терор, тріумф і весільний бенкет), виголошеного 12 вересня 2004 р. під час вогника ЦСО для дорослої молоді. Повна версія виступу англійською мовою знаходиться на сайті speeches.byu.edu.

ПОСИЛАННЯ

1. Джозеф Сміт, у *History of the Church*, 4:609–610.
2. Wilford Woodruff, у James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 vols. (1965–1975), 3:258; див. також Gordon B. Hinckley, “The Dawning of a Brighter Day”, *Ensign*, May 2004, 83
3. Див. J. Reuben Clark Jr., *The Charted Course of the Church in Education*, rev. ed. (1994), 7.

“Як мені протистояти спокусі?”

Як би дивно це не звучало, спокуса є необхідною для нашого духовного розвитку. Якби нас нічого не спокушало, ми б не могли вибирати між добром і злом (див. УЗ 29:39). І якби ми не могли б вибирати добро, коли маємо вибір, ми б не зростали духовно (див. 2 Нефій 2:11–30).

Один з ключів того, як протистояти спокусі—це постійний послух. Якщо ви іноді в чомусь поступаєтеся, то в майбутньому все важче буде протистояти спокусі. Якщо ви опираєтеся постійно, то стаєте сильнішими і вам буде легше протистояти в майбутньому. Велику силу протистояти ми отримуємо завдяки дії Спасителевої Спокути у нашому житті. Коли ви робите все, що можете, аби пізнати Спасителеві вчення і виконувати їх, Господь дасть вам більше сили протистояти спокусі.

Писання вчать ще інших способів того, як протистояти спокусі:

“Молись завжди, щоб ти міг вийти переможцем; так, щоб ти міг перемогти Сатану” (УЗ 10:5).

“Той, хто прислухається до слова Бога, і буде міцно триматися за нього, той ніколи не загине; і ніякі спокуси і вогненні стріли супротивника не зможуть узяти верх над ним і засліпити, щоб привести їх до знищення” (1 Нефій 15:24).

“Спротивляйтесь дияволу,—то й утече він від вас. Наблизьтесь до Бога, то й Бог наблизиться до вас” (Якова 4:7–8).

Важливо також знати, що немає нічого неправильного в тому, що ви відчуваєте спокусу. Навіть Ісуса спокушали. “Він перестраждав спокуси, але не звертав уваги на них” (УЗ 20:22). Ви можете рівнятися на Його приклад та на приклад багатьох інших людей у Писаннях, шукаючи в них підтримки.

Моліться про силу

Щоб протистояти спокусі, нам у першу чергу потрібно мати волю і щире бажання вибирати правду. Мені дуже допомагає, якщо я уявляю ситуацію заздалегідь, а потім вибираю правду. Ще одне, що допомагає мені—це молитва.

Якщо ми будемо молитися і просити сил, прагнути духовного живлення і ретельно вибирати, в яких місцях проводити час, тоді Святий Дух зможе бути нашим постійним супутником, аби бути з нами і застерігати нас.

Естер Г., 18 років, Нижня Саксонія, Німеччина

Підтримуйте одне одного

Думаю, що коли ми читаємо Писання кожного дня, молимося, розвиваємо самоконтроль і виконуємо слова пророка, то зможемо

протистояти спокусі. Опір спокусі зміцнює нашу віру і є виявом відданості Небесному Батькові в дотриманні укладених вами завітів. Найявність друзів у Церкві також може нам допомагати, бо ми можемо підтримувати одне одного. Необхідно мати багато сил, щоб сказати “ні”. Пам’ятайте: “Бо не дав нам Бог духа страху, але сили, і любови, і здорового розуму” (2 Тимофію 1:7). Коли ми долаємо спокусу, то наближаємося до Ісуса Христа і до нашого Небесного Батька.

Ненсі С., 19 років, Тултітлан, Мексика

Діліться своїми віруваннями

У старших класах середньої школи більшість моїх однокласників пропонували мені спробувати алкогольний напій і подивитися порнографію. Я завжди відмовлявся, бо роблю те, що чекає від мене Спаситель. Я пам’ятаю Його і дотримуюся своїх завітів. Іноді мої друзі й однокласники не спокушають мене, бо вже знають про мою релігію. Ділячись своїми віруваннями і свідченням з іншими—особливо з друзями, однокласниками, сусідами і членами сім’ї—ми зменшуємо спокусу в своєму середовищі. Я знаю, що, живучи за євангелією, ми можемо долати спокусу в своєму житті.

Ромео П., 19 років, Неґрос Оксиденталь, Філіппіни

Відповіді слід розглядати як допомогу і спрямування, а не як офіційне проголошення вчень Церкви.

Слухайте Святого Духа

Я зрозуміла, що коли приходить спокуса, Святий Дух намагається попередити мене, щоб я вибирала правду. Робить прості речі—моліться і читайте Писання—що утримують Духа з вами, і уникайте місць, де Святий Дух не зможе перебувати.

Рейчел О., 13 років, шт. Пенсільванія, США

Стійте на святих місцях

Мій старший брат завжди мені каже “стояти на святих місцях”. Я зрозумів, що це означає залишатися там, де спокуси є меншими або

не такими сильними. Мій президент колу сказав: “Слід не лише протистояти спокусі, слід уникати її”. Будуть часи, коли вам доведеться протистояти спокусам, але буде легше жити за євангелією, коли не буде спокуси, щоб спокушати вас.

Аарон А., 18 років, шт. Юта, США

Нам завжди потрібно вирішувати

Дар Святого Духа допомагає нам побачити різницю між добром і злом і допомагає зрозуміти, коли виникає спокуса. Нам слід пам'ятати, що спокуси є тестом, який допомагає дізнатися, коли ми робимо правильно, а коли—ні; і нам слід знати, що коли ми наслідуюмо Господа, Він не дозволить, щоб ми мали більші випробування, ніж можемо знести (див. 1 Коринтянам 10:13). Нам завжди треба вибирати: йти хорошою дорогою, чи поганою.

Хуан Т., 19 років, Монтевідео, Уругвай

Розігруйте ситуації по ролях

Думаю, важливо заздалегідь налаштувати свій розум на рішення, які треба буде приймати. Несподівано я опинилася в складній ситуації,

і вона вирішилася позитивно, бо я раніше налаштувала себе, що не відійду від своїх норм. Навіть коли мені буває незручно, завдяки розігруванню ситуацій по ролях, які ми проводимо вдома, я знаю, що сказати чи зробити, коли опиняюся в ситуації, де виникає спокуса.

Емелін П., 14 років, шт. Вайомінг, США

Майте хороших друзів

Наявність хороших друзів, які вибирають правду,—це те, що ви можете зробити, аби протистояти спокусі. Вони показують гарний приклад. Ви можете покликати їх, коли виникає спокуса. Вони допоможуть вибирати правду. Хороші друзі можуть нагадувати вам молитися, читати Писання і бути слухняними.

Сем Е., 17 років, шт. Вашингтон, США

ЗАЗДАЛЕГІДЬ ПРИЙМІТЬ РІШЕННЯ ВІЯВЛЯТИ ВІРУ

“Щоб вибрати шлях до вічного життя,

необхідна непохитна віра в Господа Ісуса Христа. ... Саме застосовуючи таку віру, ми розвиваємо силу виконувати волю Бога. І саме застосовуючи таку віру в Ісуса Христа, ми можемо опиратися спокусі й отримувати прощення завдяки Спокуті. ...

Найкращий час опиратися спокусі—зробити це заздалегідь. Найкращий час для покаяння—зараз. Ворог наших душ вселятиме думки в наш розум, щоб спокушати нас. Ми можемо заздалегідь прийняти рішення виявляти віру, відкинути злочестиві думки, перш ніж почнемо втілювати їх”.

Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, “Духовна готовність: почніть заздалегідь і будьте твердим”, Ліягона, лист. 2005, сс. 37–40.

НАСТУПНЕ ЗАПИТАННЯ

“Що я маю робити, коли з мене в школі глузують через те, що я наслідую Христові норми?”

Надсилайте свої відповіді і, за бажанням, фотографію високої роздільної здатності до 15 січня на liahona.lds.org, електронною поштою на адресу liahona@ldschurch.org або поштою (див. адресу на с. 3).

Відповіді можуть бути відредаговані для більш стислого і ясного подання інформації.

До свого листа чи електронного послання необхідно додати наступну інформацію й дозвіл: (1) повне ім'я, (2) дату народження, (3) назву приходу або філії, (4) назву колу або округу, (5) ваш письмовий дозвіл і, якщо вам менше 18 років, письмовий дозвіл батьків (можна в електронному вигляді) на публікацію вашої відповіді та фотографії.

Старійшина
Бредлі Д. Фостер
Сімдесятник

Погляд з КІНЦЯ ДОРОГИ

Послання з кінця дороги є ясним: “Ви можете це зробити. І коли ви це зробите, все покращиться”.

“Єпископе, я вас ніколи не забуду. Ви врятували мені життя”.

Чоловік, який це сказав, не думав так спочатку. Він був наляканим підлітком. Він знав, що йому треба покаятися. Я був його єпископом у той час, і він знав, що нам треба поговорити. Але його переполювали сумніви.

“Що подумає про мене єпископ?”

“Чи нікому він про це не розповість?”

“Як я знову зможу дивитися йому у вічі?”

Такі переживання можуть приголомшувати і здаватиметься, що майже неможливо здобути сміливість, необхідну для подолання дороги до покаяння.

Погляньмо на дорогу

Але погляньмо на дорогу. Певні складові покаяння є легшими за інші. Один крок—це визнання провини. Як правило, ми знаємо, коли скоїли щось неправильно. Святий Дух допомагає нам це відчутти. Ми

повинні змінитися, і бажання змінитися зазвичай є сильним.

Наступні кроки стають важчими. Господь каже, що ми маємо сповідатися і облишити гріх. Здається, що легко зізнатися в молитвах Небесному Батькові. Ми можемо виправити багато гріхів таким чином, шукаючи прощення, відшкодовуючи ушкоджене і покращуючи поведінку, поки Дух не підтвердить, що ми зробили все можливе.

Однак у деяких випадках зізнання вимагає розмови з єпископом чи президентом філії. І саме в такій ситуації опинився цей юнак. Йому потрібна була більша допомога, ніж та, яку він міг собі надати, і йому необхідно було дізнатися, що є можливий шлях.

Надія на шляху

Той, хто пройшов дорогою покаяння, розкаже вам, що шлях не лише можливий, але, побувавши на ньому і озирнувшись назад, ви побачите ось що:

Ви можете це зробити. І коли ви це зробите, все покращиться.

Господь дав нам заповідь каятися, бо Він нас любить. Своєю Спокутою Він заплатив ціну за наші гріхи, і тому Він знає, що покаяння робить нас вільними. Він зміцнить кожного, хто до Нього звертається. Алма навчав, що аби скористатися перевагами Спокути, нам потрібно каятися—кожному з нас (див. Алма 5:33–34). Дорога

МИ ПОВИННІ УСМІХАТИСЯ

“Покаяння—це небесний дар, і ми маємо говорити про нього з усмішкою на обличчі”.

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Небесний дар покаяння”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 38.

може бути важкою, але єпископ пройде ту дорогу з вами. *Існє* допомога на шляху.

Як тільки ви почнете, то відчуєте полегшення.

Поговоріть зі своїм єпископом. Перед вами буде чоловік, який любить і поважає вас. Довірчі стосунки, які у вас встановляться, будуть глибокими. Вони триватимуть вічно й допоможуть почуватися в безпеці з іншими єпископами у майбутньому. Вам буде дано інше бачення вашої скрутної ситуації. Завдяки своїй мудрості та досвіду й через натхнення від Господа єпископ допоможе вам побачити, що те, що ви вважали кінцем світу, є лише вибоїною на дорозі.

Він допоможе вам по-справжньому зрозуміти, що Спаситель є Світлом для світу. Коли ви скористаєтеся перевагами Спокути, ваше життя стане яскравим, ваше майбутнє буде обіцяючим, і ви зрозумієте, що здобуття віри в Господа Ісуса Христа—це одна з великих цілей нашого приходу на землю.

Ваш єпископ допоможе вам у цьому процесі. Ви полюбите його і ніколи не забудете.

Я твердо вірю, що з людьми, які допомагають у часи кризи, у вас виникнуть сердечні стосунки. Наскільки ближчим стане вам єпископ, коли він допоможе вам подолати духовну кризу? Господь може звеличити доброту єпископа і посилити здатність скеровувати вас. Ваш єпископ назавжди залишиться вашим другом.

А юнаків, які колись самі стануть єпископами або президентами колів, здобутий досвід спілкування з єпископом підготує до того часу, коли ви можете сидіти по той бік столу.

На закінчення хочу сказати вам дещо про мою розмову з тим юнаком. “Єпископе,—сказав він,—ви будете зневажати мене за те, що я вам маю сказати. Ви ніколи не зможете знову поглянути на мене, і якщо ви розповісте комусь про те, що я вам скажу, я покінчу з життям”.

Я сказав: “Я обіцяю, що ніколи не видам твої таємниці. Я заберу їх із собою в могилу”.

Він розповів мені про кілька незначних ситуацій і чекав моєї реакції. Коли я сказав: “Я знаю, через що ти пройшов. Я можу тобі допомогти”,—він повільно продовжив розмову, поки не дійшов до того, що дійсно хотів обговорити. Я неодноразово нагадував йому, що я під враженням від того, що він зізнається в провинах і хоче змінитися. Хоча здавалося, що в будь-який момент він може втекти, разом ми добралися до того, про що йому потрібно було поговорити.

Чи було то щось серйозне? Для нього було. Але в процесі розмови він почав краще розуміти милість Господа, яку Він дарує тим, хто щиро кається. Після того першого візиту ми працювали разом і з часом його покаяння стало повним. Сьогодні він досі телефонує мені, щоб привітатися, і наші розмови завжди радісні.

Я мав привілей допомогти йому дізнатися, що всі ми залежимо від Спокути. І я приєдную свій голос до його, славлячи Ісуса Христа, Того Хто дійсно врятував його життя. ■

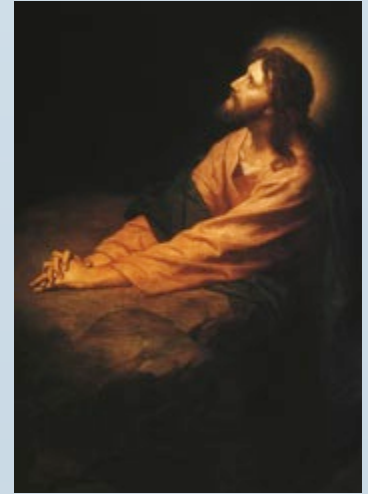
Будучи молодою жінкою, я ніколи не думала, що порнографія стане тим, що мені доведеться долати.

Я ніколи не думала, що залежність від порнографії може бути дівачою проблемою. Я зрозуміла, що помилялася, коли мені було років 16. Я натрапила на порнографічне відео, і оскільки нікого поруч не було, а мені було цікаво, я переглянула його. Після того першого разу я відчувала, що мені треба щось дивитися кожного дня. У мене розвинулася залежність від порнографії.

Після перегляду порнографії я почувалася недобре. Я знала, що це

Я БІЛЬШЕ НЕ **ЗАЛЕЖНА:** мій шлях подолання порнографії

Ім'я не вказується

ЩО ТАКЕ ПОКАЯННЯ?

“Коли ви каєтеся, то завдяки Спокуті можете отримати прощення і очиститися від своїх гріхів.

Покаяння—це набагато більше, ніж просте визнання провини. ... Воно означає звільнення від гріха і звернення до Бога за прощенням. ...

...Якщо ви скоїли гріх, то чим швидше покаєтеся, тим швидше почнете повертатися на праведну стежку і знайдете мир і радість, які приходять разом з прощенням.

...У ваших зусиллях покаятися прагніть допомоги і поради батьків. Такі серйозні гріхи, як статеві провини або перегляд порнографії, мають бути сповідані вашому єпископу. Будьте з ним абсолютно чесними. Він допоможе вам покаятися”.

Заради зміцнення молоді (брошура, 2011), сс. 28–29.

неправильно, але нічого не робила, щоб змінитися. Я ніколи не була щасливою, почувала себе нечистою, зараженою спокусливим брудом Сатани. Але я продовжувала знаходити способи переглядати її, щоб задовольнити свою пристрасть. Моя залежність вела мене до скоєння інших прогріхів. Я всім брехала: братові, мамі, а найгірше—Господу й собі. Я казала собі, що ще один фільм не завдасть мені шкоди, ще одна брудна історія не буде такою вже й поганою.

Я продовжувала ходити до церкви, на спільні заходи, до семінарії, але моє ставлення не було правильним і Дух не перебував поруч. Я легко ображалася, тож не отримувала нічого від уроків. Я перестала платити десятину, молитися й читати Писання. Я почувалася винною, але не могла змусити себе зупинитися. З кожним днем я котилася все нижче і нижче.

Згодом мій доступ до порнографії став обмеженим. Спочатку без порнографії я почувала себе позбавленою чогось, але потім зрозуміла, що все змінилося на краще. Моє щоденне життя стало іншим. Я не дивилася порнографію кожного дня. Я все ще відчувала спонукання дивитися її, але я опиралася з більшою силою. Зрештою, після двох років залежності від порнографії, я почала постійно молитися, щоб мати сили повністю перестати переглядати її. Однак я все ще відчувала себе брудною зсередини. Я знала, що маю поговорити з єпископом. Але я просто не могла себе змусити зробити це.

Згодом, після того як почула розповіді багатьох людей про те, як вони пройшли процес покаяння і які випробування подолали, я

відчула, що дійсно маю зустрітися з єпископом. Я також зрозуміла, що у мене немає одного благословення, яке отримують у Церкві: мого патріаршого благословення.

Я домовилася про зустріч з єпископом.

Мені було соромно зайти в офіс єпископа у вечір своєї з ним зустрічі. Я боялася, що він на мене погляне і скаже, що моя справа безнадійна, прірва, в якій я знаходилася, є надто глибокою, щоб з неї вибратися. Я боялася, що він ніколи не буде ставитися до мене, як раніше. Але коли я розповідала йому всю історію, він з любов'ю усміхався до мене і уважно слухав. Йому дійсно було не байдуже. Після розмови з єпископом і після роботи над собою він згодом сказав мені, що я чиста.

Роки моєї залежності від порнографії були найважчими у житті, але у мене були такі хороші відчуття, коли я вийшла з офісу єпископа і почувала себе чистою. Мені здавалося, що тягар, який я носила на собі роками, було знято з моїх плечей. Я була рада, що змогла отримати патріарше благословення і гідно приймати причастя та знову мати поруч Духа. Я відчувала себе новою людиною. Люди навіть почали казати мені, що я по-іншому виглядаю, і по-іншому ставлюся до себе. Я була щасливішою в будь-який момент і позитивніше все сприймала.

Я знаю, що з Господньою допомогою ми можемо змінитися і подолати глибокі звички. І нам не треба боятися розмови з єпископом, бо він допоможе нам покаятися, щоб ми могли знову почуватися чистими завдяки Спокуті Ісуса Христа. ■

БІЛЬШЕ, НІЖ ПРОСТО НАПАРНИК

Думаєш, що ти лише причіпний вагон, коли йдеться про домашнє вчителювання? Зміни свою думку.

“Я знаю, як бути і другом, і домашнім учителем. Мені подобається бачити, в чому я можу допомагати іншим людям”.

Ти читав про це у книжках чи бачив у фільмах десятки разів. Є велика страшна проблема, що десь там нависає чорною хмарою. Здається, що біди не уникнути. Потім з'являється герой, який справляється з проблемами і рятує ситуацію.

Таких героїв часто супроводжують “зброєносці”. Цей персонаж, як правило, володіє кількома основними навичками, але, головним чином, існує для того, щоб подати героєві зброю, коли зграєю налітають лиходії.

Як молодший напарник у домашньому вчителюванні ти можеш відчувати спокусу вважати себе таким собі “зброєношею” у вашому напарництві. Зрештою, дорослий напарник старший за віком і має більший досвід. Тож це його завдання рятувати ситуацію. Чи не так?

Не зовсім так.

Коли йдеться про домашнє вчителювання, не існує такого поняття

як супергерой (твій старший напарник) і зброєноша (ти)—ви обое супергерої, які дійсно можуть разом змінити світ.

Ким би ти не був і яким би не був твій попередній досвід, ти особисто маєш те, що може спричинити зміни в житті людей, яких ви відвідуєте.

Немає величнішого покликання

Президент Езра Тефт Бенсон (1899–1994) сказав: “Немає величнішого церковного покликання за покликання бути домашнім учителем”¹.

Домашні вчителі роблять набагато більше, ніж просто діляться духовним посланням. Вони допомагають кожній сім'ї зрозуміти, що у неї є друзі, на яких можна розраховувати.

Президент Томас С. Монсон сказав: “Друг робить набагато більше, ніж приходить з черговим візитом щомісяця. ... Друг піклується. Друг любить. Друг слухає. І друг простягає руку допомоги”².

Звичайно ж, можна стати надзвичайним другом у будь-якому віці.

Служити як друг

Сін С., 16 років, з півдня штату Юта, США, знає, як бути не лише другом, але і домашнім учителем.

У Сіна багато інтересів, серед яких змагання на родео, боротьба, догляд за рогатою худобою і ремонт автомобілів. Він також любить розвивати дружні стосунки з людьми, яких відвідує як домашній учитель.

“Мені подобається розмовляти з людьми і бачити, що я можу зробити, аби їм допомогти”,—каже Сін.

Його напарник по домашньому вчителюванню—єпископ приходу. В одній сім’ї, яку вони відвідують, дружина є членом Церкви, а чоловік—ні. Сім встановив контакт з чоловіком, його звать Флойд, під час їхнього найпершого візиту. Коли Флойд почав говорити про свій джип, Сін миттєво зацікавився. “Ми відразу ж знайшли спільну мову”,—розповідає Сін.

За той рік, що Сін і єпископ відвідували Флойда і його дружину, Сін зміцнив ці дружні стосунки. Серед іншого, він допомагав Флойду час від часу ремонтувати мотори.

В одному з улюблених уривків з Писань Сіна йдеться про служіння: “Коли ви служите вашим ближнім, то ви тільки служите вашому Богові” (Мосія 2:17).

Сін розповідає: “Кожен має уважно дивитися, щоб побачити, як послужити”.

Ваші духовні дари

Усі ми маємо духовні дари і таланти. Крім того, у нас є унікальні інтереси і хоббі. Кожен з нас може запропонувати щось унікальне, чого не може зробити ніхто інший у такий самий спосіб.

“Усі люди є різними, і їхній вклад буде різним,—навчає президент

Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві.— Ніхто не приречений на невдачу”³. Домашнє вчителювання може бути нагодою для вас використати один з тих дарів заради блага інших.

Наприклад, коли настає ваша черга поділитися духовним посланням, ви могли б помолитися задалегідь про те, що можете сказати, аби у найкращий спосіб допомогти людям, яких ви відвідуєте.

Часто у вас буде приклад з особистого життя, що стосується певної теми, яким ви можете поділитися з сім’єю. Нехай сяє ваше світло! Діліться своїми знаннями.

Ви можете знаходити цікаві й продумані способи того, як послужити сім’ям, які ви відвідуєте. Уявіть, наприклад, що хтось із відвідуваних вами сімей хоче навчитися грати на гітарі. А так сталося, що ви граєте на гітарі вже багато років. У такій ситуації кілька музичних підказок, зроблених час від часу, були б такими ж корисними, як і розчищення дороги від снігу або підрізання дерев.

Коли йдеться про домашнє вчителювання, ваш старший напарник може дійсно бути духовним велетом. Але не припустіться помилки. Ви—дитя Бога і у вас, як у домашніх учителів, рівні обов’язки.

У вас завжди є щось неймовірне, щоб доповнити. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Езра Тефт Бенсон, “The Great Commandment—Love the Lord”, *Ensign*, May 1987, 50.
2. Томас С. Монсон, “Home Teaching—a Divine Service”, *Ensign*, Nov. 1997, 47.
3. Генрі Б. Айрінг, “Допоможіть їм ставити високі цілі”, *Ліягона*, лист. 2012, с. 60.
4. Лінда К. Бертон, “Спочатку спостерігай, потім служи”, *Ліягона*, лист. 2012, с. 78.

ПРИЄДНУЙТЕСЯ
ДО РОЗМОВИ

Домашнє вчителювання—це один із способів здійснення цього, але кожен може будувати царство Боже шляхом щоденного служіння. Коли ви молитеся про інших, Дух може підказати вам, що ви можете робити. Пам’ятайте цю пораду сестри Лінди К. Бертон, генерального президента Товариства допомоги: “Спочатку спостерігай, потім служи”⁴. Чи знаходили ви способи спочатку спостерігати, а потім послужити заради розбудови Божого царства? Будьте готові поділитися своїм досвідом у приході, зі своєю сім’єю або з іншими молодими людьми.

СТОЯТИ НА СВЯТИХ МІСЦЯХ

Цього року редакція церковних журналів запрошувала молодь усього світу надіслати фотографії із зображенням того, як вони стоять на святих місцях. Перегляньте деякі з надісланих фото і подивіться, що робила молодь, аби жити відповідно до теми спільних заходів 2013 року.

1 Кожного разу, коли я відвідую якісь хороші заходи, особливо із сім'єю, я стою на святих місцях.

ЛаРае Р., 16 років, Британська Колумбія, Канада

2 Я стою на святих місцях, коли віддаю перевагу тому, що має вічну цінність, перед речами світу.

Кірк М., 18 років, Негрос Оксиденталь, Філіппіни

3 Для мене стояти на святих місцях означає здійснювати служіння. Мій улюблений вид служіння відбувається у храмі. Я можу відчувати сильний дух, коли виконую Господню роботу в Господньому домі.

Кіяна Б., 15 років, шт. Юта, США

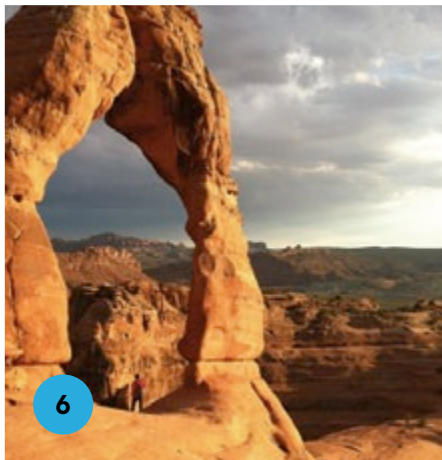

4

5

6

7

4 Я стою біля христинької купелі, в якій був охрищений. Я вважаю цю купіль святим місцем, бо саме тут люди укладають завіт з Богом і оновлюються.

Джо-Сміт Е., 17 років, Аква Ібон, Нігерія

5 Коли я йду в гори і відділяю себе від світу, то вважаю, що гори можуть бути святим і спокійним місцем.

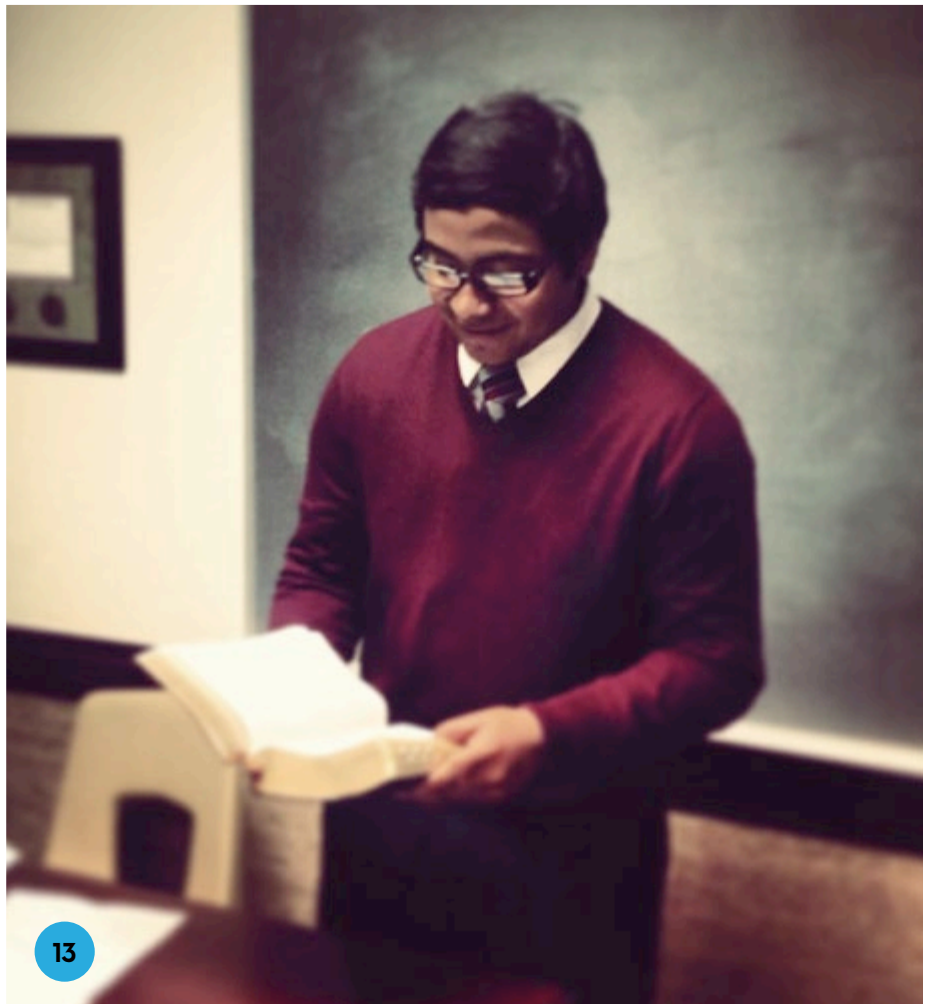
Емма П., 17 років, шт. Орегон, США

6 Мені подобається бути на природі, і кожного разу, коли я знаходжуся в подібному місці (Делікет-Арч у Моаб, шт. Юта), я відчуваю зв'язок з Небесним Батьком. Коли я бачу неймовірні творіння Небесного Батька, дані нам, це допомагає відчувати Духа.

Джон І., 18 років, шт. Юта, США

7 Мій дім є святим, священним місцем, бо я відчуваю в ньому щастя і спокій. І коли я читаю Книгу Мормона, я відчуваю тихий спокій завдяки Святому Духу.

Меліса Д., 13 років, Косово

8 Це фотографія заходу "Нові починання".

Для мене церковні будівлі є святим місцем, де я навчаюся цінностям Товариства молодих жінок і принципам євангелії. У Церкві я також зміцнюю дружбу з молодими жінками, які розділяють мої цінності.

Луїза С., 12 років, Ріо-Гранде-ду-Сул, Бразилія

9 Я стою на святому місці, коли допомагаю людям і розважаюся з хорошими друзями.

Джеймс Р., 17 років, шт. Північна Кароліна, США

10 Я стою на святому місці, коли я з друзями, які живуть за євангелією. Вони допомагають мені підтримувати зв'язок з нашим Небесним Батьком і відчувати більшу гармонію зі Святим Духом.

Джонатан Н., 17 років, Буенос-Айрес, Аргентина

11 Я стою на святих місцях, коли граю на піаніно під час причасних зборів. Мелодія та слова гімнів зміцнюють мою віру і свідчення.

Челсі А., 13 років, Бантен, Індонезія

12 Я стою на святих місцях, коли дирижую гімни на причасних зборах, бо мене зворушує красивий спів присутніх.

Джовані В., 15 років, Бантен, Індонезія

13 Я стою на святих місцях, коли в неділю навчаю у своєму кворумі. Я люблю ділитися євангелією.

Рамон М., 16 років, шт. Каліфорнія, США

ІНШІ СВЯТІ МІСЦЯ

А ось що написали інші молоді люди, закінчуючи речення "Я стою на святих місцях, коли ..."

- "я ділюся євангелією з друзями". *Джон Б., 17 років, Сеара, Бразилія*
- "я перебуваю з місіонерами, тому що, працюючи з ними, я краще дізнаюся, як ділитися євангелією, і невдовзі я буду місіонером повного дня". *Джозеф Х., 18 років, Джакарта, Індонезія*
- "я на баскетбольному майданчику і допомагаю членам своєї команди та показую хорошу спортивну майстерність гравцям, у тому числі й іншій команді". *Емілі С., 12 років, шт. Юта, США*
- "ми співаємо у шкільному хорі й ділимося талантами". *Таннер М., 17 років; Кайлін С., 15 років; Лексі Дж, 17 років, Спенсер М., 17 років; шт. Айдахо, США*
- "я їду в табір молодих жінок. Я маю нагоду познайомитися з іншими молодими жінками, які розділяють такі ж норми і цінності, та познайомитися з провідниками, які навчають принципам, аби ми навчилися робити те, що правильно". *Норма В., 17 років, Гуаяс, Еквадор*
- "я відвідую семінарію. Це допомагає мені зберігати Духа протягом усього дня!". *Саванна Ф., 17 років, шт. Аризона, США*
- "я розповідаю під час тренувань членам своєї групи підтримки, які принципи відстоюю". *Маккена Ф., 15 років, шт. Каліфорнія, США*
- "я розношу причастя і пам'ятаю про Спокуту Ісуса Христа". *Алекс С., 14 років, Джакарта, Індонезія*
- "я залишаюся чистою і вибираю правду, бо я знаю, що коли це робитиму, то зможу одного дня укласти храмовий шлюб". *Уїтні Х., 15 років, США*
- "я дотримуюся своїх завітів з Богом". *Марк М., 17 років, шт. Орегон, США*

А тепер подумайте, чого **ви** навчилися завдяки темі спільних заходів цього року. Де знаходяться ваші святі місця? Як ви можете й надалі стояти на святих місцях? Запишіть свої думки в щоденник.

Улюблена Різдвяна пісня

С. Г. Ліндстром

Пам'ятаю, що то був звичайний Різдвяний вечір приходу: столи, накриті червоним і зеленим папером, обід, що подавали на одноразових тарілках, малі діти, які повсюди бігали, і радісний гомін розмов присутніх. Якось комусь вдалося всіх заспокоїти і благословити їжу, а потім усі почали їсти. Концерт мав невдовзі початися.

Це був не мій приход. Я прийшла з подругою на вечір її приходу, тож не знала багатьох людей. Ми хотіли піти звідти рано, але її мама вмовила нас залишитися на концерт.

Першим номером програми був виступ дітей Початкового товариства, які вийшли на сцену. На їхніх головах були віночки з золотистого дощика. Вони заспівали пісню, потім збилися в купу, засміялися й побігли зі сцени, залишаючи за собою шлях із дощика.

Два піаністи зіграли радісні мелодії. Перший піаніст грав "Ідіть, усі вірні", (Гімни, № 116), не збившись жодного разу. Інший піаніст—маленький хлопчик—сів за піаніно і сумно поглянув через плече на свою маму, яка почала спокійно відраховувати ритм. Хлопчик зітхнув, повернувся до інструмента і,

стараючись з усіх сил, зіграв "Up on the Housetop" (На даху).

Наступною у програмі була одна з моїх улюблених пісень—"C-h-r-i-s-t-m-a-s" (Різдво).

Я підвела погляд, щоб побачити сестру з сутулими плечима, яка тримала одну руку щільно біля тіла. Вона вийшла дивною ходою і стала біля піаніно. Одне плече було вищим за інше, і вона криво усміхнулася, перш ніж почала співати. Зізнаюся, що помилково я сумнівалася, чи взагалі пісня буде гарно звучати.

"Коли я була дитиною, Різдво для мене означало лише одну річ",—співала вона. Вона продовжувала, розповідаючи, як дитина навчається правильно писати слово *Різдво* і поступово починає розуміти, що ж насправді означає це свято.

Її рот не рухався з одного боку, і їй було важко промовляти слова.

Я непомітно поглянула навколо, вивчаючи обличчя людей з її приходу. Ніхто не почувався ніяково. Насправді, всі сиділи й усміхалися, із задоволенням слухаючи її.

Вона продовжувала співати й повернула обличчя вгору, зупинивши погляд у певному місці на стелі. Через мить я

Я не оцінила її пісні, поки не зрозуміла, для кого в дійсності вона співала.

поглянула туди також, але нічого, крім стелі, не побачила. Однак, коли я знову подивилася на неї, в її очах блищали сльози.

Коли та сестра закінчила співати, зал вибухнув оплесками. Вона почервоніла. Коли вона поверталася на своє місце, члени приходу намагалися доторкнутися до її руки або плеча, виявляючи свою щирю вдячність. Одна сестра, яка сиділа недалеко від мене, сказала їй, як вона гарно співала, на що та жінка відповіла: “Дякую. Сподіваюся, що Йому сподобалося”.

Йому? Кому вона співала? Уже ставлячи собі це запитання, я знала відповідь. Я зрозуміла, що вона не співала для присутніх у залі. Вона виступала не заради схвалення слухачів. Вона співала для Спасителя, щоб славити Його.

Багато років минуло після того Різдвяного вечора приходу, і я чула пісню “C-h-r-i-s-t-m-a-s” у виконанні багатьох добре підготовлених співаків. Однак та версія цієї пісні, яку я почула того Різдва, у дуже незвичайному, але посправжньому щирому виконанні, запам’яталася мені найбільше. ■

Автор живе у шт. Вашингтон, США

Мій брат місіонер

Кевін В., 11 років, Мексика

*“Я прагну ближньому відкрити святе та істинне знання”
 (“Я прагну стать місіонером”,
Збірник дитячих пісень, с. 91).*

Наша сім'я—мої батьки, мій брат і я—довго готувалися, щоб мій брат міг служити на місії. Кожного разу, коли ми говорили з ним про місію, я жартував, кажучи, що я за ним не буду сумувати і що я буду радий залишитися сам.

Нарешті настав день, коли він послав документи для отримання покликання на місію. Він намагався добре вчитися у школі, і всі ми багато працювали, аби

заощадити гроші для його місії.

Одного дня президент колу подзвонив нам і сказав, що прийшло покликання. Мій брат вирішив відкрити лист удома після вечері. Його покликали служити в Східну місію в Мехіко.

Невдовзі ми відвезли його в аеропорт і попрощалися. По дорозі додому моя мама невпинно плакала, але я не плакав. Однак лише через дві години, коли я був у кімнаті, в якій жив разом з братом, я раптом зрозумів, що довго не буду бачитися з ним. Потім я був єдиним, хто не міг стримати сльози, тож я плакав і плакав. Батьки мене обнімали й утішали,

і всі ми одночасно відчували велику радість і великий сум.

З тих пір я молюся Небесному Батькові і прошу Його дбати про мого брата, поки він служить.

Мій брат навчав мене, що я також повинен підготуватися до місії. Я повинен бути гідним отримання священства, відвідувати семінарію і досягати цілей, поставлених за програмою *Мій обов'язок перед Богом*. Він навчав, що я маю працювати й заощаджувати гроші, читати Писання і слухатися провідників.

Я також хочу служити на місії, аби інші люди могли отримувати благословення евангелії та знати, що це істина. ■

ОСОБЛИВИЙ СВІДОК

Чому так важливо проводити час з нашими сім'ями?

**Президент
Бойд К. Пекер**

Президент Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

*Члени Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів покликані
як особливі свідки
Ісуса Христа.*

Сімейний час є священним.

План щастя є планом для сімей.

Сім'я є основною організацією в часі та у вічності.

Ми закликаємо наших членів Церкви виявляти відданість своїм сім'ям.

Я молюся, щоб сім'ї у Церкві були благословенними, як батьки, так і діти.

Бойд К. Пекер, "А дитина мала їх водитиме", Ліягона, трав. 2012, с. 9.

Я знаю, що Ісус Христос прийде знову

Чи можете ви уявити, як Ісус тримає вас на руках і дає вам благословення? Саме це Він зробив для Нефійських дітей у Книзі Мормона після Свого воскресіння.

“І сталося, що Він наказав, щоб було приведено їхніх малих дітей.

Тож вони привели своїх малих дітей і поставили їх на землю

навколо Нього, й Ісус стояв посередині. ...

...І Він узяв їхніх малих дітей, одного за другим, і благословив їх, і молився Батькові за них” (3 Нефій 17:11–12, 21).

Ми знаємо, що Ісус прийде знову і житиме з нами на землі. Він буде нашим Царем і Правителем. То буде час миру і щастя для тих, хто

підготовлений, щоб зустріти Його.

Ісус любить вас так само, як Він любив нефійських дітей. Ви можете підготуватися, щоб побачити Його, коли Він знову прийде, таким чином: по-доброму ставитися до інших людей, виявляти послух, молитися і вибирати правду. Тоді ви будете готові, коли Він прийде знову! ■

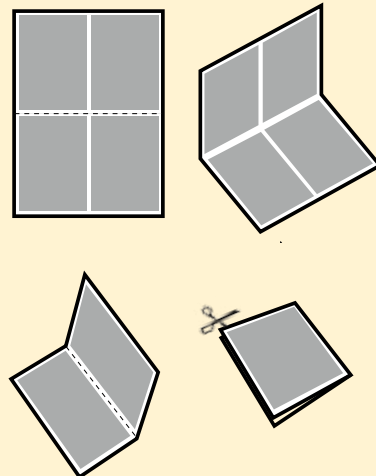
ІДЕЇ ДЛЯ ДОМАШНЬОГО ВИСТУПУ

Поговори зі своєю сім'єю про те, якою буде земля, коли Ісус буде тут, серед нас. Ви можете прочитати 2 Нефій 21:6–9. Потім ви можете поговорити про те, як люди будуть ставитися одне до одного, як тварини будуть поводитися і яким безпечним буде світ. Дайте кожному члену сім'ї по черзі розповісти, як він чи вона чекають на час, коли Ісус знову прийде.

ПІСНЯ ТА УРИВОК З ПИСАНЬ

- “Коли Він прийде знов” (Збірник дитячих пісень, с. 46).
- Матвій 16:27

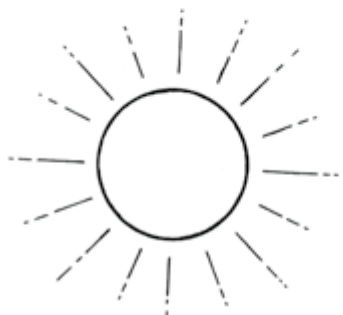
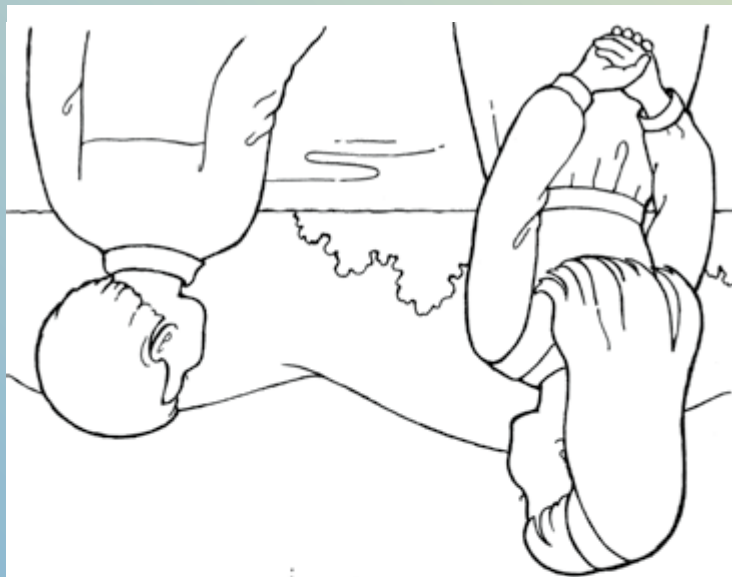
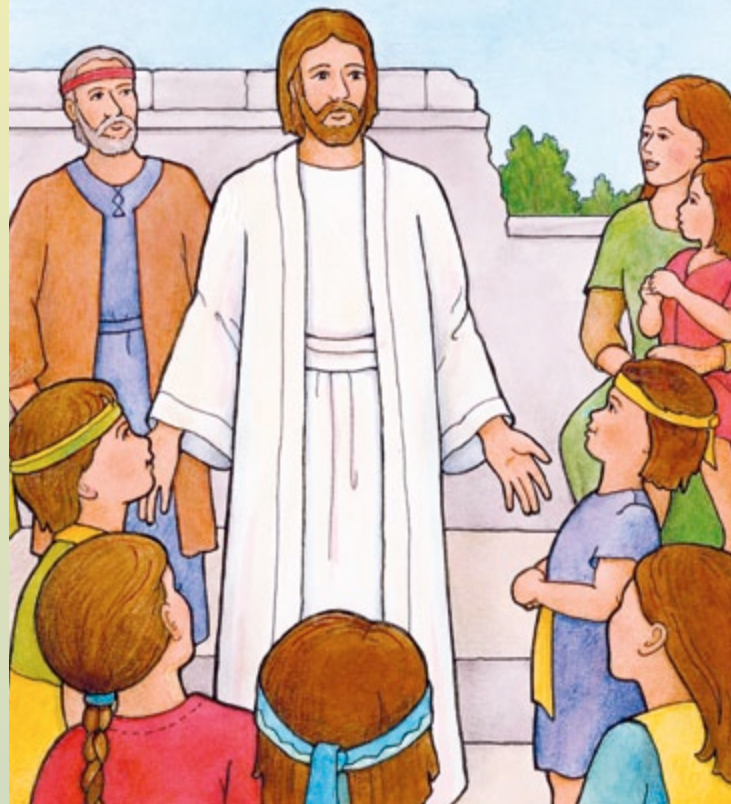

Почуй, як каже Божий Син:
"До Мене підійди".

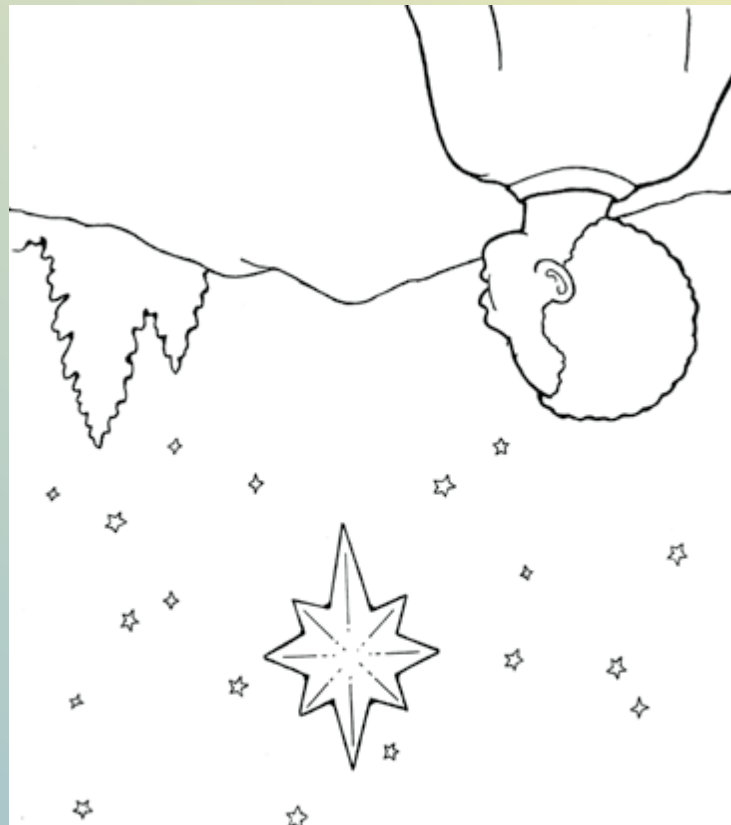

КОЛИ ВІН ПРИЙДЕ ЗНОВ

Мірла Грінвуд Тейн

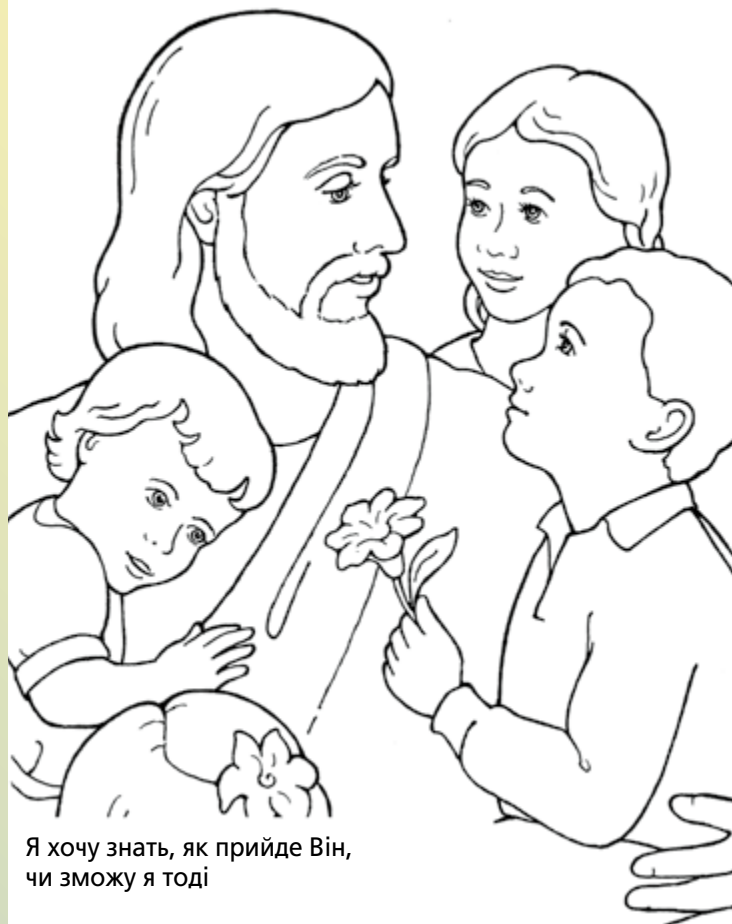
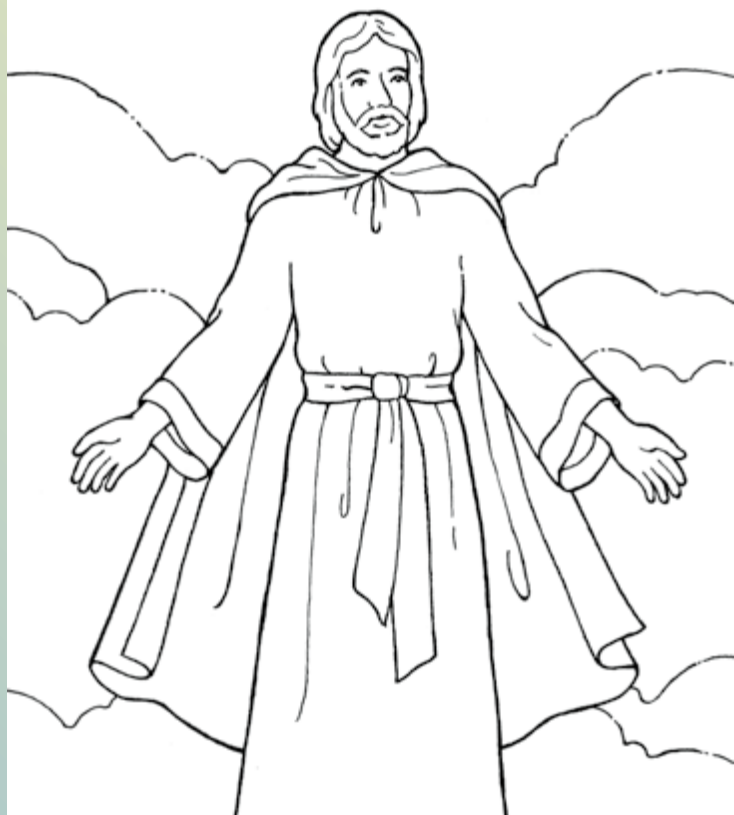

В небесню блакить

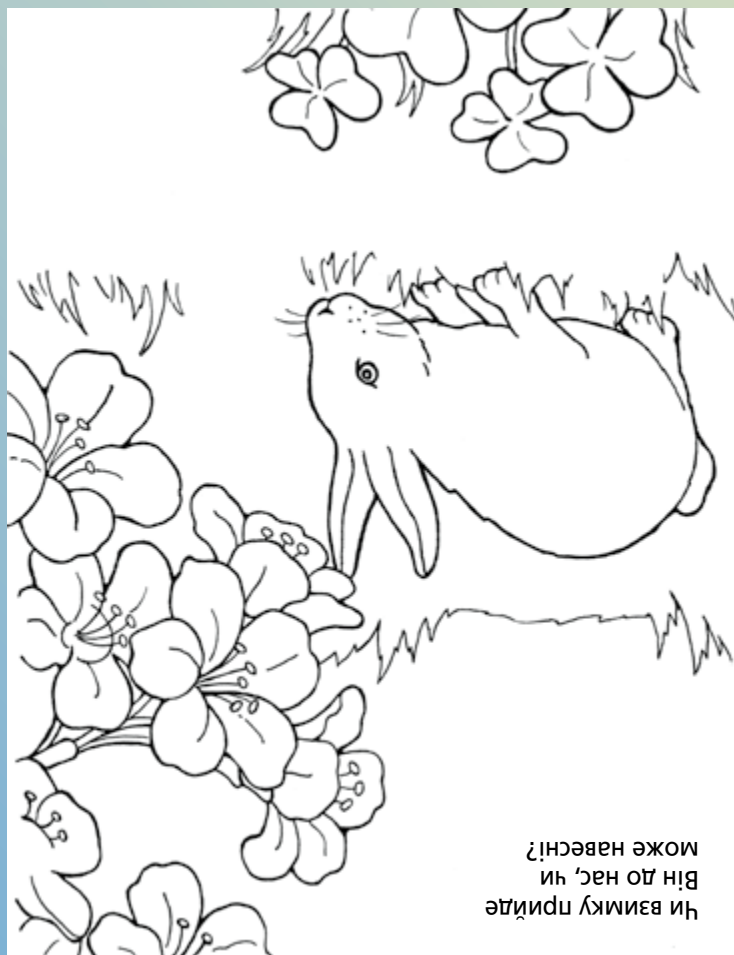

Чи зірка в небі засія
! землю озорить?

Чи сонми ангелів в той час
співатимуть пісні?

Я хочу знати, як прийде Він,
чи зможу я тоді

Чи взимку прийде
Він до нас, чи
може навесні?

Чи з гнізд своїх
птахи злетять?

НАША СТОРІНКА

Я люблю читати дитячі сторінки про життя пророків та Ісуса Христа. Моє свідчення зміцнюється, коли я читаю свідчення інших. Журнал *Ліягона* допомагає мені вибирати правду і дотримуватися церковних норм. Це також допомагає мені відчувати себе ближче до Небесного Батька.

**Камілла К., 11 років,
Західна Малайзія**

Одного дня з Початковим товариством ми прийшли до Бразильського храму в Сан-Паулу. Квітниці були кращими за все, що я коли-небудь бачив. Ми дізналися, що завдяки завітам, які укладаємо в храмі, ми можемо жити зі своїми сім'ями вічно. Президент храму розмовляв з нами у кімнаті для очікування, де ми побачили чудові картини. Я відчував тепло і щастя, а мама сказала, що то Святий Дух свідчив мені про істинність того, що я дізнався. Я здобув свідчення, що храм—це дім Господа.

Ренато Б., 8 років, Бразилія

Ренато з сім'єю під час свого хрищення

Маурісіо Х., 7 років, з Мексики хоче охреститися і бути слухняним, щоб одного дня він міг увійти у храм. Він намагається показувати хороший приклад своєму молодшому братикові Данієлю.

Даніель, 3 роки, з Гонконгу, наймолодший у сім'ї. У нього велике серце й чудова усмішка, і він любить служити іншим. Він завжди

хоче молитися і в церкві, і вдома, і йому подобається стояти разом з батьком та вітати членів Церкви перед причасними зборами. Йому також подобається збирати збірники гімнів і прибирати в каплиці після зборів. Одного дня він показав гарний приклад своїй мамі, коли запросив маленького хлопчика, з яким познайомився по дорозі до церкви, піти в церкву разом з ним.

Айлін С., 8 років, Гватемала

Діти філії Каєнн, Французька Гвіана, люблять виступати разом Початковим товариством під час причасних зборів. Вони радо читають призначений їм текст і дуже добре співають. Вони люблять Початкове товариство. Одна з їхніх улюблених пісень—“Я Божеє дитя” (Гімни, № 186).

Тіма Б., 6 років, Україна

Метью Д. Фліттон

Співробітник редакції церковних журналів

*“Бо прийде Син Людський у славі
Свого Отця з Ангелами Своїми”
(Матвій 16:27).*

Кеті ретельно обшукала коробку, уважно переглядаючи зім'ятий пакувальний папір. Вона й досі не могла знайти того, що шукала.

Вона поклала все знову в коробку і пішла шукати маму.

Кеті подивилася за піаніно, під диваном, навіть у колисці Томаса. Річ загубилася. Вона мала сказати про це мамі.

“Матусю, загубився Ісус-Немовля”.

Кеті повела маму у вітальню до сценки Різдва. Йосип, Марія і пастухи були там. Мудреці, навіть

верблюди і віслюк були там. Усі фігурки були зібрані навколо порожніх ясел.

“Схоже на те, чи не так?” — додала мама.

“Так, я ніде не можу Його знайти. Я шукала і шукала”. Сценка Різдва буде зіпсована без Немовляти-Ісуса.

Мама підійшла до книжкової полиці. “Він не загубився”, — сказала вона, взявши щось з верхньої полиці.

Кеті полегшено зітхнула. “Ось Він! — сказала вона. — Піду й покладу Його в ясла”.

Вона потягнулася за фігуркою, однак мама знову поклала її на полицю. “Цього року ми покладемо

Ісуса-Немовля до ясел Різдвяного ранку, — сказала мама. — Це традиція, про яку тато дізнався у Франції”.

“Чому? Кожен виглядає сумним”.

“Я не знаю, чи вони сумні, — сказала мама. — Як на мене, більше схоже на те, що вони чекають”.

Кеті оглянула фігурки. Вона бачила порожнє місце в яслах, де мав лежати маленький Ісус. Деякі фігурки були спрямовані до того місця.

“Мабуть що так”, — сказала Кеті.

“Пам'ятаєш, перед тим, як народився Томас, з яким нетерпінням

Чекаючи на Ісуса

ми чекали на його появу?” — запитала мама.

Кеті усміхнулася своєму маленькому братику, який грався на ковдрі. “Так, здавалося, що треба чекати вічність”.

“Чи знаєш ти, що пророки чекали тисячі років, коли Ісус прийде, щоб допомогти нам повернутися й жити з Небесним Батьком?”

Кеті згадала, як у Початковому товаристві бачила зображення пророка, який писав про народження Спасителя. “Мабуть так”, — сказала вона.

“Пророки, такі як Ісаїя, думали про те, що Спаситель буде робити, коли Він прийде, і писали про це, — сказала мама. — Вони все своє життя чекали на Його народження. Саме з цієї причини ми встановлюємо таку Різдвяну сценку, щоб нагадувати собі, як багато людей чекали довгий час на прихід Спасителя”.

“Я б утомилася чекати все своє життя”, — сказала Кеті, дивлячись на пастухів, які чекали на Ісуса.

“Але є ще одна причина, чому ми її встановлюємо”, — сказала мама.

“Яка?”

“Чи пам’ятаєш ти, як ми говорили під час домашнього сімейного вечора про Друге пришестя?”

Кеті на мить задумалася. “Це коли Ісус прийде знову?”

“Саме так”, — сказала мама.

“Коли це станеться?”

“Ми не знаємо, але чекаємо на прихід Ісуса так само, як пастухи на Різдво і так само як стародавні пророки. Це ще одна причина того, чому ми чекаємо до Різдва, щоб покласти немовля Ісуса в Різдвяній сценці—нагадати собі, що ми також чекаємо на Ісуса”.

“Чи прийде Він знову до хліва?” — запитала Кеті.

“Ні, Він більше не буде немовлям. Коли Він прийде наступного разу, Він буде воскреслим. Але порожні ясла в Різдвяній сценці нагадують нам, що так само, як ти чекаєш на Різдвяний ранок, і так само, як люди чекали, коли Ісус прийде на землю, зараз ми чекаємо на Його повернення. Ми не загубили Немовляти-Ісуса. Це у такий спосіб наша сім’я про Нього пам’ятає”.

“Просто нам треба почекати”, — сказала Кеті з усмішкою.

“Так, вірно”, — сказала мама.

“Чи можемо ми зробити цукрове печиво, поки чекаємо?” ■

“Ми проголошуємо, що Він знову прийде на землю, цього разу в силі, величі й славі, щоб царювати, як Цар над царями і як Господь над панамі”.

Старійшина Джеффері Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, “Разом відстоювати справу Христа”, Ліягона, серп. 2012, с. 28.

Ходімо з нами, щоб побачити важливе місце в історії Церкви!

Еліс і Кайл Х., 9 і 6 років, бредуть засніженими вулицями стилізованого піонерського поселення в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта. Здається, що вони потрапили в середину 19 століття. Саме тоді піонери оселилися в Долині Солоного озера. Разом з Елізою та Кайлом досліді парк “Ось це місце”, щоб дізнатися, як жилося дітям піонерів. ■

Ось це місце!

Енні Бір

Міський перукар відсилав залишки волосся після стрижки й гоління виробнику іграшок і з нього робили волосся для ляльок.

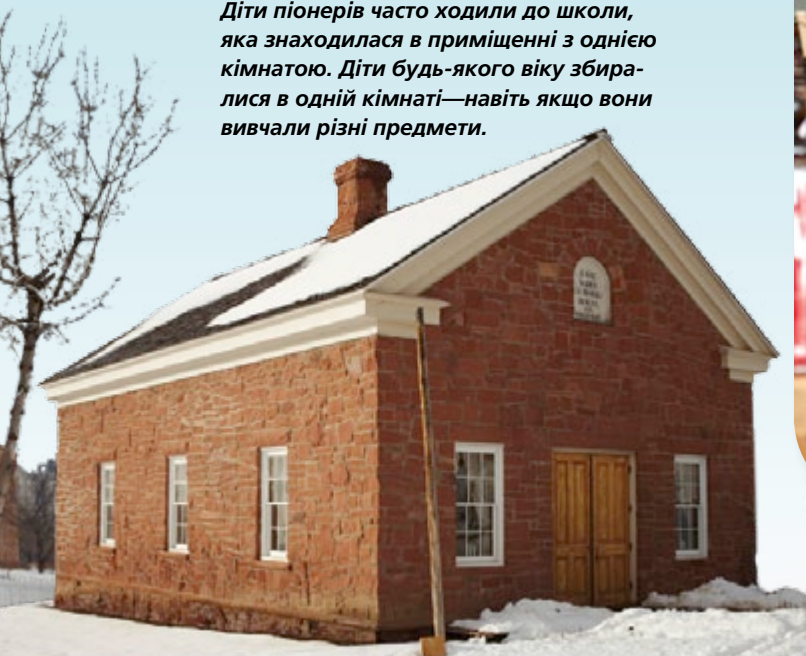

Сім'я з 12 чоловік жила в цьому маленькому будиночку піонерів. Дітям треба було виходити на вулицю й лізти по драбині, щоб дістатися до горища, де вони спали.

Після виконання хатньої роботи діти піонерів гралися своїми іграшками. Кайлу найбільше сподобався ведмедик, якого піднімали на двох мотузочках. Це допомагало дітям піонерів навчитися доїти.

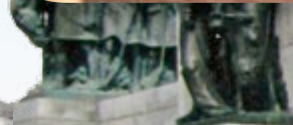
Діти піонерів часто ходили до школи, яка знаходилася в приміщенні з однією кімнатою. Діти будь-якого віку збиралися в одній кімнаті—навіть якщо вони вивчали різні предмети.

М-м-м! Діти піонерів також любили цукерки!

Перші піонери здійснили свій перехід на захід у 1847 році. Коли Бригам Янг вперше побачив Долину Солоного озера, він сказав: "Ось це місце". Цей пам'ятник, спроектований онуком Бригама Янга, вшановує тих сміливих піонерів.

Ісус народився

Шарлотт Мей Шеппард

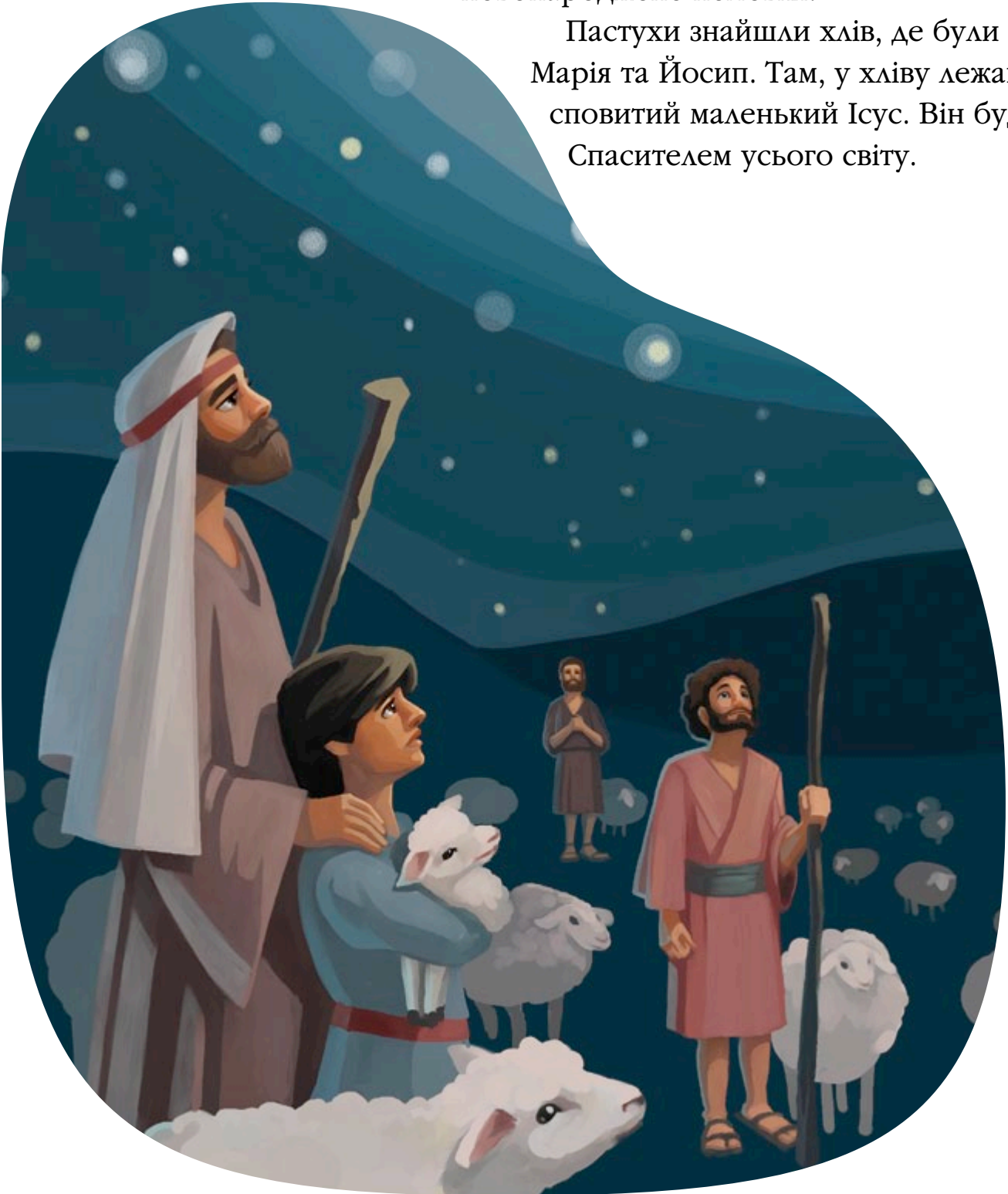
Марія і Йосип
подорожували до
Віфлеєма. Шлях був
довгим. Невдовзі у Марії
мало народитися немовля.

Усі готелі були
переповнені.
Марія та Йосип
зупинилися в хліву,
де спали тварини.
Коли вони там були,
народився Ісус.

Неподалік у полі пастихи стерегли своїх овець. З'явився ангел і сказав, щоб вони пішли до Віфлеєма побачити новонароджене немовля.

Пастихи знайшли хлів, де були Марія та Йосип. Там, у хліву лежав сповитий маленький Ісус. Він буде Спасителем усього світу.

На Різдво наша сім'я і друзі іноді дарують нам подарунки. Але найбільший з усіх дарів дав нам Небесний Батько. Він послав Свого власного Сина, Ісуса Христа, народитися на землі. ■

ПОДОРОЖ ДОДОМУ

Хезер Уітл Ріглі

Моя поїздка автобусом з роботи додому почалася, як і завжди. Через п'ять хвилин я сиділа, притулившись головою до вікна, і невдовзі завдяки тому, що автобус то зупинявся, то рухався, я задрімала. Я все ще звикала до нових обов'язків, які у мене з'явилися після нещодавно укладеного шлюбу, в той час як я працювала і навчалася на стаціонарі. Бували дні, коли я засинала, поки їхала автобусом на роботу, а потім додому.

Коли я то засинала, то прокидалася, то чула голоси, які вказували напрямок. Невдовзі я зрозуміла, що новому водію автобуса на кожному повороті треба було казати, куди повертати, на яку вулицю їхати і де знаходиться зупинка усі 80 км шляху.

Знаючи, що мені знадобиться навіть більше ніж звичайні півтори години, щоб дістатися додому, я відразу ж відчула роздратування. Недобрі думки щодо некомпетентності водія заповнили мою голову. Продовжували звучати голоси, вказуючи напрямок, і це не давало мені поспати.

Однак невдовзі я помітила, що вигуки припинилися. Я подивилася і побачила, що якась жінка, яка сиділа за два ряди переді мною, спокійно вказувала напрямок водію

Коли ми не знаємо, який шлях обрати, Ісус Христос вкаже нам шлях.

автобуса. Я спостерігала, як вона лагідно і з добротою давала чоловікові настанови, а потім, перш ніж вийти на своїй зупинці, сказала йому, як проїхати наступні кілька зупинок маршруту. Ще довго після повернення додому мене непокоїла моя реакція у порівнянні з лагідним скеруванням цієї жінки.

Я зрозуміла, що я схожа на водія автобуса—я не знаю свого шляху в житті, так само, як водій автобуса не знав свого маршруту. Обоє ми знаходилися на незнайомій дорозі. Я впевнена, що він був вдячний, що хтось побував на дорозі раніше й був готовий терпляче підказати шлях, який лежав попереду.

Христос те ж саме робить для нас. Коли ми не знаємо, де повернути, Його приклад показує нам дорогу. Коли у нас виникають запитання, Він з любов'ю надає відповіді. Скільки разів Він, стомлений довгою дорогою, шукав можливості задовольнити потреби інших?

З того часу у нас було кілька нових водіїв. Час від часу їм потрібно було вказувати дорогу, і завдяки прикладу, показаному люблячою жінкою і нашим Спасителем, я була готова зробити це. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ІЛЮСТРАЦІЯ РОБЕРТА Т. БАРРЕТТА

Джозеф Філдінг Сміт

Джозеф Філдінг Сміт навчився сумлінно працювати ще в молоді роки. Його мати допомагала жінкам, які народжували дитину, і Джозеф керував її **екіпажем**, коли вона їхала до пацієнтів. Коли він виріс, то навчився любити Писання. Він написав багато **книжок** про вчення Церкви. Будучи Президентом Церкви, він написав текст молитви для освячення **храму у Прово, шт. Юта**.

Ангели оголосили про Спасителеве народження пастухам, які доглядали за новонародженими ягнятами на полях Віфлеєма. “Хлопчик, Який народився у той період народження ягнят, відомий під іменем “Агнець Божий”,—пише старійшина Брюс Д. Портер, сімдесятник.— Цей титул має глибоке значення, бо Він з’явився разом із ягнятами і в майбутньому буде “як ягня проваджений ... на заколення”. ... Він, Хто був найбільшим, зробив Себе найменшим—Небесний Пастир, Який став Агнцем”. Див. “Вклонімося в пошані Господу”, на с. 16.

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ

UKRAINIAN

4 0210792192 7
10792 Dec 13